

Kniha soudu i milosti

*Výběr ze stejnojmenného souboru textů –
přímých sdělení Krista,
Jím inspirovaných projevů duchovního světa
a Jím inspirovaných duchovních úvah.*

Podle přijatého přímého Slova Kristova, Jeho duchovní inspirace
a podle projevů duchovního světa napsala a upravila
© Božena Cibulková, 1950 – 1995.

Přepisy textů z originálních rukopisů a první redakce J. V., 1952 – 2003.
Nové uspořádání, druhá redakce a typografie M. D., 2000 – 2007.

Obsah

<i>Zjevení Hromnic</i>	2
<i>Slovo poučení</i>	9
<i>O Zemi</i>	12
<i>O hmotě</i>	18
<i>O člověku</i>	28
<i>O duchu</i>	40
<i>O Bohu a člověku</i>	44
<i>O Bohu</i>	58
<i>Logos</i>	68
<i>Nová hodina času</i>	81
<i>Část první</i>	81
<i>Velká úvaha</i>	81
<i>Činnost lidstva</i>	83
<i>Velký problém lidstva</i>	84
<i>Lidstvo a čas</i>	85
<i>Lidstvo z neznámých stran</i>	86
<i>Záchrana lidstva</i>	87
<i>Část druhá</i>	88
<i>Přelomy času</i>	88
<i>Nesplněné závazky</i>	88
<i>Vazby činnosti lidstva</i>	89
<i>Část třetí</i>	90
<i>Programy desetiletí</i>	90
<i>Nejvyšší rozhodnutí</i>	91
<i>Přínos strany lidské</i>	91
<i>Programy strany lidské</i>	92
<i>Programy strany Boží</i>	93
<i>Program Boží Moudrosti</i>	96
<i>Program Boží Lásky</i>	96
<i>Programy Krista</i>	97
<i>Oslovení národa</i>	99
<i>Osudy národa</i>	99
<i>Volání národa</i>	102
<i>Požehnání národu</i>	103

Zjevení Hromnic

Přicházím, abych obdařil vysvětlujícím a útěšným slovem vás, moji drazí. Slza se třpytí v oku dojetím i radostí z možnosti tak učinit. Padá na půdu mého sestoupení, až do místa přebývání odpůrce mého konání pro spásu lidí.

Těžká, bezútěšná doba mého opuštění, kdy odvracela se srdce lidská ode mne, zatížená nad snesitelnou míru, a proto pokleslá životem Země, sklíčovala mne a naplňovala bolestí i úděsem. Mnohé hoře jsem nosil v sobě, mnohá zrada a opuštění mne rmoutilo, avšak to, co se začalo tvořit na samém prahu duchovní svatyně jako dílo nepravé, bylo těžkým úrazem a bolestnou ranou pro mne v úkolu nositele a zjevovatele pravdy.*

Vzpomínám tímto těžké doby, kdy mnozí výteční duchové podlehlí únavě z vyčerpávající strážné služby u slabého, nemoudrého i velmi nedokonalého lidství, a proto bděle a vytrvale nestřežili cestu Slova čistého Božství, Slova sice skromná, ale nejvyšší moudrá a obezřetná, jednoduchých, avšak hlubokých vyjádření a obsahů. Ukolébala je jistota, že já sám střežím a obhlížím všechna nebezpečná místa, že v mé Moci, významu a poslání u lidstva mne nikdo nemůže zastínit, převýšit a vzít výlučnost víry v Krista.

Neznalí do hloubky záladností a úkladů, jak je vytváří nepřátelský svět, nezkušení v samostatném jednání s člověkem a jeho slabostmi, nečelili včas všem nevhodným a nesprávným výkladům o životě člověka v rámci pozemském i kosmickém, o současném i budoucím poslání Krista. Velkou Sílu a Moc jsem dostal od Otce. Vliv mého jména se rozprostírá po Zemi a září v Nebesích. I v těchto okolnostech jsem však vázán zákonem počátků. V něm je uloženo důležité rozhodnutí, že člověk se má rozhodovat svobodně, bez nátlaku ze strany mé, bez použití mé Moci, Síly i nejvyšší autority. Smí se volně rozhodovat pro všechna myšlení mu přístupná a dostupná, pro tvůrčí práci ve mně i pro služby mého odpůrce.

I tento pracovník – můj odpůrce – dosáhl kdysi vysokého postavení, i v něm je vložena schopnost vytvářet určitá díla. Avšak žel, tato schopnost je vložena do ničící činnosti, jež boří vše, co já buduji. Jeho vědomí se kdysi zatemnilo a on se dal do díla aniž přijal Boží Dobro a Lásku. Proto všechno, co od té doby činí, nese pečeť ztráty těchto drahocenností. Dovede učit, dát vědění, je však neschopen vydávat dobro a lásku v tom, co činí, čemu vyučuje, neboť ztratil o těchto nejvyšších hodnotách vědomí. Protože jde jen jednou úzkou cestou, dosahuje na ní velkých úspěchů. Vyniká chytrostí, která nenaplněna nejčistším citem lásky a dobra, stává se jednostrannou a nepřináší duchovní užitek. Naopak se stává cestou do propasti temnoty.

V této jeho chytrosti věky jednostranné a bez lásky vyvíjené, je skryté největší nebezpečí pro všechny lidské bytosti. Člověk zrozený do Země dostává se do samého středu jeho díla. Je jím obklopen ze všech stran. Hmatá je rukou, vidí je a slyší. Jeho zvědavý bystrý rozum se v tomto díle docela utápí. Nelze se divit, že propadá jeho kouzlům, že se jim podivuje, je zkoumá a jim se i učí. Odpůrce jednání lásky dovede ukojit lidskou zvědavost, dovede zaujmout a cele pro sebe uchvátit. Chystá léčku všem, které zvědavost nutí odhalovat clonu, jež zahaluje skrytý duchovní život. Nastraží past a nezkušený člověk v ní uvízne i když jde za Božím jménem, chce zjistit, co se skrývá za smrtí a oponou hmoty.

Mnoho výtečných lidských duchů bylo uchváčeno cestou, které se vznešeně říká cesta skrytého vědění. Mnozí se po ní dali s dobrým úmyslem, avšak všichni ztroskotali. Žádný z těchto mudrců není dnes v mé blízkosti. Přecházejí sem a tam, cvičí se v obřadnostech nebo v askezích, proměňují svá těla jak potřebují, ale jedno nedokáží: přiblížit se ke mně, spojit se se mnou a stát se ve mně tvůrcem budoucnosti účastným díla Lásky Boží. Opo-

* Vynechána krátká dobová zmínka, která již není aktuální. (pozn. red.)

menou-li tyto důležitosti na Zemi, nedosáhnou jich v oblastech, kde žijí po odchodu ze Země. Tak pokračují ve své jednoduše a úzce chápané cestě, jak jí šli na Zemi. Svou jednostranností neslouží, ale z mnoha stran svým postupem škodí. Nejsou účastí mých činů, jež vyplývají z Lásky. Neberou z nich podíl, který zabezpečuje i jim budoucnost ve jménu Lásky, dobré místo v ní i služby pro ni. Jsou takřka vyřazeni z postupů a vývoju nesoucích světlo bytostem, které jsou dnes ještě ve stavu duchovního spánku.

V novém věku nemůže tvořit a být v činnosti vědomě řízené láskou ten, kdo se dokonale vnitřně nepřipraví. I když bude svým duchem žít vědomě, zůstane opodál a bude velmi tesklivý, protože zůstane v osamocení. Ponese tíhu opuštěnosti ode mne a věky bude čekat, až se k němu znovu vrátím po skončení svého putování oblastmi, do nichž budu vkládat své věci. Pak teprve bude možno nadít se i u těchto zbloudilých duchů dalšího vývoje směrem určeným od prvopočátku života.

Rmoutím se nad těmi, kteří propadají na své cestě, protože nezačínají včas se svým vývojem do vysoké láskyplnosti. Proto tak úpěnlivě a naléhavě volám ty, kteří v sobě mají alespoň malou jiskru lásky ke mně, neboť nadešel čas účtování s každým žijícím a hodnocení každého na Zemi.

Rodí se ve mně nový věk tvůrčích činů Boží Lásky, a já nechci v něm žít sám. Mé srdce touží po lidských duších hluboce uvědomělých, mně oddaných, mně důvěřujících a mne milujících. Chci žít uprostřed nich. Chci s nimi pracovat, v jejich středu se radovat a s nimi sdílet život budoucí. Vždyť jsou to mé drahé děti, mnou počaté a ze mne vyšlé žít. I pozemský otec rád pobývá mezi dětmi i v čase jejich odrůstání dětským letům. Potom se nad nimi zplna raduje, naslouchá jejich hovorům, bystrosti a důvtipu. Těší se z jejich pěkných tváří, ze síly těla i ze všeho, co činí dobrého. Ony pak vydávají svědectví o něm jako o svém otci. V dobrých dětech bývá otec ctěn, z jejich dobrých činů i na otce záře dopadá.

Jak se i já nemám těšit na čas, kdy moji synové budou vospělí a krásní, budou sami pracovat, sami si vytvářet domovy, kde bude milo žít, kde bude mnoho nových porozených z jejich semene. I budeme všichni v Lásce žít, já, synové i vnuci moji.

Budoucnosti krásná, příliš jsi mne okouzila, že jsem řekl víc než snese tento do zápasu a všedních věcí položený čas. Avšak slovo vyřčené neberu zpět. Ono z radosti vplynulo, aby mne samého potěšilo v těžkých dnech, kdy nucen jsem soudit podle zákona a mnohým zavírat cestu do zaslíbené země. Je to přetěžké břímě pro Krista, jenž Láskou Boží až přetéká. Dovedl bys to ty, můj lidský synu, kdybych tě požádal, abys trestal ty, kteří dnes zdánlivě bez viny jsou? Jistě bys mne prosil, abych to nežádal, že máš srdce příliš soucitné a lidská muka tě bolí. Avšak já nesu sám celou tuto tíži souzení. Přijal jsem ji jako nsnadný úkol od Otce, nesu ji věky a žádný dosud nevěděl, že je mi těžká a bolestná k neunesení.

Proč však tolik naříkání a litování? Našel jsem již lidská srdce, duše připravené. Našel jsem syny své drahé, kteří jsou mi oddáni, touží se mi zalíbit a potěšit mne svou vnitřní čistotou, svou nesobeckou láskou, službou druhu, bratru. Tato vysoká a vzácně ušlechtilá láska je ještě plachá, je však vroucí a oddaná. Přilnul jsem již velice k těmto srdcím, protože je mohu důvěrně oslovit a nazvat pravým jménem. Mohu jim říci, čím jsem naplněn, v duchu je obejmout, za ruku vzít a požalovat si na všechno, co mi ztěžuje krok na cestě k lidem a pro ně. Radost sdělená je radostí dvojnásobnou a bolest sdělená je bolestí zmírněnou víc než lze tušit.

Nakloňte ke mně uši své, synové moji, a naslouchejte mi jako já vám. Vy dáváte mně, já dávám vám. Vy nasloucháte mým sdělením a tak jste účastní mých věcí. Od té doby budu sdílet s vámi věci vaše. Přiblížil jsem se k vám v onen památný den, kdy mne duše k tomu povolána spatřila v rouchu bílém v podobě Krista vzkříšeného. Proč se to stalo – tázaly se vaše myšlenky hned tenkrát při zjevení a ptají se mne od té doby stále ve svém nitru. Nuže, povím vám.

Když jsem zamýšlel přiblížit se Božím Slovem k člověku, s ním se spojit, odtud působit na lidské duše, Božím Slovem mluvit a vyučovat, vést i omilostňovat, vytyčovat cestu a zase kárat ty, kteří znovu zavádějí pohanský způsob spolčování se s duchy mého nepřítele, také ztišovat a napomínat nové farizejské horlivce – tu začal jsem nejdříve připravovat nové místo pro své konání. Oním místem se mělo stát nitro duše lidské bytosti upravené a uzpůsobené pro úkoly plynoucí z těsného spojení se mnou i pro zvlášť sestavený mystický stav nutný pro dorozumění se mnou a porozumění mi ve všem, co promluvím a sdělím, co učiním před jejím duchovním zrakem.

Nemohl jsem a ani nechtěl opakovat svůj přístup k lidem v těle zjevném a viditelném, nechat se ho dotýkat lidskýma rukama, hledět na ně zvědavým pohledem pro pobavení, senzaci či strašnou bázeň před nezvyklým zjevem a za ním se rýsujícím tajemstvím. Dost bylo na tehdejší utrpení, kdy dotek lidského těla jsem snést musel, protože vše, co jím bylo konáno a mělo hrůzoplňnou pečeť zla a vin, jsem přišel soustředit do nejvyššího zločinu ukřižování Lásky, toto prožít v tělesnosti, a tak zlomit předem i všechny možné budoucí kroky zaslepených nevědomostí vyústujících do krajní hříšnosti a tím do nové propastné zkázy člověka. Pro tyto a ještě mnohé příčiny jiné jsem vstoupil do viditelného zjevu osobnosti lidské se vším známým i dosud neznámým projevem.

Minula tato doba, když dala vše, co měla dát lidstvu i tehdejšímu věku. Přislíbil jsem však svým nejvěrnějším, že přijdu zas, ale že nespátí mne tělesné lidské oko jinak než jako Soudce z výše sestupujícího ve slávě a Moci Pána Nebe i Země. Stane se tak a člověk pozemský pohlédne zpříma do mé tváře až v poslední hodinu života Země a svého v ní. Avšak slib, že přijdu opět, neruším, ale naplňuji. Přicházím jako Utěšitel, Duch pravdy. Přicházím jako nejvyšší Mistr i jako Dovršitel díla vykoupění, abych pomohl věřícímu lidstvu v rozhodné době, kdy zlo narůstá a přímo běsní v blízcím se konci jeho kralování nad člověkem, kdy i mnozí mi věrní umdlévají a ztrácejí sílu v hrozném utrpení mučícím celý svět.

V tento čas nejvyšší nouze, kdy Duch je pronásledován, posmíván a svět se klaní modlám všelijakým, já jdu, abych vyrval z tlamy šelmy ty, za něž jsem krev proléval a pro něž jsem snášel potupy a muka – přicházím, aby toto vše nebylo marné, ale aby to přineslo velká dobrodiní budoucím věkům. Žel však, že mnohým poklesla víra, že mnozí neporozuměli mým slovům tak, jak byla míněna, že učinili z mnohých předmětů oslavování, jaké jsem na mysli neměl. Odcizení a pobloudilí i ve své upřímné víře a horlivosti ve vyznání mého jména stali se neschopnými pochopit, uvěřit a uznat můj nový život na Zemi.

Proto odvedl jsem bytost, jež se měla stát mým stánkem a prostřednicí mého Slova, ze středu těch nábožných, neboť v mnohém se proti ní proviňovali v životě tomto i v životech její minulosti. Nemohlo být jinak, neboť její příprava pro mne vyžadovala i míst zjevného života na Zemi. Tento život stál mnohdy v rozporu s jejich náboženskými zvyklostmi. Vláčeli ji potupami a kacířskou smrtí, za kacíře ji prohlašovali, proklínali její jméno a varovali před ním své věrné. I tenkrát, když mezi nimi jako poslušná ovečka a vyznavatelka církevních předpisů byla, připravili jí mučednictví nekrvavé. Víím, proč tak bylo, ale přece jsem plně neprominul katanům a zavolal jsem ji z jejich středu, aby odešla do ústraní, tam, kde žije malá hrstka duší toužících celým srdcem, aby našli nejlepší cestu k Bohu, přístupných uvěřit nemožnému, přijmout mé Slovo přes člověka.

Ó, zkouška přetěžká; plány Boží závislé na dobré vůli člověka byly smrtelným potem na mém čele, byly novou nekrvavou Golgotou. Avšak nezklamala bytost, v níž jsem vložil naději, nezklamali ti, jež jsem vyvolil za spolurozhodující činitele na mém novém díle. Nejsou všichni z mých apoštolů, jež jsem prvně pověřil úkolem rozsévat mé Slovo. Z rozličných míst přišli, ze všech duchovních cest, aby vyslechli, co Bůh mluví v tomto čase k člověku. Ani to, že vešli ve styk s pohanstvím, zbytečné nebylo. Pohanství, to je právě cesta ošemetná, zvaná cestou moudrosti, na níž se nyní nalézá mnoho výtečných lidských

duchů a na niž se také dostali ti, jimž bylo svěřeno mé nové dílo Lásky spojené s Moudrostí nejvyšší, nejčistší, s Moudrostí Ducha Svatého.

Byl v tom určitý záměr, úmysl, aby tímto zřejmým vystoupením a opuštěním nepravé moudrosti bylo ukázáno všem duchům lidským, jaké je přání Boží, čeho si žádá Kristus, Pán Nebe i Země, a tedy i Pán jejich. Ovšem takový Pán, který nedává rozkazy, ale který se přátelí se služebníky a s nimi vše sdílí, nebývá uctíván tak jako ten, před nímž se každý třese. Právě proto, že jsem Pán laskavý, dobrý a soucitný, mnozí nemají k mému jménu patřičnou úctu. Nermoutím se, naopak jsem šťastný a raduji se z úcty skromné. Poznají ti, kteří se dnes přede mnou nesklánějí, že přijde doba, kdy poznají, že právě v tomto láskyplném společenství je nejvyšší síla ducha a nejkrásnější život? Až dosud mají svobodu a já na ně nenaléhám. Postačí mi k radosti láska a srdce jediného, úcta několika.

A tak ti, kteří malou úctu mi vzdávají, spatřit měli omilostnění mé těch, kteří se rozhodnou pro onu krásnější a vyšší cestu, jež Otci je nejmilejší a pro budování časů nejpotřebnější. Přišel jsem tedy poprvé nejen pro vyznavače horlivě uctívající jméno mé, ale i pro pohany, pro všechny, kteří, ač formu náboženství mají jinou než jak je požadováno, jsou niterně vyspělí a jsou schopni rozvíjet lásku k Bohu i člověku. Jako tehdy v čase Golgoty každý děj, každé místo mého pobytu na Zemi mělo svůj skrytý význam, tak je i nyní. Zvolil jsem si místo nejméně nápadné, přišel jsem k lidem, jejichž náboženství se nekryje s přísnou tradicí.

Přicházím-li k lidem, dávám najevo, že po blízkém a důvěrném spojení toužím. Jdu za člověkem do jeho domova, chci jej s ním sdílet po čas mého obnoveného působení na Zemi. Až mé působení skončí, vezmu ty, s nimiž jsem jejich domov sdílel, do domova svého a budeme spolu. Budu s nimi mluvit, je oblažovat svou Láskou a oni mne láskou svou. Mám-li na mysli toto důvěrné společenství s člověkem, s duší mě chápající, milující a rozumějící mým úmyslům do budoucna, nemohl jsem sestoupit do chrámů a vyučovat v náboženských školách. Mnohá obřadná uctívání zabraňují mi přiblížit se k duši důvěrně, prostě a samozřejmě, jak po tom toužím. Mnohé spory o výklad víry a velmi nedokonalé představy o mém působení berou mi možnost otevřeně a široce zjevit duchovní pravdy, skrytá dění i můj příchod.

Zbylo mi jedno místečko tiché, nenápadné, pro mé působení: lidská duše ve vnitřní síle svého ducha stala se místem mého vstupu s celou tajuplností mého Ducha do lidství. Kdo je můj Duch? Vychází z Ducha nejvyššího, obsahujícího celou svatou Trojici; sídlí v Něm Moudrost nejvyšší, nejčistší a Láska podložená dokonalou Vůlí. V této své nejtajuplnější působnosti přebývám na Zemi tak, jak jsem přislíbil v době zjevného života na Zemi.

Mnozí, kteří slyšeli tehdy můj příslib, nacházejí se v tomto čase opět na Zemi. A tito upřímně horliví se ujali práce a duchovní služby lidu. Vyšli promlouvat a vyučovat, každý v jinou stranu, v jinou cestu, aby mi pomohli vytvořit jeden ovčinec, vybrat dobré a bílé ovce pro útulek připravený Pastýřem. Volám tyto pomocníky k sobě a do své blízkosti, abych k nim mohl promlouvat a posilovat je v těžkých úkolech, jichž se ujali, a posléze je odvést tam, kde jsem já. Neodejdou již pak od mé tváře, ale v blízkosti mé a pod mým dohledem a radami budou vykonávat úřady, pro něž jsou určeni.

Přislíbil jsem svůj příchod. Ti, kdo v Písmu čtou, naleznou, shledají to tam. Avšak co je platné nalézt slovo, když se nerozumí jeho významu? Tyto, žel, nemohu přesvědčit o sobě ani o naplnění mého příslibu. Nemám podoby, na jakou uvykli čtením Písma. Protože chtějí vše vidět lidskýma očima, uslyšet lidskýma ušima a rukama se dotknout a přesvědčit se, že jsem skutečný Kristus, protože chtějí srovnávat slova má, mluvím-li tak jak tehdy Kristus mluvil a zázraky na všech stranách činím, zůstanou opodál a nebudou přímo účastni velkých omilostňujících činů, které konám a pro něž jsem také skrytě sestoupil z Nebe do lidského prostoru. Dobře znám tato srdce, tyto duše plně neprobuzené a neoživené vroucími city a láskou k Bohu. Víím, co mohu od nich očekávat. Z jedné strany nedůvě-

ru, z druhé lhostejnost ke všemu, co nepokládají za dobré a správné, užitečné a prospěšné svým rozumem zaměřeným na měřítka Země a hmoty.

A tak znovu nehledám učedníky mezi učenými znalci pouček té či oné církevní školy. Vybírám je z lidí čistého života, s velkou rozvinutou i uplatněnou vlohou dobra a lásky. Z takových toužím vytvořit sbor bratrů, jaký jsem měl na mysli za časů mého zjevného života na Zemi – sbor, který by vysoko vynesl jméno mé svým dokonalým vztahem lásky, moudrostí ode mne danou, jim do duše vlitou působením Ducha Pravdy a Lásky na jejich vědomí – sbor, který by svým životem zářil jako vzor, jako perla z temnot mořských hlubin vyzdvižená – sbor, který by byl hoden nést jméno vyznavačů a následovníků milujících Krista. A nejen to. Toužím učinit ještě více. Chci v nich uskutečnit vysoký ideál dosud neznámý. Chci se v jejich nitru zrodit, v nich působit a žít; chci se stát jejich duchem, duší, myslí, slovem i citem, aby oni byli se mnou a já v nich, aby oni ve mně žili, pracovali, tvořili, byli zjevnou mou Láskou tam, kde jsou a budou. Takto bychom uskutečnili ve svaté jednotě Království Boží, jímž je Kristus znásobený a zmnožený člověkem, celým počtem těch, kteří jsou schopni přijmout Jeho síly pokoje, dobra, láskyplnosti i tvůrčího umění v sebe.

Mimoto si přeji ukázat svému odpůrci, že mám své věrné a pravé následovníky na Zemi, že již v člověku žiji, že jeho srdcem celý svět objímám a vydechuji jím Lásku a Sílu všemu stvoření.

Bolí mne však myšlenka, že tolik duší se ke mně hlásí, modlitbou mne ctí, a přece v nich na Zemi nežijí, protože dávají místo v sobě takřka bez výhrad nízkosti a hříšnosti, přes něž na Zemi vládne duch temnoty. Na lidech záleží změna tohoto stavu věcí. Člověk dává vládu v sobě na Zemi tomu, koho nosí v mysli, komu se klaní svými skutky. Je-li nyní na Zemi pánem zlo, pak je mnoho utrpení a těžkostí, protože se dosud nenašli lidé, přes něž bych začal na Zemi život obracet v království Božího pokoje, dobra a Lásky.

Žel, zklamali ti, v něž jsem vložil velkou naději. Moji vyznavači se nedovedli chopit velkých možností, kterých se jim dostalo mým sestoupením, mým Slovem, mou Láskou. Nedovedli otevřít zdroje pokoje a mým prostřednictvím je vnést do Země. Ó, jak jsem čekal, jak jsem srdce víc a více otvíral a nabízel všechno, co se v něm nachází, všechny milosti, dobro a Lásku, všechno vysoké tvůrčí nadšení v součinnosti s Boží Silou a Moudrostí. Jak toužebně jsem hleděl k lidským prahům, ukáží-li se na nich bytosti ušlechtilé, čisté a moudré, které v porozumění a úsměvu mi řeknou:

„Kriste, víme dobře, co je v Tobě, co od Tebe dostáváme zjevně i skrytě, víme, jaký jsi. Přijď jen, přijď brzy a sestup k nám blíže. Chceme s Tebou pracovat, myslet, žít, chceme se s Tebou sjednotit pro dílo Lásky, pro šťastnou lidskou budoucnost.“

Nehledal jsem slov uměle skládaných, netoužil jsem po písních krásně sladěných, aby dojímaly lidské ucho a nikoli mne. Byla by mi stačila jedna krátká myšlenka, avšak silná a moudrá, podložená celou bytostnou vroucností a touhou lásky, pochopením mne v plnosti nejvyšších idejí i v konání potřebné služby všem.

Chci být spravedlivý. Přiznávám, že jsem našel duše věrné, které cele ke mně přilnuly a snažily se o život bohobojný. Avšak srdce, ona tajuplná schrána lásky, nechtěla se otevřít dokořán, nedávala sílu lásky takovou, jakou požaduji. Uznávám, že míra, kterou žádám, vymyká se hranici pozemské představy. Uznávám, že mé toužící srdce je příliš nespokojeno s láskou lidských duší, příliš si stýská a žehrá na otálení člověka. Ale dobře tak. Aspoň se dříve rozletělo k člověku, objalo jej a sděluje mu tajemství své bolesti, své stesky a touhy.

Až poznáte jednu vy – které jsem uznal za hodné, že vám tímto svěřuji své srdce – až poznáte touhu duchovní lásky, její úžasnou obětavost, něhu a milostiplnost, její radosti a blaženství, řeknete mi zajisté: „Ano, je tomu tak.“ Pak se nepodivíte, že já nadále uprostřed největších zmatků, dříve nevidaných činů zla, myšlenek nevěry a lhostejnosti k Bohu, vycházím ze svého Božského úkrytu, ze stánků blaženosti ve spojení s Otcem i Duchem. vycházím a jdu na výspu, do níž se opírají opoziční i nepřátelské síly v zápase o

člověka a jeho příští svět. Má Láska nemohla déle váhat, nemohla přihlížet, jak tyto síly se zmocňují těch, na něž jsem spoléhal, jak je proti mně popouzejí a berou jim všechno, co v nitru milovali, z čeho se těšili a pro co pracovali. A právě tím, že jim odnímají, co jim dříve tak ochotně dávaly – slávu světa i jeho bohatství – provokují je k reptání proti Boží Lásce a Božímu vedení života.

Když jsem spatřil hroznou spoušť na Zemi a v člověku, na místě pro mne svatém a drahém, a uviděl nebezpečí i hlubokou propast u nohou člověka, prosil jsem Otce, aby uspíšil čas mých nových činů a dovolil mi zavolat na lidské duše, oslovit je a ukázat se jim, jaký vpravdě jsem ve vztahu k lidským duším. Prosil jsem i o to, abych mohl dát zkoušku dobrým a oddaným duším, je-li možná náprava, lze-li je vymanit ze všeho, co je poutá k Zemi, k jejím nízkým způsobům života. I o to jsem prosil, abych směl ukázat svou Sílu, Moc a všechny věci, jimiž mne Otec obdařil, a čelil tak panování, moci a slávě svého odpůrce. Tak jako on vynáší své a obdarovává je poklady světa a dává jim výtečné úřady, tak abych i já mohl učinit. Prosil jsem, abych mohl své dary rozdávat těm, kteří pro mně žijí a mne počínají milovat, abych je mohl omilostnit a dát jim ze sebe síly, které naplní jejich život a dají mu lepší podmínky pro duchovní vývoj. Prosil jsem, abych jim mohl dát schopnosti pro duchovní úřady již zde na Zemi, i v té zemi, kterou pro lidstvo budu ve světě Božím.

Toto jsem na Otci vyprošoval, toto jsem hájil, i to, co ještě nezjevuji. A jako vždy máme společnou mysl, společný cíl i program, tak bylo i nyní, když jsem Otci svěřoval své návrhy a přání. Neodmítl mne, ale podepřel v mém úmyslu a dal všechny možnosti k tomu, abych ve skrytu konal, co je potřebné pro ony vysoké záměry a jejich uskutečnění.

Co jsem učinil, zjevuji vám v malém náčrtu v tomto sdělení. Sestoupil jsem do Země tiše a nenápadně, skrytě a nezjeveně, ale s celou svou Silou a působností. Vybral jsem si místo, kde nejraději dlím a kde jsem již dlouho toužil pobývat v duši lidské, v její životní síle, v jejím duchu. Nemohu nyní svěřit, jak se to stalo. Nejste ještě plně v moudrosti a poznání životních vztahů a boholidských možností. Až budete, zjevím vám i toto tajemství.

Na vědomí však vezměte neslýchanou věc a o ní rozjímejte:

Spasitel váš, ten zmrtvýchvstalý Kristus, přemožitel smrti, Pán Nebe a pravý Pán Země, vyšel ze svatyně Boží velebnosti, znovu otevřel svatá tajemství Božího jsoucná a zrušil jeho nedotknutelnost, velikost a nepochopitelnost jako tenkrát v čase golgotském. Tehdy se zjevil zraku jako člověk a stal se jedním z lidských spolubratrů, stal se Bohem – Člověkem. Jiný je způsob mého jednání s člověkem dnes, s dušemi zralými slyšet nové Slovo Boží útěšné i starostlivé, kárné i nevyřčeně láskyplné a v milosti.

Zde se zastav, myšlenko má, a o tomto Slovu zvlášť promluv:

Ukázal jsem při svém prvním zjevení na Zemi, že Lásku jsem přišel připomenout, lásce vyučit všechny, kdo jsou přístupni. Avšak nyní ještě důrazněji chci promluvit o její potřebnosti, významu i programu. Toužím ukázat duším Bohu oddaným své srdce tak, jak je vytvořené, jak je naplněné nesmírností Lásky celého Božství v jeho nesmírné jsoucnosti. Nejvyšší Láska stvořila si ze mne stánek a z mého srdce učinila jedinou planoucí, zářící a svítící výheň, místo zrozování nových a nových tužeb Lásky, nových nadšení vznětů z tvořivých sil věků. Jsem-li naplněn úžasnými předtuchami budoucích věcí prožívaných v blaženství lásky a míru, jsem-li unášen vroucností Lásky Stvořitele ke všemu, co z Něho vyšlo jako živoucí bytostné stvoření, tu nepodivujte se vy, naslouchající mým Slovům, a nezasněte nad jejich nezvyklostí, otevřeností, vřelostí a někdy až lidskou tesklivostí.

Má Slova vyjadřují celé stupnice citů nejradostnějších i nejsmutnějších, rozebírají zemský život do nejmenších odstínů, až do hlubin temna a beznaděje. Žijí v srdci Božím, ve zdroji Lásky nikdy nezačínajících, nikdy nekončících citů, v dílně, kde se vytváří život duše v jejích myšlenkách a vztahových vazbách lásky, v tvůrčím impulzu a vůli ke konání. Není jediného lidského citu, který bych neznal. Není pomyšlení, jež by Kristus nechápal. Protože jsem sám Duší univerzální, každé individuální duši rozumím a chápu v každém

odstínu jejího vnitřního hnutí. Má Duše je zajisté nesrovnatelně silnější než lidská, neboť to, co obsahují a vytvářejí ony všechny, je v mé Duši shrnuto. Proto mohu vykonávat úřad vedení lidských duší, učit je a prokonávat s nimi cestu lidství v bdění nad nimi.

Nedivte se mé péči o vás, milované lidské duše. Nedivte se, že vám ukazuji srdce své a dávám do něho tak důvěrně nahlížet. Tak důvěrně a zblízka do něho hledíte, že můžete – chcete-li a jste-li schopny – uvidět v něm sebe samotné. Obraz mé Duše je vaší duši podobný ve smyslu božském a na rovině dokonalosti. Když přišel jsem v těle Ježíše, mnozí se pohoršovali, že mluvím o nebeském Otci jednoduchým způsobem, jakoby byl otcem lidským a ne Bohem tajemným, vysokým, vzdáleným i nepřístupným. Pobouřili se mou řečí i mým skutky, protože nerozuměli Bohu. Mé výklady přijali lidé prostí a neučení, nezátížení předsudkem a staletími ustálenou představou. Ti uvěřili nemožnému, že totiž Bůh je člověku blízký tak, že může kdykoli přijmout i podobu člověka, s ním se ztotožnit a přes něho prokazovat lidstvu dobrodiní. Tak se již i stalo.

Nyní znovu si Bůh přeje jednat s člověkem a přes něho dávat lidstvu dobrodiní. Již jednou sestoupil až do hmotného těla, do schránky duše, neboť tohoto způsobu bylo tehdy nejvíce potřebí. Tento čas žádá jiný, složitější, protože je potřebí přímo duši lidské vdechnout síly, aby se pozvedla ze vší hmotnosti, překročila práh Země navždy a vystoupila na stupeň svého duchovního bytí.

Vycházím proto znovu od Boha jako Nositel Jeho Moci i Lásky, abych učinil, co žádá čas. Ponechávám si jméno jednou na Zemi přijaté a v něm konám úkony, jimiž se změní svět. Co bylo začato Golgotou, nyní dostává naplnění. Vracím se, abych korunoval dílo vykoupění novým činem. Je obsažen v mém postavení Beránka i Ducha Těšitele i Pána v jednání se Zemí a člověkem. V tomto svrchovaném úřadě ztotožnění s pozemským člověkem není možné. V utěšujícím a láskyplném jednání Ducha Těšitele a Učitele člověka to možné již je, a proto toho plně používám.

Spojuji se k tomu účelu s duší a duchem člověka pro tento ojedinělý úkol zvoleného, a proto vybaveného potřebnými dispozicemi. Tělo, které kryje tohoto zvoleného, nenese známky zvláštnosti. Nevymyká se z běžného stavu lidí, ze zákona pevnosti, neprostupnosti ani neproměnnosti fyzických sil. Avšak duch prokáže, že jsou v něm schopnosti nadpřirozené, duše vydá dobro širší a kvality, jakých člověk sám ze sebe nemá.

To je počátek oněch podivuhodných zvláštností a neobvyklých věcí, které přišly mezi vás, pracovníci dobří a dychtiví Božího Slova a poznání hlubin tajemství boholidství; přišly v onom čase, kdy uprostřed horlivých služeb domu nepravého otce zjevil se Kristus, pravý Pán váš, Syn Otce pravého, svatého, nebeského.

Pamatujte:

Pronesením těchto Slovo

začíná čas ukončení světa v jeho strasti a vládě zla.

Nemnoho času zbývá k onomu dni, kdy lidstvo mne pozná jako skutečnost a tvář před svou tváří a nad všemi.

Rozšířím počet bratrů, vyučím vás a pojmu v sebe v čas hrůzy.

Pravím vám:

Naplnilo se Písmo i čas i proroci.

Jdu, abych skončil dílo věku tohoto.

Přičiňte se všichni, kdo toto víte, aby dílo bylo dobře dokonáno a vy vešli v nový život bez hrůzy soudu a smrti, protože se mnou a v mé pravici.

Bděte a modlete se.

Tak mluvím v Kristu, tak v Bohu stvrzuji.

(1950)

Slovo poučení

Když se člověk zrodí jako dítě na svět, rodiče prvně pro ně hledají jméno, které by je označilo a odlišilo od jiných, co mluví k srdci a je v něm osobitým obrazem protisknutým do srdce i vědomí.

Všechno na Zemi má své označení a tím i postavení a význam v lidském životě. Člověk chápe, posuzuje a hodnotí věci podle toho, jak ony svým vztahem, chováním a projevováním vlastností k němu mluví a dotýkají se jeho vnitřního života. Podívá-li se na strom a vysloví slovo, kterým je označen, hned si v mysli představí, jaká je to věc a jaký má k němu vztah. Nemůže při jeho pojmenování myslit na bytost, která k němu vztahuje ruce nebo promlouvá. Vysloví-li jméno milého přítele, také ví, kdo to je a co může od něho očekávat. Ví, že přítel mluví, má jemný známý hlas, jeho chování je přátelské a člověk se může nadít od něho pomoci.

Věci, jimiž je člověk obklopen, jsou různé, zvláštní a osobité. Každý z nich má svůj životní časový i prostorový úkol a podle něho je označena. I člověk je označen svým jménem, které se nedá za jiné zaměnit, nemá-li se chod Země proměnit ve zmatený děj. Bylo určeno Pánem na počátku tvorby života, že všechno, co je, má svou dráhu, cestu, svůj úkol i poslání ve vesmírném jsoucnu.

Země, na níž člověk žije a vyvíjí své síly, je místem jeho dočasného domova. Je mu Pánem dána, svěřena, aby z ní vytvořil velké centrum lidské činnosti v nesnadných podmínkách, za bolesti a těžkosti na každém kroku. Země není domovem andělů, a proto není obrazem souladu a vyšší moudrosti. Žijí na ní lidé, bytosti značně narušené negativními prvky, které vládou myšlení a vkládají do vědomí tvrdou vůli. To však umožňuje, že lidé dovedou žít ve hmotě, ji si podrobují a z ní vytvářejí životní potřeby.

Jakmile však člověk zjemní a oduševní své projevy, dosáhne vyššího stupně. Přestávají pro něj platit zákony Země a on z nich vystupuje do světů vyšších, nebo, zůstává-li na Zemi s určitým vyšším posláním, zemský život se stává pro něho obtížným až nesnesitelným. Bytost vnitřně dozralá k vyššímu stupni dokonalosti má jemnou strukturu svých duševních složek. Ty nesnáší hrubý tlak a tíži hmotné sféry. Po skončení zemské dráhy je přejmenována na bytost vyššího řádu, dostává označení novými znaky životních úloh a postavení, nové jméno jim odpovídající, vystihující formu činnosti, způsob služby, do níž vstoupí.

Jména, která člověk měl na počátku, kdy ještě působil v duchovních oblastech, byla již tehdy rozdílná, pro každý stupeň života jiná. Mnohem dříve než člověk vstoupil do procesů tvoření hmotného těla, byl označen podle vloh a schopností, které se v něm probudily, rozvinuly a uplatnily. I v současnosti platí stejný řád. Od lidství k andělství je řada stupňů života, z nichž každý něčím zvláštním přispívá do pokladnice hodnot, zásluh o životní dění.

Vstup na vyšší či nižší stupně určuje nejvyšší Pán a Stvořitel. On jediný nejlépe ví, kdy a v jaké síle ožívá v člověku vnitřní duchovní vloha určující jej pro určitou duchovní cestu a způsob života. On jediný může bloudícího naráz uvést do Světla, domýšlivého odvést z přímé cesty a poslat do oklik vedlejších pěšin. Žádný člověk, pokud žije na Zemi, nemůže si přisvojit zvláštní jméno, kterým je v duchovním světě označen jeho stav a stupeň zralosti.

Člověku nelze soudit, vinit, horšit se, vychvalovat, být domýšlivým, myslet si, že Pán jednomu dává a druhé zavrhuje. Každému jsou dány vlohy žít, být činný, myslet, jednat a rozhodovat. Neumí však dosud s nimi každý dobře a moudře zacházet, je rozvíjet a jimi projevat svůj božský původ. Mnozí jsou nesmírně bázlivi před každým slovem o věcech tajemných, duchovních, posmrtných. Jiní jsou k nim lhostejní a někteří zase nesprávně horliví, okázale zbožní, nepřístupní hlubokým výkladům o věcech víry a poznávání skrytých věcí.

Kdo se příliš strachuje o spásu své duše, bývá jí ještě velmi vzdálený. Kdo se bojí ďábla, upadá často do jeho nástrah a vlivů, aniž o tom ví. Nermuťte se a nestrachujte. Za kaž-

dým děním jsou velké skryté příčiny. Jen duše malověrné se lekají a srdce pyšná soudí. Kde stojí Pán, člověk neví. On může stát tam i tam, kde nikdo nepředpokládá Jeho přítomnost a vliv. Je zapotřebí bdít nad sebou a pečovat o to, aby Pán byl vlastní duši blízký. Rád je u srdce čistého a pokorného, u mysli osvětlené a moudrých skrytých skutků, jimiž je láska.

Pán neprozradí, kdo je výše či níže. Do stejného těla všichni vcházejí, trpí bolestí duše i těla, aby se nikdo nepovyšoval, aby se nikdo příliš neponížil. Skutky se projevuje odlišnost jedněch od druhých, dobrý, šlechetný čin je vysvědčením vnitřní schopnosti lásky, a tím přítomnosti Krista. Ne všude, kde je o Kristu mluveno, On je. Nemůže být tam, kde je úskok a klam, útisk, přísné souzení a hojné kárání, honosnost, zpupné právo a moc, nenávisť, zášť, pohrdání a nesvornost, kde je mnoho slibováno a málo dáno. Kristus je tam, kde je tichost a pokora, skromnost a sebeobětování, vzájemná úcta, láska jedněch k druhým. Proto je dobře rozhlížet se po věcech, jak kdo, kde a v čem se nachází, porovnávat skutky, měřit upřímnost lásky, chápat, rozlišovat stavy a stupně života lidí i svého vlastního.

Nesmírné je pole skutků lásky a dobrotivosti. Ti, kteří jsou jeho dělníky a jen na něm pracují, jsou snadno k rozeznání jako praví křesťané. Pán nevyvolil jen několik lidí, ale každého chce postavit na pěkné místo k práci potřebné, blahodárné, k úkolům posvátným, jaké život všude má. Jeden tu a druhý tam se uplatňuje a působí. Říše stvořeného díla Božího je nepřehledná. Každý, kdo chce pracovat, práci nalezne, kdo touží po dokonalosti, dosáhne jí, kdo nabízí službu lásky, je za ni nesmírně odměněn.

Jen bázlivi se neustále obávají, zda nevyběhli příliš ze známých řad, zda se smí o Bohu přemýšlet nebo jen v bázni před Ním třást a uchylovat se do úkrytů, přichází-li něco nového. Jen nevědomí se strachují, že padne dílo nábožnosti zbudované lidskou rukou. Co je Boží, zůstane věčné, a co omezený rozum vytvořil jako nedokonalé způsoby života, padne se všemi zaslepenými, nesnášenlivými a tvrdého srdce. Když nedovedli rozlišit Boží od světského panování v moci, kdo jim pomůže, když spletení nejužším přílnutím k jeho věcem, následují jejich pád a prožívají jejich zhroucení? Maloduší, neznalí a nechápající budou smeteni jako prach padající ze střechy za silného větru. Přibližuje se vichřice a kdo stavěl dům na písku, přijde o něj.

Kdo na Slovu Božím buduje, na Zákonu Lásky a Pravdě Boží, má mnoho úkrytů, které jej ochrání v každé bouři a nepohodě. Klidný je vždy ten, kdo se nebojí o věci Boží ani lidské, protože ví, že se děje, jen co Pán dovolí, dobré že je vždy zachováno a oceněno, a co je škodlivé, že se odstraní. Nelze člověku soudit věci, neví-li, jak bude za sto let, a zda to, co se mu nelíbí v současnosti, nová pokolení nevychválí, nepromění v dobré lidem všem.

Ne pro jeden den nebo jedno století je dán životní děj, ale na dlouhý čas, aby se vyrovnaly křivdy a nešlechtnosti, aby ti, kdo dnes trpí, mohli se zítra radovat. Jeden člověk nemůže všechno mít, jeden život nemůže všechno obsáhnout. Dlouhým plynutím věku člověk prochází, nalézá neustále nové poznání, zkušenosti, cíle i úkoly na Zemi i v jiných světech vesmíru. Všichni lidé na Zemi však žijí z Vůle Boha. Ne v každém čase je všechno známo, ale vždy, je-li potřeba obeznámit se s novými myšlenkami, vykonat další část díla rukou a moudrostí člověka.

Když v čase golgotském Pán sám učil a zjevoval Pravdy Boží, když přikázal člověku milovat, lásce se učit a ji chápat, přece mnohé jen naznačil. Dal však jednoduchý, ale silný a účinný návod, jak rychle dosáhnout dokonalosti, kterou na člověku požaduje. Nekázal sepsat učené knihy, odhalovat četná tajemství. Věděl, že je to nemožné pro stupeň lidství, na němž se život na Zemi rozvíjel. Předvídal, že přijdou za čas takoví lidé, kteří odhalí dosud neznámé a skryté věci. Kdyby byl člověku všechno pověděl, vzal by člověku jeho vlastní práci, přemýšlení, hledání a vlastní cestu k moudrosti. Člověk má růst ponejvíce vlastním přičiněním, má vyvíjet velkou snahu i vůli, má bystřit vědomí, aby se stalo při-

stupným vyššímu i nejvyššímu poznání. Teprve do mysli zbystřené, pohotové a otevřené může sestupovat osvětlení Ducha Svatého i Lásky Kristovy.

Do uzamčených dveří nelze vstupovat, do uzavřené a nepřístupné mysli nepronikají ani všemocné síly Boží. Otvírejte proto dokořán bránu své mysli, kteří jste vstoupili na duchovní cestu. Proste a modlete se, abyste se stali schopnými přijmout velké mimořádné dary, které se vám od stolu Božího tak štědře podávají. Bude-li touha vaše po těchto darech bez plaménku nadšení pro svaté věci, budou vám bez užitku. Doba je nevýslovně vzácná štědrostí, s níž Pán rozdává. Dává i těm, kdo přicházejí bez zásluh a jsou zcela odkázáni na milost. Avšak kde je srdce chladné a mysl po chvilce dojetí a vzrušení vrací se do obvyklého stavu, tam se po určitém čase zastaví proud milostí a ten člověk nepůjde dál na duchovní cestě, velké věci přicházející v tomto čase shůry nezachytí, nestane se plně účastným duchovní obrody, obnovy a proměny v člověka božího.

Zdá se těžký tak rychlý krok k vysokému cíli. Netřeba se však bát; jen mysl otevřít, srdce rozehřát, celou duši vydat proudům Lásky Kristovy. Jen toto žádá Pán, po tom touží, to si přeje a k tomu lidské duše vyzývá, aby se nitro vybavilo ze všech tísnivých pout, aby se poddalo Kristu plně a cele, vroucně a toužebně. Buďte proto vřelejší, tišší, láskyplnější. Nedokážete-li to dnes, podaří se vám to zítra, pozítří, za nedlouhý čas. Jen vyjděte ze strnulosti, vnitřní otupělosti, chladu, z úzkostí a obav o všechno osobní a obecně lidské.

Věřte a doufejte. I když nejste ještě schopni ani hodni všeho, co přijímáte, neviditelná proměna se uskutečňuje každým dnem a hodinou prožitou v myšlení víry, v citu lásky, v modlitbách, a dobrém, obětavém činu.

Těžko krásnit se dokonalostí, je-li ještě mysl nevychovaná, v moudrosti slabá. Kdo však nebojoval, nemůže říci o sobě, že je vítězem. Podlehnutí nedobrému, hněvné myšlence i nečistému citu, není zlem tak velkým, jako z lhostejnosti, nedbalosti, povrchnosti, nezámjmu a otupělosti nepovšimnout si svého stavu a neuvědomit si své malé i velké pády do staré nízkosti či průměrnosti. Kdo si je vědom pokušení, ví, jak snadné je podlehnout. Bdí nad sebou a stále se vrací na cestu k dobrému a čistému. Poznání nedokonalosti vede k pokání, od něho vede cesta k napravení. Přemožení zla stává se skutečností.

Přišla doba slavná – Pán odhaluje Lásku. Použijte vzácné té chvíle, okamžiku velké milosti, kdy srdce Kristovo sestupuje do křesťanského života, aby všem, kdo jím žijí, otevřelo proud svých sil jako zářící Světlo životodárné, uzdravující, posvěcující vše živé. Nechť není ve vás jediného místa zavřeného, kam by nemohlo vstoupit jako zázrak vašeho znovuzrození se pro život svatý v Pánu vašem, Kristu, Bohu Lásky a pokoje, zachránci všech na cestách setmělých, neustále klesajících do zrádných hlubin černé temnoty.

(Původní znění pod názvem *Slovo Mistrovo* pochází z roku 1953, text B. C. upravila kolem roku 1970.)

O Zemi

Díváme-li se do tiché krajiny Země, zdá se nám, že je v ní dobře a bezpečně jako dítěti u matky. Její obraz hor, lesů, polí a vod dojmá a uchvacuje krásou stejně jako před tisícem let. Kdo však uvěří v Boha, je tím přesvědčen o duchovních skutečnostech a nedá se klamat zdánlivou nehybností a neměnností zemské tvárnosti. Ví, že v ní je stálý živý vývojový pohyb, že v ní působí zraku nepostřehnutelné síly a moci sprádající bez vědomí lidí podivuhodné cesty jejich života i tajemné dění v prostoru Země. V nich se promítá existence bytostí od prostých počátků a úkazů až po vrcholné projevy lidské moudrosti i jevy hmotných sil schopných tvořit nová slunce.

V Zemi jsou zhuštěny v silné koncentraci síly a energie působící v celém kosmu, především však v její mateřské galaxii. Přísné, pevné zákonitosti váží jejich působnost na život Země. Dosud se udržovala rovnováha všech jevů na Zemi, i když nastávaly tu a tam úchylinky, vychýlení z pravidelného plynutí pozemských životních cest. Toto století* je však vystupňovalo do nebezpečné hranice. Stalo se tak vlivem negativních, silně rušivých elementů vznikajících velmi zhrublou lidskou mentalitou, vyvolanou dvěma strašnými světovými válkami.

Myšlením lidstva se vyvíjí ohromná síla, o níž lidé nemají vůbec tušení. S každou myšlenkou se uvolňují skryté energie, zvláštní síly tkvící uvnitř mozku, který v sobě koncentruje nepředstavitelně účinné, vlivné síly kosmického projeveného života. Každá myšlenka zažehuje zvláštní plamen těchto sil proudících prostorem. Úžasná množství myšlenek lidstva, jejich neviditelné síly, proudí zemským povrchem. Zdá se, že celá Země je jedním nesmírným plamenem centrálních energií a sil. Jsou-li uspořádány zákonitě, pak není nebezpečí, že v životě lidstva a Země by mohlo dojít k nějakým mimořádným otřesům, které by měly za následek zhroucení stavby pozemského života.

Pokud elementy negativních projevů myslí, jimž říkáme zlo, nejsou většího rozsahu než stanoví řád daný souhře životních sil Země ve všech jejích věcech a projevech, rovnováha ve skladbě jejích životních podstat se udrží. Pozemský život má svůj obvyklý tajemný proud, v němž každý jedinec má svůj osobitý život, okruh působnosti – celý svůj podivuhodný složitý osud. Dojde-li však k tomu, že v lidstvu se začnou příliš usazovat, zakořeňovat negativní síly plynoucí z hrubého myšlení, hněvu, nenávisti, všech forem nevole a nesnášenlivosti, dochází k vychýlení v souhře sil života Země a vzniká nebezpečí zvratu v jeho cestách.

Během poslední války* se lidská mentalita dostala do kritického stavu. Strašné vulkány sil byly vyvolány jejím vlivem. Duševní život lidstva byl rozvrácen, protože do něho pronikl ničivý element, negativní prvek nenávisti, zloby, pomstychtivosti, vrcholící vražednými činy. Protože těchto zrůdných vlivů myšlení a cítění lidstva byla příliš velká míra, nastalo nebezpečné postavení Země, celého jejího života, i dalších vývojových cest všeho tvorstva v ní. Strašná duševní napětí vyvolaná válečnými situacemi dávala vzniknout myšlenkám a pocitům, které měly podobu rozběsněných dravců, vrhajících se bezohledně na sebe. Z toho se pak rodily stavy a situace pro člověka nepředstavitelné. Člověk viděl a vnímal jen to, co se odehrávalo bezprostředně před jeho očima, čeho byl svědkem, co dokázal postřehnout z hrozných jevů. Byly to jen malé úseky z celkových hrůz, bouří, které se zrcadlily v zemském prostoru. Vystávaly na neviditelných úrovních v oblastech myšlenkových a citových sil. Tam probíhal teprve pravý, skutečný, hrozný děj – bouřlivé vlnobíí a ohně, že Země byla jako jediná velká sopka chrlící lávu.

* Dvacáté století. (pozn. red.)

* Druhá světová válka. (pozn. red.)

Účinky toho šly daleko za její hranice, do sfér a úrovní jiných životních prostorů, jimž se říká astrální. Velké hmotné škody, které zanechala válka na hmotné úrovni Země, jsou v porovnání se škodami, které vyvstaly na vyšších úrovních života, kam zasahuje myšlenkový a citový život člověka, jen malým zbořeným dětským domečkem postaveným v písku. Škody v těchto úrovních neviditelná nejsou odstraněny, trvají. Vyvolávají neustále nebezpečí na vývojových cestách, že se zhroutí a zavalí překážkami tak, že nebude lze udržet dosavadní postupy, které vedly lidstvo dál a výš, k vyšším životním úrovním všech projevů duševního života. Země má totiž velice důležité postavení na vývojové cestě života. Je očistnou lázní pro ty, jež mají poznamenán duševní vývoj negací. Proto jejich život na Zemi je nutným úsekem cesty za očistou, obrodou. Když však přestane plnit toto poslání obrody a zušlechtění člověka a místo odstranění závad je ještě množí, pak nastává situace těžká, kritická. Válečná léta rozpoutala orkány zla do nejvyšší hranice. Čas, který byl dán pro odstranění nebezpečných, kritických situací Země a člověka, pomalu končí.

Boží vedení dalo lidstvu určitou lhůtu pro napravení kritických situací, které vyvstaly. Nejvyšší časovou hranici je čtvrtstoletí. V něm se musí již zcela ztišit rozbourané hladiny duševního života lidstva, jeho myšlenkového a citového světa; musí se znovu včlenit do své normální dovolené hranice. I ta je stejně dost vysoká, protože se počítá s působností odporu a zvratu jako do určité míry důležitým činitelem nutícím k vývoji životního obrazu do rušnosti a mnohotvárnosti. S určitými prvky zla Boží vedení velmi obezřetně operuje. Je-li jich zákonitá míra, věci vývoje jdou správně, plynule a nesou velmi dobré výsledky. Avšak dávno je již překročeno všechno, co bylo postaveno jako brzda vývoji, aby bylo vyvíjeno úsilí k překonání odporu. Míra překážek dostoupila vrcholu. Čas daný k vyrovnání a upravení poměrů pozemského života nepřinesl nutné výsledky, aby se člověk mohl vyvíjet do stavů alespoň prvních stupňů dokonalosti, jimiž je uznání dobra jako základního principu života, nesoucího harmonii vztahů a tím trvalý mír.

Čas, v němž jsme nyní postaveni, je vysoce důležitý. Je vlastně rozhodujícím stadiem kritických stavů. Buď se v něm ustoupí z nedovolené hranice projevů zla na Zemi, které převýšily nejzazší meze, kam je možno lidský život snížit a položit tak do úrovně, která již nenese jméno člověk, nebo se překročí tato dovolená hranice a dále se bude pokračovat v bezohlednosti projevů zla a násilí. Jestliže nebude včas ustoupeno, lidstvo si samo podepíše přísný rozsudek Božího soudu nad sebou.

Tento rozsudek je vydáván zřídka, pouze v krajně kritických situacích a chvílích, kdy jsou vyčerpány všechny možnosti, prostředky a způsoby, jimiž je možno věci napravit. Tento velmi přísný rozsudek Božího soudu přichází jako trest za viny, které nemohly být vyrovnány formou dosud platnou v případě vědomého zanedbání základních norem života, jimiž je respektování života jako něčeho svatého, co člověk nesmí nikdy rušit, brát, ničit, naplňovat zlem, znesvěcovat násilnostmi.

Důsledky protržení tenké hranice dělící lidství od úrovní nižších, kde se pohybují duše zvířecích projevů, jsou nedozírné. Spojením s touto úrovní by se znemožnila těmto postiženým možnost vývoje moudrosti, vedoucí k vysokým schopnostem tvůrčím, k projevům a činům budovatele. Zvířecí úrovně nemají tohoto pojmu. Jejich život je v pasivitě. Jaké by byly důsledky tohoto nového zhroucení lidství, nelze vyjádřit. Není ještě ani nezbytné na to myslet, protože do poslední vteřiny určeného času k nápravě je nutno doufat, mít naději a dělat všechno, co by mohlo obrátit věci k dobrému a zachránit tak lidstvo na jeho vzestupné cestě k vyšším úrovním života.

Pro vývoj lidství až k jeho vrcholným úrovním je dána přesná lhůta. Toto století* má přinést přesun z nižších stupňů lidství na vyšší. Těchto základních stupňů je šest. První polovinu má za sebou každý, kdo přijal dobro za cestu života, je respektuje a ctí. Další dva stupně počínají toto dobro uplatňovat. Nejvyšší stupeň se s ním zcela ztotožní a v něm jde

* Dvacáté století. (pozn. red.)

k dalším stupňům vývoje do úrovně Světla Božství. Lidstvo je svým stavem rozloženo do všech těchto stupňů. Proto se v něm objevují lidé zvířecích projevů, hrubci, sobci a vražedníci vedle světců a lidí nejvyšších úrovní lidství. V těchto rozpornostech a protichůdnostech je životní cesta velice nesnadná, avšak nezbytná. Jediný prostředek, který obrací vývoj od zlého k vrcholnému dobru je láska. Tyto skutečnosti je nutno znát, abychom věděli, jak situace vypadá z vyšších hledisek.

Život na Zemi je jako bludiště. Množství cest, jevů, způsobů života, různorodost, rozpornost a protichůdnost uvádějí v neklid a zmatek každého člověka. Myšlenkový svět je však ze všech nejživější, nejvíce ovlivňuje vývoj. Může působit k dobrému, avšak také ke zlému. Proto je třeba velké pozornosti, aby to, co má sloužit člověku za hybnou páku dění nesoucí vzestup a perspektivy působnosti v míru a kráse Božství, nestalo se smrtící zbraní, kterou si člověk míří do vlastního srdce. Jsme-li si dobře vědomi významu mentálních vývojevů a reakcí na ně uvnitř lidského života, kterými se on zvedá nebo padá, pak se nedivme tomu, že je jazýčkem rovnováhy celého života Země. Myšlenkový svět rozehrává, rozvlňuje, tříští, sjednocuje nebo vychyluje život Země až do krajních hranic. Naplnění myšlenkového světa zlem nese katastrofální účinky, jimž se rovná potopa světa.

Jak čelit těmto situacím? Jak věci vychýlené z rovnováhy vracet do normálního stavu? Jak obracet pobloudilé cesty do pravých směrů? Čeho se chopit nejdříve? Jakých použít prostředků, aby se rychle zasáhlo a odstranilo, co je překážkou klidného toku života v jeho rozvinutí v krásno a blaho?

Čím kdo hřeší, tím se musí očišťovat od hříchů. Jakou cestou jde vina, takovou cestou musí jít náprava. To je neúprosný zákon života. Myšlenkami se tvoří, myšlenkami se i boří. Myšlenky jsou výbornými nástroji k vyjádření životních obrazů a dějů. V nich tyto jevy mají vlastně svůj zrod. Proto tyto nástroje je nutno vzít k proměně životních situací. Říká se, že nevědomost hříchu nečiní. Poznáváme však, že tato myšlenka není pravdivá. Životními zákony je dána myšlenka, citu i činu člověka velká, silná, vlivná, nám vůbec nepředstavitelná působnost. Ta tvoří klad nebo zápor, podle toho, jak se uplatní a pro koho je vydána. Vydává-li lidstvo své myšlenkové i citové síly pro vytvoření záporných jevů, přivolává si tím tragédie. Zlem myšlenek, slov i činů si každý člověk tvoří vinu i tehdy, není-li zasvěcen do tajů života, nezná-li plně účinky síly myšlenky, jak jí působí na život svůj i osudy jiných. Proto každý nese odpovědnost. Není-li si jí vědom na Zemi, pozná ji ve sféře, do níž vstoupí po odchodu ze Země. Avšak náprava věcí na místě, kde vina vystala, odtamtud není možná. Pro tuto nápravu věcí se provinilý vracívá vždy tam, kde vinu zanechal, kde ona působí dál na životní dění.

Zamysleme se nad tímto vážným problémem. Co by se stalo, kdyby krize zemských sil se neuklidnila a tím došlo k otřesům v jejich skladbě, třeba i k možnému zničení její hmotné formy. Všechny viny, které by v ní nebyly vyrovnány, by zůstaly nesmírným problémem pro toho, kdo je vytvořil a zatížil jimi Zemi. Pro ně by nemohl dál do jiných sídlišť, kam by se snad přenesl životní okruh vývojového dění kolem člověka. Nedokončená cesta pozemskostí vázala by každého tak silným poutem k místu jeho bývalé existence, že by onen viník byl jako ke skále přikovaný. Cesta Zemí pro člověka končí jen tehdy, je-li na ní smazána každá vina myšlenková, citová, slovní i skutková. Neodejde odtud, dokud nezplatí do posledního haléře. Tato slova nebyla dána do Pisem jen proto, aby byla zajímavá pro ty, kdo v nich čtou. V nich je položen zákon života člověku. Osud Země je s člověkem takřka ztotožněn. Poutá jej k ní jeho neurovnaný, nerozvitý, zaostalý a nízký duševní stav. Teprve změnou tohoto stavu nastává osvobození a člověk je přijat do krásnějších oblastí života, aby ve vyšších stupních pokračoval ve svém vývoji k vysokému stupni dokonalosti, která ho dovede ke ztotožnění s Božstvím.

Pokud lidstvo je jen nízce projevováno v myšlenkovém a citovém světě, potřebuje nutně svůj pozemský útulek. V něm má totiž jedinečné možnosti vzestupu cestou pokání, očištění a obrody. Předčasný zánik Země v její hmotné skladbě v čase, kdy na ní nebylo vše do-

žito, urovnáno, zklidněno, by nesl nedozírné následky, které si nezasvěcený člověk nemůže představit. Velmi záleží na tom, jak se nyní vyvine zemský život dál – zda v něm zvítězí dobro se svými harmonickými prvky, jež by dokázaly uchovat obraz pozemského života pro poutníky přicházející do Země jako k řece, jejíž vody jsou očišťujícím pramenem i křtem podobným jordánskému, jímž začíná cesta člověka pod jménem Ježíš – Syn Boží. Bylo by krajně nemoudré a neodpovědné čekat na úkazy zvěstující, zda dojde k uklidnění, nebo rozkol bude pokračovat. Úkolem do věci zasvěcených je přičinit se ze všech sil, aby nebezpečí bylo zažehnáno a zcela odstraněno, aby se lidstvu uvolnila cesta do vyšších životních úrovní, jak je mu přisouzeno, jak má povinnost jít a naplňovat své poslání.

Jakou formou k tomu můžeme přispět? Způsobů je několik.

Především je to moudré a trpělivé poučování lidí o stavu věcí; vysvětlení, co je dobré a co nedobré, co slouží dobrému vývoji a co mu brání, co situaci zachraňuje a co vyhrocuje. I v tom spočívá dobrý výsledek a příspěvek, zúčastňujeme-li se všeho, co je projevem dobré snahy dát lidskému životu mír a dobré soužití.

Dále se můžeme podílet také účastí na duchovních cestách i projevech toho či onoho náboženského života, směru, který vede k víře v Boha a k lásce k lidem. Můžeme účinně pomáhat tam, kde člověk klesá a malomyslní, ztrácí statečnost a víru.

Nejúčinnější formou pomoci je však práce ve vlastním myšlenkovém a citovém světě. Do něho musíme nejdříve silně zasáhnout, protože on tvoří součást rozrušené hladiny myšlenkového života lidstva. Tak aspoň na svém úseku musíme vykonat práci, která je nutná a povinná: odstranit všechno, co ruší harmonii vztahů, co je obrazem porušení zákonů daných Bohem všemohoucím.

Nemůžeme se však zastavit jen u práce, která odstraňuje nedobré. My musíme na místa, kde dříve stála lhostejnost, položit živý zájem o všechno, co je důležité, co je věcí naší vlastní duše i jiných. Tam, kde byl neklid a zmatek, musíme postavit pevný stav naprosté víry a důvěry v Boha. Kde působila nepříznivě naše nešlechtnost i všechny jiné formy zlého, musíme vytýčit lásku jako zářivý plamen osvětlující cesty našich blízkých v rodině, mezi přáteli i v celém našem národě, do něhož jsme byli povoláni k určitému úkolu, poslání a posvěcení.

U těchto plamenů lásky, které dokážeme na tomto místě zažehnout, se i my sami zahřejeme, ztišíme a vstoupíme konečně v blahý stav ticha, zklidnění a míru kdykoli nás vnější svět zneklidní, zarmoutí či zastudí nelaskavostí. Každá čistá myšlenka na Boha, každý záchvěv citu, každý projev lásky, třeba prostý skutek dobra, jsou výbornými a účinnými prostředky, kterými můžeme obracet stav Země a v ní celého lidstva do žádoucího postavení.

Nesmíme si říkat: Vždyť jen já sám, co já zmožu proti velkým vlnám rozbíjů, nenávisti, nešlechtnosti? Každý odpovídáme za místo, kam jsme postaveni. Každý jsme častokrát v životě přihlíželi nečinně nesprávným činům, necharakternímu jednání. Nebránili jsme dobro, nedovedli jsme je ani bránit, poukazovat na ně a říkat lidem, aby si dobro zamilovali, jím naplnili svůj život, každý svůj projev, aby se jim zrcadlilo v myšlenkách, citech, slovech i jednání. Proto každý neseme odpovědnost za kritický stav celého zemského prostoru. Proto musíme nejen přiložit ruce k dílu, ale dát i celé srdce naplněné vroucí, vytrvalou a cílevědomou snahou, denním vytrvalým úsilím.

Víra nás zavedla na vysoké stupně, postavila nás takřka tváří v tvář Bohu; tím ovšem jsme přejali i vysokou odpovědnost. Na nás je a bude vždy požadováno více než na těch, kteří se neumějí orientovat ve skrytých, tajemných podstatách života, pochopit jeho tajemství a hledat je v jeho nesmrtelných hlubinách hmotného kosmu i duchovního bytí. Víra nás vede proto k usilovné činnosti. Dosud jsme jí zůstávali mnoho dlužní. Ani jeden z nás nemůže být spokojen, nemůže večer klidně ulehnout na lože. Stále v nás musí být neklid, ona palčivá nejistota, zda jsme naplnili svůj velký úkol člověka: ukazovat dobro a lásku

lidem jako krásno života, jako jeho jediný krásný cíl, jehož dosažení vnáší do života mír, blaho i krásnou tvůrčí blahodárnou činnost.

Mnoho zůstáváme dlužní. Pokud si neuvědomujeme závažnost úkolů, svých cílů, důležitost svého života, pokud neznáme působnost myšlenky jak můžeme stavět i tvořit hodnoty – pokud se nám při slovech: já věřím, já doufám, já miluji – všechno nezachvěje, neobrábí – potud vždycky se na své cestě budeme dívat s lítostí a zármutkem. A nedíváme-li se takto na své cesty zde, potud žijeme ve hmotném těle a stále nevoláme: má vina, má největší vina – pak to jednou budeme dělat na onom světě, odkud, jak bylo řečeno, nebude možno napravovat, co bylo na Zemi vykonáno.

Jediná možná cesta nápravy je návrat zpět. Avšak kdo jednou okusí pozemského života, kdo pozná jeho hořkosti, tíže, námahy, bezesné noci, nemoci a umírání, ten zajisté nerad se vrací. Proč tedy nepředejít těmto lítostem, návratu do těžkostí a smrti? Bůh všemohoucí Svým osvětlením přináší Světlo tak pronikavé, jaké již dávno nebylo Zemi dáno, aby lidé poznali pravý stav věcí. Tímto Světlem si musíme osvěcovat svůj život i všechny věci kolem. Nedokážeme-li to, bude s námi jako s těmi, o nichž bylo řečeno, že jim hrozí probourání oné tenké stěny dělící lidství od úrovně zvířecího světa. To by ovšem znamenalo nové školy, učení, nové zkoušky a očisty pokáním. Sviťme si proto dobře a pozorně na každý úsek cesty svého života. Dívejme se do svých kroků. Budeme-li pozorně hledět do svého života, najdeme tam třeba hrubé věci, které jsou jako kámen postavené v cestě. Odstranit je pak již nebude těžké, víme-li jak.

Bůh nás učí a vysvětluje, jak člověk má pracovat. Říká nám:

Člověče,

tvá myšlenka je velká tvůrčí síla, tvé slovo je velká moc,

tvůj čin je projev Boha.

Chop se těchto sil, chop se jejich možností a tvoř jimi svůj život tak,

aby byl, jak stanoveno, položen do obrazu Božího.

Práce je proto položena do myšlenkového a citového světa naší duše. Tam musíme sestupovat. A jestliže poznáme, že věci nestojí jak mají stát, pak bez váhání, energicky a s Boží pomocí i Moudrostí musíme v duši obracet všechno na správnou míru. Myšlenkový svět je všude; je před námi rozprostřen jako nekonečná dílna. Do ní vstoupíme, v ní začneme pracovat. Prokonáme mentální očistu, očistíme se od všeho nánosu, který nás před Bohem snižuje a vylučuje z vyšších úrovní. Proto se vydejme na pozorné studium vnitřního života – na cestu pokání a očištění. Život se nám naplnil těžkostmi, ale my musíme uvažovat o tom, zda tyto těžkosti naplnily u nás svůj úkol, zda nás přiměly k tomu, abychom přemýšleli, proč je máme, proč trpí naše rodina, národ, celé lidstvo, proč Země je v nynější těžké situaci. Je naší povinností, abychom zkoumali, hledali a napravovali. Jinak život, i kdyby do nás ryl jak ostré pluhy do úhoru, nepřemění naše nitro v úrodnou půdu vydávající bohatou úrodu.

Věřit v Boha je krásné, duši povznášející a oblažující. Myslet na Boha je krásné, utěšující. Modlitbou se člověk posvěcuje; ale teprve život postavený do zákonů Božích naší duši posvěcuje a staví tam, kam ona patří svým původem jako duše boží. Věřit je poměrně snadné, žít vírou je nesnadné. Ale my musíme i do toho nesnadného vejít.

Co Bůh na nás žádá, není snadné. I když je k nám nejvyšší milostivý a laskavý, věčně odpouštějící, přece z nás nesnímá naše povinnosti a úkoly. Jen nás podpírá, dodává statečnosti Svým mocným vlivem, který proniká do naší duše hlubinami nám neznámých cest. Uložil nám těžké úkoly, protože ví, že je dokážeme vykonat, že v nás jsou síly, schopnosti i dostatek moudrosti, abychom dovedli v každé chvíli života postavit se správně k dílu – protože naší duši zná a ví, kolik je v ní uloženo schopností a vloh; proto přísně požaduje naplnění všech úkolů:

Člověče,
sestup do Země, abys tam poznával život dobra i zla.
Jejich následky budeš vychováván.
Poznávej, jaký je život, když dobro plyne jako překrásný proud
životních jevů nesoucích harmonii a blaho;
ale poznej, jaký je, když budeš stát v proudu bouřlivém,
kdy tekou dravé vody jako po průtrži mračen,
kdy voda nerespektuje řečiště, břehy a valí se na všechny strany,
nedbajíc, co jí stojí v cestě.

Člověče,
poznávej dobré i zlé, protože jejich následky poznáš,
jak tvůj život vypadá, když jsi pod vlivem zlého,
nebo jak jsi krásný, když jsi v objetí lásky.
Sám vlastní zkušeností se uč a poznávej. Máš v sobě dosti sil,
máš v sobě nesmrtelnost, věčnost – můžeš dál a dál,
den po dni pracovat a naplňovat úkoly.
Až jednoho dne budeš dostatečně poučen jak život na tebe působí,
až poznáš škodlivost veškerých postojů
ve zlém a nesprávném myšlení, cítění, mluvení i konání,
navždy se od těchto projevů odloučíš a od nich osvobodíš.
Pak již nebude zapotřebí, abys byl poslán na zkušenou do Země.

Při vědomí závažnosti věcí postavme se každý nejdříve tváří v tvář k sobě, ke svému duševnímu životu. Naučme se konat denně zpytování své duše, prohlédněme každý uplynulý den. Podívejme se do své duše jako do zrcadla, co jsme svou myšlenkou, slovem, citem, chováním k těm, s nimiž jsme jednali, žili, pracovali, kde zanechali. Ať jsme této namáhavé a někdy neradostné práce ušetřeni, až odstoupíme od pozemské činnosti a uvidíme svůj uplynulý život, jak jej tvořil náš vnitřní stav.

Nechť k tomuto životu, který ještě žijeme zde na Zemi s lidmi, v rodině, mezi přáteli, v národě, vložíme jasný paprsek míru a lásky alespoň svým vlastním srdcem. Pak se i on stane velkým přínosem v kritických hodinách, kdy budou počítány myšlenky lásky člověka na Zemi, kdy budou váženy ušlechtilé city, jejich hloubka, opravdovost, upřímnost slova a dobrota skutku, nelíčená, samozřejmá, prostá, oddaná, všudypřítomná, vpravdě božská. Třeba právě tento vnitřní hodnotný stav bude rozhodující, zachraňující vahou odstraňující různé formy potopy světa.

(1968)

O hmotě

Život na Zemi se projevuje mnoha formami a jevy, má v sobě úžasnou složitost i jednoduchost. Je naplněn bezpočtem různých životních cest tvorstva, že přehlédnout je a prozkoumat, poznat jejich původ, příčiny a cíle, je nemožné pro člověka, jenž má k dispozici jen omezené chápání a poznání lidského rozumu, zkušenost jen tohoto světa ohraničeného prostorem Země, jenž nezná životy jiných úrovní, planet, sfér a netuší, jaké souvislosti jsou v celkovém dění celého vesmíru od malého broučka Země až po obrovská tělesa planet a sluncí.

Protože máme všichni velmi omezené možnosti zkoumat život, jeví se nám stále jako tajemství, jako naprostá nezbadatelnost. Osudy člověka a lidstva se zdají věčnou záhadou, protože jsou naplněny zdánlivými i opravdovými chaosy, utrpením, protiklady, rozpory a jakousi bezvýchodností vzhledem k situacím, jež vyústí ve války, ničení i obraz smrti všeho živého na Zemi. Musíme se podívat i obdivovat tomu, že člověk, postaven do života tak pro něj záhadného a strastného, nepropadl zoufalé panice, že pracoval v náma- hách a utrpeních, krok za krokem se prodíral těžkostmi i tvrdými překážkami a dokázal za nesnesitelných podmínek vytvořit na Zemi život bohatý, pěkný i smutný svým blouděním nevědomostí i zlem.

Každý myslící ví, že v člověku je silná vůle, že jsou v něm vnitřní síly vedoucí k vytrvalé snaze a neutuchající touze žít, projevit se, tvořit, poznávat, vymýšlet nové a sdělovat dění svého nitra činem i slovem nebo jen pouhou myšlenkou. Odkud se čerpá tato pozoruhodná síla ke zdolání překážek, kde pramení touha žít i za okolností krajně obtížných? Proč tolik úzkostí při myšlence na smrt, na naprostou nutnost odtud odejít, která se stala nesmlouvavým, nejtvrdějším zákonem zemského života pro každého?

Vidí-li člověk kolem sebe utrpení a sám je prožívá, má-li tisíce obtíží, jak je denně nese život mezi lidmi a s nimi i s vlastním nespokojeným srdcem, měl by přece toužit po úniku z tohoto života, vítat myšlenku, že pro něj smrtí vše skončí. On však se naopak brání myšlenkám na smrt, jsou mu nepříjemné, bolestné až děsivé. Jsou-li mu nemilé, snaží se je zapuzovat, oddalovat, nebo být k nim lhostejný. Tím ovšem tento problém neřeší; zůstává i tak před ním každý den a vyvstává znovu a znovu. Potýká se s ním věřící i nevěřící, dobrý i zlý, moudrý i ten, kdo se příliš myšlením a studiem života nezabývá.

Nejsilnější zkušeností a nejotřesnějším poznatkem každého člověka je pohled na umírání člověka, vědomí jeho naprosté ztráty pro tento svět, rodinu i přátele. Je mnoho výkladů příčin tohoto jevu; jsou pro člověka útěšné i zastrašující, nadějně i takové, že se jejich poznáním člověku otevře propast nicoty a naprostého zmaru, který může naráz setřít veškerou iluzi o člověku, jeho inteligenci, schopnostech a tvůrčím umění. Vždyť myšlenka na konečnost života člověka, jenž zde na chvíli oslní a zazáří, nemůže přispět ke štěstí člověka, k jeho radosti z lidského díla. Ani výklady o posmrtných pekelných mukách, o duších v očisticích v nevyslovitelném trápení, o soudech nad hříšníkem, nemohou v ničem přispět člověku k jeho vnitřnímu klidu, kterého stejně má na Zemi poskrovnu.

Je jistě velmi těžké srovnat si tyto výklady o trestech Božích s tím, co slýcháme na druhé straně o Bohu jako o věčné Lásce, absolutním Dobru. Představujeme si, že je-li láska láskou, nemůže se hněvat, soužit, trestat. Od lásky očekáváme soucit, laskavost a milosrdenství, od dobra věčnou, ničím nezastavitelnou pomoc při každém poklesnutí člověka. Proto vyvozujeme, že jen člověk člověku může být tvrdým soudcem – Bůh nikdy.

Život je nesmírně rozložené v takové šíři pro nás nepředstavitelné, že je můžeme nazvat nekonečnem. A v tomto úžasném jsoucnu je konečný počet životů projevený nesčetnými tvary a formami. Nevíme, jak tyto životy se navzájem proplétají, jak na sebe působí. Nevíme, zda člověk sám má v sobě veškerý původ myšlenek a instinktů, nebo je ovlivňován jinými bytostmi, v jakém rozsahu je veden či má volnost projevu a samostatnost jednání. nerozu-

míme zdaleka pojmem svobodná vůle, v čem spočívá, zda člověk je odpovědný za rozhodování pro stranu dobra nebo negace. Z celého životního jsoucna známe jen nepatrný zlomek, jakým je naše Země vůči celému vesmíru. Nemůžeme se v této omezenosti vědění odvážit pronášet odsudky toho či onoho dění nebo člověka, není-li právě podle našich měřítek, jež si stejně vytvořila naše omezenost vědění o složitostech života.

Náboženství dalo lidstvu určité odpovědi na otázky původu člověka i vytýčilo určité normy, jichž se musí dbát, aby život nezapadl do naprosté zvrácenosti a zla, aby život byl vůbec na Zemi udržitelný a člověk člověka zcela nevyhladil. Byly tyto výklady o člověku dostatečné, daly vědění o lidských cestách, osvětlily příčiny utrpení, aby pak z poznaného mohly být učiněny závěry a napraveno vše, z čeho plynou těžkosti?

Nic však nenasvědčuje, že by člověk zmoudřel a správně chápal své poslání na Zemi v neutěšených poměrech a utrpeních. Určité vyšší vědění, jež by mohlo osvětlit z několika stran životní rozpory i celé dění na Zemi, vlastnilo dosud jen několik jedinců a pak malé okruhy jejich žáků a následovníků. Široké zástupy lidu se však prodíraly temnotou naprosté nevědomosti o věcech života, odkud a kam člověk putuje, proč putuje, jakými cíly jej Stvořitel pověřuje, jaký účel má to nebo ono dění v přírodě nebo v lidském srdci. Mohl Bůh žádat na tomto nevyučeném zástupu dokonalost v práci, myšlení, v činu? Rovnálo by se to bláhovosti učitele, jenž by chtěl na žáku první třídy maturitní vědomosti. Člověk nad člověkem se může pohoršovat a jej odsuzovat, Bůh však nikdy, protože zná tisíce příčin každého lidského stavu, především to, co již řekl Kristus: „Lito je mi zástupu, že je jak stádo ovcí bez pastýře.“

Ovšem, čas plyne, století za stoletím míjí, myslivé schopnosti člověka mohutní a on je tak schopen pronikat hlouběji do věcí dosud neznámých, halících dosud život do tajemství. Je proto čas přistoupit i k tomu, co dosud bylo zahaleno rouškami, od čeho byl lid odváděn s poukazem na to, že člověk se nesmí příliš dívat do plánů Boha a zkoumat věci, jimž nemůže rozumět. Důsledek takovýchto nemoudrých názorů přinesl to, co již dnes lidstvo těžko snáší: hluboký úpadek duchovního života, nevěru plynoucí z naprosté neznalosti věcí, ze stálého zastírání skutečných pravd a zákonů života, ze zastrasování lidí před studiem neznámých sil a jevů a tak znalostí vyšší skutečnosti a jejich vazeb na lidský život.

Všichni věřící stojí před nejtěžším úkolem, jaký kdy byl: obhájit vyšší jsoucnost, existenci nadhmotnou, skutečnost Boha. Aby svému úkolu mohli dostat, je nezbytné soustavně a do hloubky, jakou jen lze, studovat neznámo věcí, získat o nich vědění až do nejvyššího dosažitelného bodu. Obhajobu i výklad věcí Božích vedeme nejdříve na rovině svého vlastního rozumu a celého vnitřního života. Nevědomost, pochybnosti, námitky, rozpory a zmatky vlastního srdce proměňujeme v opaky důsledně, pevně a vytrvale.

Teprve člověk sám v sobě přesvědčený, dosahující absolutní jistoty, je cenný vytvářením kladů a pevných cest víry, lásky i rozvíjející se duchovní vzdělanosti. Věcnými i mystickými znalostmi, jistotou svých výkladů a informací o méně i zcela neznámých souvislostech duchovně promítaných existencí kosmu i lidství, může oponovat všem víře opozičním ideologiím i průměru náboženského uvědomění.

Z respektu se stává postupně úcta a z ní plyne možnost přijetí myšlenek a představ, jak je do prostoru vkládá duchovní kosmická Moudrost a tvůrčí Síla Boha. Pak i nevěřící se stane věřícím, slabý silným zpevněním rozkládající se víry a lásky života a jej celého ke svému Tvůrci. Za těchto okolností pak již lze na Zemi žít bez věčných stesků na mravní pád člověka, na krize světa a problematiku zla. Vše se dá vysvětlit, vše napravit a životu tak vrátit pečeť Božskou.

Víme, že hmotná oblast života není jediným a konečným projevem bytí. Věříme ve vyšší skutečnost. Ta je však ještě rozumem člověka neprozkoumána, není o ní přímých faktických poznatků. Ví se o ní jen, že existuje. Člověk se však nerad spokojuje s takovýmto suchým konstatováním poznaného i nepoznaného. Klade otázky sám sobě i jiným, chce

proniknout do neznáma, vědět, zda je tam život, vědomí, paměť, myšlení, cit, slovo, nebo je to oblast nečinnosti, věčného ticha, nepředstavitelného nic. Pod pojmem život si každý myslí a v duchu vidí onen rušný obraz dění v nitru, živý kaleidoskop jevů kolem, mnohobitvornost přírodní krásy, tvůrčí mysl, duševní i tělesnou činnost. Těžko ale tomuto způsobu představ čelit, vysvětlit lidskými pojmy bytí a vůbec jakoukoli existenci bez těchto známých znaků života.

Pokud nebylo lidské myšlení rozvinuto do šíře a hloubky, jakou má dnes, byla práce duchovních učitelů a kazatelů celkem úspěšná. Tato doba však práce velmi znesnadnila. Předložila rozumu příliš mnoho ke zkoumání, dala mu dominující postavení, rozhodující hlas ve všech odpovědích na otázky a problémy lidstva. Přehlušil se onen jemný tichý hlas v nitru, jímž mluví cit svou neklamnou intuicí nesoucí svědectví o nadrozumových skutečnostech. Bez slyšení tohoto hlasu není však možno zaujímat správný, objektivní postoj v jemných a složitých věcech života. Kdo naslouchá jen rozumu, má jednostranná měřítko. Jeho vývody, poznatky i všechna poučení nemohou být pokládány vždy za absolutní. Dnešní člověk je však za takové má. Proto má nesnadnou práci každý, kdo jej chce přesvědčit o jiných skutečnostech, na nichž je postaven vnitřní život člověka.

Lidské nitro je nesmírnou oblastí bytí. V ní život působí tichem i rušnou činností. Skrývá v sobě netušené možnosti poznávání všech věcí zvláštní cestou, po níž jdou instinkty. Jakoby mělo v sobě tisíce živých čidel, přejemných citlivých tykadel, které se dotýkají všeho jsoucího, všeho živého do bezedna hlubin jeho existence. Před nimi se nelze ničemu nikam skrýt. Jsoucnost před nimi leží jako věc na dlani.

U většiny lidí je však jako uzavřená schránka drahocenností, jako mořská lastura obrácená ke dnu. Neukazuje, nevydává své skrytosti očím světa. Člověk často ani neví, že má v sobě něco zvláštního, co jej spojuje se vším, o všem informuje, odkrývá pravdy o životě. Kdyby si toho byl plně vědom, nemusel by s takovou myšlenkovou námahou zkoumat a studovat jevy. Zdroje poznání by měl vždy po ruce, stál by u nepřehledného jeho bohatství. Neprožíval by zmatky, neměl by mučivých otázek, kdy, proč a kam. Studnice vědění jsou mu však uzavřeny a on vůči všemu jako dítě nevědoucí si rady s věcmi kolem sebe.

Musí se proto ptát, musí se učit pomalou cestou zkušeností; prokonat cesty bloudění a omylů, poslouchat rozum více než cit, aby bylo obtížným hledání objektivní pravdy. Musí se všemu učit a vším se učit. V tom spočívá složitost jeho pozemského bytí, jímž představuje přechod existence z krajnosti do krajnosti, z velikosti do malosti, z jednoty bytí do diferencované individuality, z nevědomí k vědomí života.

Uprostřed těchto procesů stojíme každý jako malá loďka v bouřlivém oceánu. Zmítá to námi do všech stran myšlení a představ, do různých stavů nitra. Jednou jsme plni naděje, jindy ztrácíme svou pevnost, statečný postoj člověka, jenž ví, proč je tak a ne jinak s životem člověka. Necháme se strhnout proudy nedůvěry ke všemu, co svět dělá a jakým způsobem. Dáme se i utěšit myšlenkou i slovem, že nejvyšší Moc, Síla a Moudrost vede život jako matka malé dítě za ruku, že jej proto vyvede a dovede včas a bezpečně k cíli cesty do náruče pokojného láskyplného bytí.

Ať však jakkoli v nás mluví rozum nebo se ozývá cit svou tichou bezeslovnou výmluvností, zachovejme vědomí Onoho skrytého za rozumem a citem, jenž je nejmoudřejší z moudrých, sama pravá skutečnost člověka, Světlo osvícení národů, jediná Láska a dokonalý Mír. V tomto vědomí budeme již zde na Zemi v ráji, a moc bouřlivého moře života, na němž je naše malá loďka lidského rozumu, se bude zdát klidnou hladinou jezera, po níž je radostí plout, dívat se do jeho průsvitných smaragdových vod.

S vnitřně silným, duchovně moudrým člověkem, eticky vyhraněným, se duchovně zvedá život na úroveň Božství. Se slabým je slabé i to, co vyznává, o čem mluví, s čím jde žít. Člověk určuje cestu současnosti i budoucnosti. Jaký je on, takové jsou a budou ony.

Nejednou se podivujeme tomu, do jaké šíře se rozvinulo vědění o hmotě, kolik nových poznatků dalo k dispozici studiu života odhalení souvislostí a zákonitostí, jimiž je napl-

něn. Nutí ke srovnání s poznatky náboženského a duchovního myšlení, vede k otázce, zda i na tomto poli duchovního vědění je vyvíjeno dostatečné úsilí rozšířit a obohatit i tuto oblast o nové a dokonalejší poznání jejich věcí. Proniknout do nich hlouběji se podařilo v minulosti těm, na něž navazujeme svou představou o duchovních skutečnostech.

Při konfrontaci myšlení materiálně vědeckého a filozoficko náboženského zjišťujeme, že to první při svém přímo dynamickém vývoji do neznáma věcí dominuje svým prvenstvím. Upoutává čím dál širší okruh lidí, dovede jej oslnit a přitáhnout na své cesty myšlení. Na tyto cesty ovšem nemůže jít každý; jen ten, kdo dovede operovat rozumovými schopnostmi logiky, kritiky, umí přemýšlet a vyvozovat, disponuje rozvinutou inteligencí.

Proč nedovede tyto myslící lidi stejnou mírou upoutat náboženství, duchovní vědění? Což to není oblast vysoce zajímavého myšlení, nepojednává o jevech života v jeho hloubce a šíří? Čí strana má na této situaci vinu? Mají ji lidé, kteří od náboženství odcházejí jako od nezajímavého myšlení, z něhož vane starodávnost, odložená dětská léta, či naivita prostoduchých? Nese snad vinu strana, o níž se jedná, která je nejen nositelem ideje o duchovní podstatě bytí, ale je jejím přímým interpretem a konečným realizátorem v našich pozemských skutečnostech?

Náboženství samo o sobě nikdy nemůže nést vinu za neutěšenou situaci, která pro ně vyvstává rychlým rozvojem všeobecné mentality a z ní plynoucí kritičnosti i zájmu o věci konkrétního významu pro ryze hmotný život. Celé náboženské pojetí i výklad života, světa i člověka má silné, logicky pádné a přesvědčující argumenty, které mu provždy zabezpečují prvenství v myšlení lidstva.

Avšak i nejsilnější ideje jsou ve svém uplatnění závislé zcela na člověku, jak on s nimi dovede zacházet, s jakým pochopením a poznáním jejich významu, úctou a láskou je přijme do svého myšlení a citu, do jaké míry se s nimi ztotožní a pak vlastním projevem promítá zde ve světě jejich krásno, jejich harmonizující působnost na celý duchovní život člověka. Chladný nebo lhostejný, vnitřně pro věc nezapálený nositel ideje, který má dávat životu mír, dobro a krásno, zvedat jej do jednoty a absolutnosti nejvyššího Ducha, mění ji v mrtvou věc, odhazuje ji mezi všednosti, kolem nichž se chodí bez zájmu, jako zaprášenou, dávno známou cestou.

Když se však najde ten, kdo si je plně vědom její hodnoty, má ji za nezbytnou pro další vývoj k ušlechtilosti lidství, za pevnou, ničím nerozbornou základnu i věčně stojící sloupy moudrosti života, a dovede-li toto své přesvědčení projevat nejen v nitru, když myslí, cítí a tvoří představy, ale i před každým – je na každém místě světlem, přímo vtělením tohoto ideálu do života. Pak nemusí mít obav, že se náboženství stane nežádoucím pro příští svět. Mělo za úkol sjednocovat, probouzet lásku, uskutečnit mír a dát vědomí o duchovní, Božské podstatě člověka; člověkem představit vysoce moudrou, láskou naplněnou činnost nejvyššího Tvůrce vesmíru.

Není-li tento ideál dosud plně realizován, je to proto, že zklamali jeho uskutečňovatelé a nikoli On sám. I při své velikosti a přísných požadavcích je úměrný inteligenci i vloze citů vložených na člověka. Není proto výmluv ani omluv pro nikoho. Jen opravdovosti je třeba, jen vážného, soustředěného, pozorného, účastného, vřelého, uctivého i pokorného přístupu ke všemu, co je myšlenkou, citem, slovem, vůlí, jednáním, činností, charakterem, vírou, nadějí i láskou duchovního života v ideji i realizaci.

Kvalita vítězí nad kvantitou. Síla a mohutnost duchovního myšlení lidí se neměří počtem členů v náboženských obcích. Víme dobře ze zkušenosti posledního času, jak tato velká čísla klamala, nedala pravdivý obraz o smýšlení lidí v náboženských věcech. Při silnějším zavanutí větru jiného myšlení zhasla slaboučká světla víry jako malé svíčky. Takových není však třeba litovat. Stejně se od nich nerozhořela žádná lidská srdce, uchvácená příkladem, oslněná zářivým světlem myšlenky o nesmrtelnosti života v Bohu. Jedno silné světlo vydá za množství malých.

Staňme se silnými, abychom nahradili slabá světélka, která se ztlumila nebo zhasla zcela. I na nás záleží, jak bude dál, kolik úcty a autority si uchovají náboženské společnosti, všechna duchovní sdružení. S člověkem stojí a padá vše.

Život lidstva zanechává stopy v myšlení a cítění. Po mnoha stránkách žijeme více z myšlenkového pokladu minulosti než současnosti. Stále navazujeme na vžitě tradice, na filozofie a vůbec názory generací před námi. Spoléháme na myšlenkovou stavbu, kterou postavili vynikající myslitelé ve svém poznávání problematiky života lidstva, jeho možností i nemožností v rozvíjení činnosti inteligence i citu. Nemáme absolutní schopnost kritiky a kontroly těchto věcí, zda lze na ně naprosto spolehnout, vzít je za své.

Na všech stranách se setkáváme s důkazy rozvíjení se myslivých schopností člověka. Můžeme přímo pozorovat růst kritičnosti a tím skepticismu nejen ke všemu minulému, co tvořilo duchovní poklad Země, ale i ke všemu, co dává současnost ve filozofickém i praktickém nazírání na svět, člověka, jeho poslání. Nejvíce kritiky a skepse se adresuje do oblasti lidského myšlení, kterou definujeme ustálenými pojmy skepse náboženská nebo přímo duchovní. Toto čisté abstraktno pro nemožnost přístupu k němu experimentální cestou, jakou si moderní skeptický člověk velmi oblíbil, stává se kamenem úrazu mnoha lidem, ba všem, i těm, kteří v ně plně věří a pohybují se mentálně v jeho podivuhodných cestách. Tato myšlenka, zdající se poněkud paradoxní, je při pozorném pohledu na věci do značné míry pravdivá.

Každý věřící ocitá se před velmi vážným problémem, jak svou víru v ono experimentem neověřené zdůvodnit, vyjádřit a tak učinit přijatelným, kýženým a vítaným těm, jímž skepse příliš naplnila mysl, zaplavila nedůvěrou a někdy přímým odporem k náboženské ideologii. Jako vše vyvstává z příčinností, tak i tento stav skepse vyrůstá ze svého kořene velmi úporné vitality. Protože její vliv na život a vývoj lidstva nese dalekosáhlé důsledky, nelze být vůči tomu zcela pasivní. Na náboženskou otázku se totiž nelze dívat jako na věc jakési výlučnosti, odtáženou od obecného života člověka. Jeho základní idejí nesoucí se celým věkem lidstva je zušlechtění člověka, dosažení vysokého stupně přísné etiky jako nejspolehlivější základny harmonických vztahů soužití.

Nemůže být proto lhostejným, zda náboženství jako dosud nejvlivnější, nejšíře působící nositel vysokých etických ideálů bude mít dostatečně silný hlas pro jejich doporučování, vyzvedávání a konečnou realizaci. Vzhledem k těmto věcem narůstá velmi rychle odpovědnost každého věřícího. Vývoj dění staví před nutnost povšimnout si, co ono nese, jaké konkrétní úkoly žádá doba tak překvapivého rozvoje mentality. Nelze dnes již uhýbat do koutků vlastní duše a v něm operovat s myšlenkami a city jen svého nitra, starat se, jak se říká, jen o svou spásu.

Vlny myšlenkových zápasů a názorových zmatků zesílily natolik, že dnes doléhají ke každému člověku a on k nim nutně musí zaujmout stanovisko, vyjádřit je postojem, v myšlenkách, ve slovu i přímým jednáním. Je-li věřící opravdu věřícím, pak nesmí být na pochybách, jak má stát kdy a kde. Jeho řeč musí být jasná a pevná. Musí umět vyjádřit svou víru, zdůvodnit ji, a to nejen tradičním poukazováním na věčná tajemství vymykající se jakémukoli vysvětlení. Bylo by to ovšem jednoduché a pohodlné, ale bez účinků na ty, kdo mají být přesvědčeni argumentací víry.

Tato doba zřejmě nemiluje tajemnosti. Všechny věci se vytahují ze všech možných příhrádek, kam je uložila minulost s povzdechem, že je nelze prozkoumat. Ten, kdo by je tam chtěl zase ukládat, nesetkal by se s porozuměním a souhlasem; i když třeba s lítostí vzpomíná na ony zlaté časy, kdy víra nepotřebovala obhájců, protože byla pokládána již dětem do kolébky a ony s ní vyrůstaly a měly ji za samozřejmou součást svého života jako třeba hračky a šatičky, otce a matku, nezmenší se tím problém nového nazírání na věci, nezmizí otázka vypořádání se s tímto novým, co nese a žádá tento čas.

Žádá-li nové postoje, je nutno se přizpůsobit. Žádá-li obhajobu jinými slovy než máme v zásobě my, vychovaní starou tradicí nedotknutelných posvátností věcí víry, pak se těmto novým slovům musíme učit. Máme-li mít slova, musíme mít nejdříve moudré, věci znalé myšlení. To umožňuje správná a působivá vyjádření, na jaké jedině může odpovědět svět skepse souhlasem. Nic bez práce se nepodaří. Jen to může uvést věřícího ve vážnost, autoritu, jejíž slovo přesvědčí a tím naplní poslání víry tohoto času.

Život lidstva zanechává za sebou stopy, které poznamenávají nejen svou současnost, ale protiskují se do cest jeho dalších vývoju. Po mnoha stránkách navazujeme na tradice minulosti, myšlenkového bohatství, čerpáme z jejího pokladu. Přijímáme její teorie poznání, opíráme se o jeho sloupy postavené vynikajícími mysliteli, filozofy a životními praktiky. Protože nemáme absolutní možnosti ani zatím schopnosti kontroly pravdivosti poznání položeného na náš myšlenkový stůl jako již připravený pokrm, posíláme jej jako chutný a dobrý člověku. Tato zdánlivá rovina věcí má však jednu vyhrocenost nutící k přemýšlení.

Pramen vody, pokud se mu nic nepostaví v cestu, plyne klidně, rovně, nemá vírů, vln a zpěnění. Teče-li však rovinou delší dobu, zpomalí svůj tok, začne zvolna tvořit bahnitou, neživou vodu. Lidské myšlení je tomu podobno. Pokud jde bez překážek vyšlapanými cestami, je to pro každého jednoduché a pohodlné. Nevyvstávají problémy, není myslí hýbajících otázek o pravdě. Není žádných zmatků, v srdci úzkostí o správné a moudré vyjádření, projevení a naplnění života osobního i obecného mezi lidmi a jimi. Tato poklidná rovina duševní cesty nese však vývoji člověka nebezpečné zpomalení, vytvoření mělčin vnitřního života, pozvolné otupení vědomí nebo jeho zúžení na zcela malý prostor zájmů, nepružného chápání věcí v jejich hlavním i vedlejším významu.

Neustále si stěžujeme na tuto rušnou dobu, že nám přináší mnoho práce, shonu, neklidu, zmatku, rozpornosti, že tím odnímá možnost soustředění se na vnitřní cestu, na duchovní cíle. Je však nutno rozlišovat: jako na jedné straně přináší rušivé až zcela negativní prvky, které znesnadňují přístup k životu i ke svému já ze strany čisté, tiché a přejemné duchovnosti, tak z jiných stránek velmi slouží našemu úsilí o dosažení určité dokonalosti, nezbytné pro vyšší úroveň rozvíjejícího se lidství.

Již tím, že je nám touto cestou předkládáno velké množství látky k přemýšlení a přímému poznání, že jsme zaplavováni novostmi, zajímavostmi, různými protichůdnými výklady smyslu života, naše mysl je donucena k velké činnosti. Rozvíjí se tím vnitřní inteligence, nezbytná i pro pochopení abstraktních duchovních pojetí života a člověka. Bez náležitého pochopení není cílevědomé práce, rozumem řízené a kontrolované. Jen taková nese zdar, rychlé dosažení cíle, pro nějž vyvstala jako naléhavý úkol dneška i zítřka.

Ani práce na vývinu vnitřního duchovního života se neobejde bez inteligence myšlení. Ono řídí a usměrňuje cit a slovo, bystří a je-li třeba tlumí vnímání, vede k vnitřnímu klidu nebo rozvlňuje nitro do silných emocí. Ve všem tom se pak zrcadlí výše nebo jen průměrnost vnitřního stavu. Ten je opět důležitý pro toho, kdo si staví na svou cestu duchovní cíle a touží po jejich dosažení. Jedno s druhým vždy souvisí, na sebe navazuje v celém dění života vnitřního i vnějšího.

I pro další vývoj člověka bude stále více zapotřebí inteligence, moudrosti, všestranné znalosti všech věcí, jež jednak doprovázejí život od jeho počátků na Zemi a pak neustále nově se rodí úměrně s pronikáním do hloubek zákonitostí hmoty i jsoucnosti duchovní. Je zapotřebí si to uvědomit, aby nás zvyšující se potřeby života lidstva nepřekvapovaly naléhavostí, abychom již dnes otvírali dveře své mysli pro nové, nezvyklé, minulostí třeba netradované, a proto těžko přijatelné myšlení.

Nevyhledávejme roviny pro cesty myšlením světa, kouty, kde nikdo neruší naše představy. Každou věc osobního i všelidského života velmi pozorně a rádi zkoumejme, o všem přemýšlejme a po úvahách i pochopení její hodnoty a významu pro nás a pro všechny postavme ji na místo, které jí náleží ve velkém tvůrčím procesu vesmíru.

Když sami dovedeme si věci postavit do krás a poslání, které jim určil Tvůrce, pak žádná ruka nám je nepřeskupí jinam. Pak budeme vždy pevní, věrní, stateční a oddaní myšlenkám pravdy o životě a dovedeme je zpevnit v sobě i u jiných. Tak opět my budeme stavět sloupy myšlení pro budoucí, kteří přijdou po nás do Země žít, aby i oni zde našli poklad duchovního vědění nezmenšený, ale rozmnožený o námi poznané, našim životem znovu potvrzené, plněji pochopené, do kořenů odkryté.

Na všech stranách se setkáváme s kritičností a vzrůstající skepsí k hodnotám minulosti i současnosti, k teoriím i praxi filozofie i umění. Nejvíce kritiky a skepse je však adresováno oné oblasti myšlení, kterou označujeme ustálenými pojmy náboženská, duchovní. Toto čisté iracionálně, abstraktno pro nemožnost přístupu k němu cestou experimentálního poznání, jakou si oblíbil moderní člověk, stává se kamenem úrazu mnoha lidem, i těm, kteří v ně plně věří a mentálně se pohybují v jeho podivuhodných cestách. Zní to sice paradoxně, ale je tomu tak.

Každý věřící se ocitá vlivem doby a okolností před ožehavým problémem, jak svou víru v ono experimentem neověřené duchovní jsoucno vysvětlit, zdůvodnit, moudrou a přesvědčující argumentací obhájit před námitkami vědecky školeného moderního člověka operujícího s poznatky přírodních věd.

Musíme přiznat i to, že mysl lidí je naplněna nejen skepsí, ale někdy i nezdůvodněným odporem ke všemu, co zavání jakoukoli náboženskou ideologií. Vliv tohoto nazírání na důležité otázky života je nesporně velký, s dalekosáhlými důsledky pro další vývoj. A k tomu nelze být lhostejný.

Náboženství není záležitostí okrajovou, odtaženou od obecného života. Jeho ústřední a povždy platnou idejí je zušlechtnění člověka, dosažení vysokého stupně etiky jako nejspolehlivější základny harmonických vztahů soužití. Je proto prvořadě důležité, zda tento dosud nejvlivnější nositel etických ideálů působící na všechny národy světa, bude mít dost silný hlas pro doporučení těchto ideálů budoucím generacím, aby byly jimi vychovávány a dokázaly je realizovat. V tomto velkém mentálním zápase o zdůraznění náboženských idejí jako životně důležitých pro vývoj lidstva, má každý věřící své místo a poslání, úkol – skutkovou i myšlenkovou činností prokazovat platnost a vysokou účinnost těchto idejí na lidský život.

Takovýto závažný úkol je programem rozsáhlým, jehož naplnění je nesnadné. Žádá pozornost, hluboké proniknutí do ideových otázek víry, jasné a přesné odpovědi na otázky, správné představy o tom, jakou výši charakteru, jakým stupněm moudrosti i lásky se má duchovní člověk projevit, aby byl strhujícím příkladem, živým svědectvím božských podstat člověka. Jen touto cestou lez dnes vydobývat zpět ztracené autority i úcty k duchovním naukám jednak k sobě jako věřícímu, ale i náboženské společnosti, kterou zastupujeme před světem.

Nežijeme v době myšlenkového závětrí, kdy nebylo třeba obhajovat věci víry, protože tvořily nedělitelnou součást života již od kolébky dítěte. Tato zdánlivá idyla způsobila, že náboženství se stalo lidem zcela všední záležitostí, o níž se nepřemýšlí. Duchovní myšlení tím velmi zaostalo, stalo se nepružným, pasivním. Ztratilo schopnost operovat svými pojmy i celou ideologií.

Tato rušná myslitelská doba zastihla mnohé věřící nepřipraveny ke střetnutí s myšlenkovými proudy silné skepse i přímých protikladů. Ukázalo se, jak nedostatečně jsou vyzbrojeni vědění o duchovních věcech, problémech, otázkách i pravdách. Nedovedou obhájit víru mnohdy ani sami před sebou, svým vlastním rozumem. Jak mohou plnit poslání věřícího tohoto času?

Dnes se nelze skrýt v koutku osobního života, uhnout problematikám, jež hýbou světem. Vlny nového dění, názorových zmatků a různých těžkostí zesílily natolik, že doléhají na každého člověka. On pak musí nutně k nim zaujmout stanovisko v mysli, v srdci, ve

slovu i jednání, něco k těmto věcem říci nejen pro pouhou řeč, všemi opakovanou frází, ale pro jasné, pevné a moudré zdůvodnění svého kréda. Jen takové vyznání bude živým, přesvědčujícím, účinným a platným svědectvím duchovní pravdy. Jen na takové může pak být spontánně odpověděno: „Ano, věřím.“

Všechny práce záchranného díla ve jménu Kristus jsou vázány na Zemi, od ní počínají a jen s její účastí se mohou konat a zdárně vyvíjet, přinášet žádoucí výsledky. Pro tyto lidem neznámé vazby je Země čím dál víc středem pozornosti nesmírně širokého okruhu pracovníků neviditelných říší života. Stává se silným a nebezpečným ohniskem neklidu, jehož příčiny netkví jen v Zemi samé a v lidech, ale jsou zaviněny i celkovým stavem věcí širokého okruhu jsoucna, které vstupuje současně s lidstvem do silného vývojového pohybu, který mění dosavadní strukturu vztahů bytostí i všech jevů.

Až dosud téměř vše v tomto jsoucnu bylo seskupeno tak, aby cesta člověka měla velkou dramatičnost. Jeho sestup do nízkých úrovní života žádal zvláštní uspořádání zákonitostí napomáhajících člověku vymanit se z pokleslosti a postavit se opět na místo, k činnosti a funkci jednoho z nejvýznačnějších budovatelů kosmu. Vytvořila se celá struktura systémů, které vytvářejí podmínky pro nesnadný vzestup člověka.

Tyto systémy byly až dosud hustou sítí různě působících vlivů duchovních sil vyšší i nižších kvalit, jak je potřeboval ten či onen vývojový stupeň člověka. Jimi byly a dosud jsou řízeny všechny procesy tvrdých trestných sankcí, které měly budit k činnosti značně otupené vědomí člověka a dávat mu steré příležitosti k vývinu duševních potencií.

Řády, zákony i všechny formy dané člověku pro jeho osvobození z pout slabosti a nevědomosti, vykonaly své úlohy, umožnily zdánlivě nemožné: zastavily sestupnou linii a vytvořily pevnou základnu pro vzestupné cesty. Daly, co měly dát. Nyní se vracejí zpět do rukou Všemohoucího, aby prohlédli jejich účast na životě člověka, vlivy dobré i tvořící negaci. V procesech jejich zkoumání a přehlídky jsou na prvním místě zájmu Božího. Jsou nejbliže ruce Tvůrce, aby po soudu nad nimi do nich vložil ještě hlubší významy a změnil je ve vyšší formy působnosti.

Jak se člověk vyvíjí v bytost boží, opouští současně všechny cesty charakterizující jeho dosavadní nedokonalou činnost v projevu rozumu i citu. Vchází i z již nevyhovujících nižších forem víry v Boha, z jednoduchých představ, ze způsobu vnější zbožnosti i ve vnitřním kontaktu s Božstvím. Nežli však přejde na vyšší stupeň a na něm pak začne jednat jako zušlechtěný, Bohu přiblížený, je postaven před nesmírně těžké zkoušky svých vnitřních proměn a celkové vyspělosti. Projde-li jimi, je uznán za způsobilého překročit hranici lidství a vstoupit na cestu duchovní bytosti, která se již více nestýká s pozemskou hmotou.

Tento čas ukončuje těžké zkoušky u nejvyspělejších. U těch, kteří se dosud nedokázali zvednout nad nízké úrovně, proces zkoušek pokračuje dál a překročí hranice tohoto století*. Byli již někteří jedinci, kteří dosáhli žádaného vyššího duchovního stavu i před stanoveným termínem, který navršil tento čas. Jejich předstih však nebyl z Boží strany stvrzen. Proto nebyli vyňati z dosud platných řádů jednání s člověkem, nepřekročili hranice lidství. Zůstali v jeho rámci i když ze Země jako vítězové nade vším zlým odešli a vstoupili žít v jinou životní říši. Pokud nebyli posláni v úlohách pomocníků slabším duším lidským na různé strany jejich pobytu, setrvávají na určitých místech v čekání na den rozhodný, kdy člověk v tajemném významu svého jména bude Kristem povolán na cestu synů božích.

Tomuto povolání předcházelo strastiplné období stupňující neklid a rozpory do nesnesitelných rozměrů. Život ve hmotném těle znemožňuje bezprostřední styk s jinou sférou a jinými bytostmi. O jejich existenci se nelze přesvědčit, a proto člověk je vystaven stálým pochybnostem, rozporům, protikladům, depresím a skepsím. S přijetím tělesné formy,

* Dvacáté století. (pozn. red.)

kteřou se lidstvo projevuje na Zemi, vstoupilo do velké omezenosti. Zůstalo připoutáno k jednomu místu vesmíru bez možnosti porozumění s jinými světy. K jeho velkému úpadku přispělo i nevědomí o vyšších řádech a vztazích, jaký promítají jemná jsoucna andělských inteligencí. Protože Země neznala jiná řešení svých složitých problémů, zmítala se ve válečných bouřích, stala se místem utrpení a smrti jako průvodních jevů oslabení vnitřních sil člověka, zkázy jeho vyšších citů – pojítek s Bohem.

Tak dospíváme k tomuto času s neblahým dědictvím minulosti. To však musí být překonáno v nejkratší době. Všechny spory vyvstalé během dvou tisíců let mezi národy, které přijaly křesťanství, musí být uklidněny, urovnány, vyřešeny smírně a ústupně. Nelze, aby půda, kam vstoupil Kristus a víra lidí v Něj, byla znamenána krví prolitou v násilných akcích. Ono nové, přicházející shůry k člověku přenést jej do jiných prostorů života, nemůže se dotknout míst, na nichž trvá starý způsob řešení různých problémů tvrdou ranou, projevem zla. Zůstanou-li ještě taková místa v křesťanském světě i po tom všem, co se připravuje jako jedinečný a vzácný zásah Krista v různých formách pomoci lidstvu, pak těmto místům se vyhne ruka milosti, a ti, kteří na nich žijí a nesou odpovědnost, zůstanou dál na starých cestách ponechání sami sobě. Budou si těžce budovat životní cestu v izolaci daleko větší než byla dosavadní na Zemi vzhledem k vesmíru a jeho vyššímu bytostnému jsoucnu.

Nežli však dojde k takovéto krajnosti řešení osudu lidí stojících zatvrzele nepřátelsky a ve vládě tvrdé moci, dostane Země mocný příliv osvícení Moudrostí a Láskou. Jeho vlny se nesou tajnými drahami prostoru života blíž a blíže k místům, kde je lidstvo soustředěno, kde pracuje, trpí, zápasí s nepříznivostmi, do nichž upadlo.

Tyto proudy vlivů Krista jsou posílány v uzavřených kruzích, aby neminuly žádnou věc či bytost dobrou i zastíněnou zlem. Snáší se k Zemi a obemykají ji ze všech stran. Za prvním klidným a léčivým kruhem Božích vlivů a sil přicházejí další až do počtu sedmi. Rychlost jejich sestupu a intenzity vlivu je vázána na pozemské situace, jak ti, kteří jsou na Zemi pověřeni připravit vhodné a stanovené podmínky, zvládnou své úkoly a vytvoří prostředí s duchovním životem aspoň takové roviny, že věřící projeví snahu dokonaleji žít, budou mít vytrvalou a vroucí touhu po poznání a Láске Boží.

Celé toto století nese již stopu sestupující vlny vlivů Kristových. Až do jeho poloviny byly věnovány zápasům, které probíhaly ve formě válek a tvrdých bojů. Bylo to poslední krajní vzepětí útočných negací, které chtěly stáhnout křesťanský svět na úroveň, k níž by už Kristus nesestoupil s vlivnou a rychlou pomocí, a lidstvo by tak nebylo zvednuto výš. Za tímto záměrem stály silné inteligence Zemi blízkého kosmu, které přechodem člověka na vyšší stupně činnosti kladné a s vůdčí idejí dobra, ztrácejí své pozice a vstupují do procesů složitých proměn formy své činnosti i přesunu na jiná kosmická pracoviště.

Pro tyto i jiné příčiny byl zápas v lidstvu, kde se realizoval, krajně závažný, rozhodující o věcech nesmírného významu. Byl bojem o vládu nad člověkem, nad Zemí i místy jiných označení, kde žije člověk ze Země odešlý. Do tohoto zápasu, jehož překonání bylo nad lidské síly, bylo již možno vložit část sil, které dal Kristus k dispozici pro rozhodný čas vrcholících střetnutí lidstva se vši tajnou i zjevnou negací, promítanou v jeho myšlení i u silně provokujících duchů temna. Možnost poskytnutí Boží pomoci byla dána z lidské strany tím, že se našli jedinci, kteří nabídli Kristu své životy i velká utrpení jako smírné oběti za vytvoření cesty Boží pomoci. Tyto obětující se bytosti jsou vzácné duše, které dobrovolně přijímají následky vin jiných lidí podrobující se velkým utrpením z lásky k nim.

Z různých stran lidských i andělských bylo mnoho vykonáno pro to, aby člověk mohl uzavřít knihu Starého zákona ve znamení zla a včas vejít do nového věku s čistým čelem, osvíceným moudrostí a zušlechtěným láskou.

Kristus přijal tento bratrský příspěvek a připojil jej ke Svému dílu pomoci. Dal pokyny k zásahům umožňujícím překonat síly odporu i přímého zla a uvést tak v určité urovnání nejtěžší krize Země.

(60. léta)

O člověku

Dnes nám nepředstavitelný stav prvotního božského člověka se postupně ztratil během velkého mysterijního procesu a individualizování jáství. Zůstalo z něj jen několik paprsků jako mlhou zastřených tušení něčeho nesmírně krásného, co je vlastností a projevem života. Toto tušení Božských krás snesl si člověk až do Země, do života, který jinak takřka cele skryl vše Božské. Vnitřní instinkty vedly člověka k hledání těchto skrytých blaženství života.

První, co našel z Božských mysterií při svém hledání ztracených perel, byly citové vztahy těch dvou kdysi spojených, nyní rozdělených bytostí – muže a ženy. Těchto vztahů bylo totiž zapotřebí pro pokračování nesmírně složitého procesu vytváření těl pro pozemský život – lidských já. Proto také tyto vztahy byly uvedeny v činnost a staly se nejsilnějším projevem pozemského života.

Na základě vztahů muže a ženy rozvíjel se celý pozemský život. Staly se pro něj nepostradatelnými. Přinášely lidem malý kousek ráje, dávaly kouzlo, jež ze sebe vydává Božská Láska. Ovšem láska projevená touto formou nemohla dát celý obraz všeho, co Božská Láska v sobě chová a čím naplňuje život ve věčnosti. Přinášela z toho jen malou část. Avšak i toto málo bylo pro pozemský život vrcholným prožitkem, který obšťastňoval každého, kdo tuto lásku přijal do srdce.

Protože to byla záležitost víceméně omezená, týkající se vždy jen těch dvou a nikoho jiného, nesla v samém počátku určitý rys relativity, jež se vystupňovala až do stínu negace. Člověk počal v této lásce projevat sobectví, touhu po uspokojení a obšťastnění jen vlastním, chtěl mít předmět své lásky ne pro ono krásné, co z této lásky plynulo, ale proto, aby mu dávalo jen pocity blaha a rozkoše, aby se v nich vyžíval, jimi se cítil šťastným.

Toto štěstí omezené na jednoho člověka nemohlo nést blahodárné účinky celému životu lidí. Láska dvou principů postavila se do služeb lidstva jen tím, že skrze ni se dělo rozmnožování, že tato láska uváděla v pohyb tajné síly života, v nichž se tvořily zárodky nových těl, jež se za určitých zákonitých podmínek rozvíjely ve formu lidského těla.

Tento úkol láska dvou principů splnila na Zemi dobře. Nesplnila však ten, z něhož mělo vzejít čisté nesobecké lidství, život požehnaný Božím pokojem. Zastíněna hrubými projevy svých rozvinujících se negací závisti a žárlivosti stávala se sama předmětem mnoha sporů a bojů. Mocné negativní síly, člověku postavené osudem za nepřítele, začaly jí používat jako zbraně na bojišti dobra a zla, ovlivňovaly její cesty a projevy tak, že se nakonec z této lásky – původně božsky krásné a cenné – staly jen karmické záležitosti.

Podobný osud potkal i lásku mateřskou. I v ní se dítě stalo předmětem především hmotné péče a starostí, jež lásku zbavily jejího původního, božsky krásného poslání a vsunuly ji do nízkých úrovní pozemské činnosti člověka.

Mluvili jsme již o dobru a zlu. Jejich skutečnost poznává každý. Máme o nich určitou vyhraněnou představu. Víme, že to, co je blahodárné, tišivé, hojivé a oblažující, je dobro, a co působí utrpení, zmatky, překážky dobru, je zlo – alespoň v našich představách. Kryje se naše představa dobra s představou Boží? Příliš málo víme o složitosti životního projevu v našem bytostném jsoucnu, než aby naše představy a domněnky byly naprosto správné, plně vyčerpávající všechny významy věcí.

Je-li však člověk, jak praví Písmo, učiněn k obrazu Božímu, pak v jeho schopnostech a projevech je zrcadlena do určité míry tvůrčí vlastnost Boží, člověk je jejím malým podobstvím.

Jedním z nejdůležitějších poznatků, který je schopen obrátit věci k lepšímu v lidském životě, je vědění o působnosti myšlenek. Myšlení je zatím nejsilnějším projevem lidského já, jímž se do vnějšího světa promítá skrytá božská inteligence, tvůrčí síla a moc k vytvá-

ření jeho životních forem, dění, jež nese bytostí prožitky stupňovitě silných vjemů, dojmů a poznatků – od hlubokých, prožívaných celou duší, až jen k letným, jež zůstanou na okraji vědomí a jsou jen druhořadými, životní obraz dokreslujícími čarami.

I člověk tvoří myšlením; není to ovšem myšlení ve smyslu prostém, jako třeba myšlenka na jídlo, na zábavu, na odpočinek apod. Tvůrčí myšlenka je příchodem něčeho nového, co dosud uvnitř vědomí nebylo vnímáno a známo, co vnitřní život něčím překvapí, obohatí, zradostní nebo i rozbolestní – něčeho, co může, je-li to přeneseno slovem nebo činem do vnějšího světa, i druhým něco dát. Tato forma tvůrčího myšlení je podobná myšlení Božímu, ovšem v nepřírovnatelně menších účincích.

Všemi však prolíná, je proniká a z nich vyzařuje velká Síla Božství. Je to proudění životností, v nichž je rozlita sama tvůrčí Božská Moc, jež dává bytí, existenci, jež zdánlivě z ničeho učiní vše, a to nejen jako iluzivní představu, určitou myšlenku, ale pohyb, světlo, zákonitost, příčinnost, účelnost trvání proměny, možnosti, směry, cíle i dění mohutně šíře a nepředstavitelné složitosti, rozporné i vysoce harmonické, vznešené i divukrásné.

Člověk nadán božskými vlohami je nositelem i této přetajemné tvůrčí Moci, ona je v jeho nejhlubším i nejvyšším já jako samo Božské bytí. Z něho vysílá své jiskry dál do oblastí celého duševna člověka; odtud pak do hmotné oblasti je přenáší sám člověk v různých formách, z nichž myšlení je zatím jejich nejznámější působností. Bůh donese Svou Sílu a Moc hlubinami duše člověka až k samé hranici jejího vědomí. Ono ji předá do rukou člověka, svěří mu ji jako vzácný poklad, aby z něho čerpal pro své samostatné vědomí, vlastní myšlení, osobní prožitky a projev inteligence, z něj doplňoval, rozšiřoval a zpracovával materiál hmoty daný mu k přetváření i vytváření věcí pro potřeby tělesného života, a tak jej učinil příjemným, žádoucím po dobu, kdy v něm má žít.

V čase, kdy člověk byl dotvářen a vstupoval na jeviště života, byla již v činnosti ona oddělená Boží síla, reprezentovaná skupinou určitých já, v jejichž čele stál duch zvaný anděl temnoty. Tato skupina vytvořila silnou stranu odporu vývoji a zdaru všech snah a úkolů lásky. Když v člověku začala působit ona boží síla a moc Bohem mu svěřená, setkala se na své cestě do nového života s překážkami, odporem, přemáháním a zatlačováním jich směrem zpět až do původní hranice, kam Bůh položil Své Božství v člověku. Na člověku nyní bylo, aby tomuto tlaku odolával a s ním zápolil, zdolával překážky a šel dál vývojovou cestou projevů božského dobra do životního jsoucná.

V člověku se ono dobro usadilo a přes něj mělo vstupovat do činnosti bohaté a široké za spolupráce usměrňující Inteligence. Bůh učinil člověka jako anděla lásky, jenž měl vytvořené zlo zneškodňovat, tlumit a posléze v dalších vývojových fázích je zcela obrátit do původní Božské pravlastnosti – Dobra. Tímto byl Bohem načrtnut úžasný program činnosti rozložený do nesmírných časových měřítek. Jeho plnění začalo vstupem člověka do hmoty právě tam, kde se usadila zvrtná síla dění – anděl temna.

Tak se člověk setkal tváří v tvář se svým odpůrcem a vstoupil do gigantického zápasu odstraňování zlého z dějin života. Na počátku střetnutí však nastal těžký zlom, jemuž říkáme pád člověka. Člověk neunesl nápor na něj kladený, útočící zlo jej pohltilo a prolulo. Tím se situace zkomplikovala, ztížila se cesta vývoju stejně již brzděných, zápas dobra a zla vešel do nebezpečných hranic, které se dotkly i života bytostí, jež původně stály stranou střetnutí jako věrní, neochvějní nositelé vyhraněně kladného harmonizovaného Božství.

Podíváme-li se pak na život člověka z hledisek tohoto vědění, vše se nám jeví jinak. I chaosy, zmatky, utrpení, zvraty a katastrofy dostanou své oprávnění a poslání, neboť jsou věrným zrcadlem složitostí životních projevů. Zjevuje se v nich obraz záporů a vítězství dobra ve hře života, a nejen to – je zde promítán obraz Moci Božství, záračné Geniality, jež zvedá jakoukoli úchylnou od cílů i rozbouření životních hladin, a vše urovnává, proměňuje obratem ruky v harmonické tiché kotvení všeho a všech v absolutním míru.

Avšak i když nabudeme tohoto vědění a začneme nazírat na věci z vyšších životních hledisek, neznamená to, že se můžeme třeba jen na okamžik zastavit v práci Bohem nám vytýčené a nechat jednat samého Boha v záležitostech života. On nás naopak tímto vyšším poznáním věcí volá na jeviště dění, On tam bez naší úlohy nemůže ukázat Svě, co si vytýčil a přál zjevit Svým životním obrazem. Člověk nemůže uhnout z místa, na něž je postaven v ohnisku střetnutí kladů a záporů životních projevů a sil. Jeho místo nemůže obsadit jiný, vzít do rukou myšlenku, slovo i cit, všechny účinné prostředky pro vybudování života v obraze dokonalého vyvážení moudrosti a lásky, rozumu a srdce.

Mimo člověka jsou i jiná vysoce krásná a inteligentní já. Soustřeďují však v sobě jen jeden aspekt Božství. Jsou jen ztělesněním moudrosti, nebo obrazem čisté, zářící, avšak nečinné lásky. Jsou i taková já, jejichž jedinou výrazovou činností je projev vůle, chtění, která ženou vpřed vše na cestě postavené, bez rozmýšlení a uvážení, přiblížení k dobru nebo zlu, k užitku či škodě věcí. Jsou tedy synové moudrosti, synové lásky a synové vůle. Úlohy jsou rozděleny podle daných vloh tomu či onomu já.

Mimoto jsou zde i jiné složitosti. Některá já nemají schopnost vyjádřit vnitřní do vnějšího. Jejich působíště je proto ohraničené v centrech přímých duchovních oblastí a úrovní. Nemohou proto vstoupit na bojiště života, jež jsou ve sférách tvarů, těl a hmot. Řekneme-li v tomto případě vnitřní, znamená to oblast ryzí duchovnosti, beztvárnosti. Vnější je pak vše, co je za touto oblastí a projevuje se viditelně, hmatatelně – co potřebuje lidská mysl, co je různými formami hmoty.

Způsoby, jimiž se projevují Božské síly přidělené určitému já, jsou různé. Některá já se projevují vyzařováním různé intenzity, velikosti a září světla, řečí některých je barva, jiná se opět vyjadřují pohybem. Jsou i taková já, jejichž výrazovým prostředkem je tón – hudba, nebo obraz, či tvar.

Člověk však v sobě soustřeďuje všechny známé aspekty Božství, především moudrost, lásku a vůli. Může se vyjádřit vším, má k dispozici celou škálu výrazových prostředků. Za každým však a před každým stojí v první řadě velké umění – myslet. Myšlení předpokládá schopnost sdělovací i tvořivou. Vždyť každá myšlenka je představou, obrazem, dějem. Sprádá do pevného rámce a jasného tvaru ony vnitřní, beztvaré, ryze duchovní instinkty, impulzy, stavy všech možných nuancí citu, touhy, radosti i bolesti.

Myšlením je každý člověk postaven na vysokou úroveň tvůrce. Jsou mu dány možnosti samostatně operovat oněmi podivuhodnými vnitřními silami, jež, podrobeny vůli, vsunuty do vědomí a vedeny intuitivními impulzy, jsou schopny tvárnění, promítání bezpočetných obrazů. Jsou zvláštním, velmi poddajným materiálem pro dovedné ruce vnitřní inteligence, jejíž zdroj je přímo v kořenech nejvyšší Podstaty.

Myšlenkové síly mají svou vyhraněnou specializaci. Odlišují se od těch, z nichž vyvěrá cit. Jako údy těla mají své osobité úlohy v rámci celkového chodu duše, mají své úkoly ony síly, z nichž je složen a jimi projeven myšlenkový a citový život. Do sil myšlení protiskuje se vnitřní skrytá moudrost, veškerá iniciativa pro vznik činnosti. Proto v myšlení se zrcadlí vývojový stupeň vnitřního života, jak byl dosažen i rozvinut v procesech zrání oné složky bytí, již nazýváme duše. Tato složka je střední úrovní bytí stojící mezi tělesností a nejvnitřnějším jádrem existence člověka, jíž je skryté duchovní, nebo lépe řečeno božské já. Duševní složka se bezprostředně účastní tohoto pozemského života, v němž přímo dominuje. On je její živou záležitostí, posláním i velkým problémem.

Myšlením se do značné míry zrcadlí náš vývojový stupeň, jak byl dosažen i do širě rozvinut v procesech zrání oné složky bytí, již označujeme nepřesným pojmem duše. Je zcela zvláštním obrazem bytí. Je úrovní pohybu, z něhož vychází myšlenka, cit, vůle a slovo jako nástroje tvůrčí moci života. Duševno je jejich dílnou, pracovištěm, kde z beztvárých sil životních podstat se modelují představy věcí a jevů, jejich relativní skutečnost. Tvoří mezičlánek existence, spojuje hmotné s duchovním.

Zvláště důležitou roli má za tělesného života člověka na Zemi. On totiž přímo koncentruje bohatou a do šíře rozvinutou činnost jako úžasně živou reprodukci skrytých myšlenkových obrazů. Duševní život s ní nejúžeji souvisí. Bez vůle, myšlení a citu je na Zemi vše němé, nic se netvoří, nic se neděje. Historie Země je však zapsána do knihy života ostrým rydlem činnosti. Živý, silný impuls k ní byl dán myšlenkou člověka. S ním žije, působí a uplatňuje se, proniká Zemí. Vytyčuje poslání, úkoly, kreslí cílové body, kam a kudy ještě jít s oním úžasným pokladem sil a mocí mysli člověka, aby jí byl takřka ohmatán celý kosmos, všechny jeho hmoty i ono tajemné duchovní jádro v ní.

Myšlení dominuje Zemi. Vládne proto i našemu osobnímu životu. Nesmírně však záleží na jeho intenzitě a kvalitě. Pokud je mdlé, bez pronikavé živosti, vznětu a pozitivního vzruchu, jež mu umožňují výboje do oblastí tvůrčí emoce, do hloubky a nekonečna abstraktna, nelze očekávat rychlý zdárný vývoj vyššího vnitřního stavu, naprosto nutného pro pochopení a pak i realizaci duchovního života.

Ze závislosti na myšlení není vyňat ani postup na úrovních víry. I ona musí být nejdříve myšlenkově zpracována, vyvinuty o ní dokonalé představy, pochopena ve svých dalekosáhlých souvislostech. Máme-li něco udělat dobře, musíme znát teorii postupu práce; také uznávat a přímo podtrhovat důležitost jejího konání; myšlenkově zvládnout i její počátky tkvící v příčině. Ta však spočívá v ideových oblastech, je říší abstraktna, neviditelná. Myšlenka se proto musí odvážit i této cesty, nejen jedné, ale steré a třeba tisícové, když to žádá šíře i důležitost úkolu. K tomu všemu potřebujeme odvážné, statečné i silné myšlení, nejen informující a konstatující, jak je ve většině známe.

Potřebujeme rozvinout vyšší schopnosti myšlení dávající možnost hlubokých úvah, jdoucích až ke kořenům všech složitých i jednoduchých jevů, jejich otázek a problémů. Vždyť poznání a vědění tvoří základnu každému dobrému duchovnímu vývoji, i světskému. Bez výchovy v hlubokého a moudrého myslitele nebude ani zdárná, vrcholně prospěšná naše meditace na duchovní jádro vnitřního bytí. Myšlenky je nemohou obsáhnout, jím zcela proniknout. Mohou však učinit něco jiného, a to jediné, co lze:

Moudrostí, která v nich sídlí, dát jasný, pevný, pravdou naplněný výklad věcí vnitřního života.

Pak zdůraznit, stále připomínat jeho nezbytnost duchovnosti i při neustálé činnosti, jak ji život nese uprostřed rušného světa.

Tím zdůvodnit všechno úsilí, které duchovnost uskutečňuje za nepříznivých podmínek.

Moudrým myšlením posílit cit a přizvat jej, aby i on se zúčastnil cesty k Nejvyššímu, láskou ji učinil krásnou a nejrychlejší.

My, kteří jsme účastni pozemského života, musíme si velmi pozorně všimnout každé maličkosti související s duševním životem. On neklamně vypovídá o stavu našeho nitra, co lze od něj očekávat, jaké možnosti nese budoucnosti. Duševní život zrcadlí schopnosti i míru rozvinutých vloh, daných mu jako vzácná seménka z jádra duchovní podstaty, v níž působí Všemohoucí.

Pokud je myšlení mdlé, bez života a vznětu, bez tvůrčí iniciativy a výbojů do oblasti abstraktna, není naděje na rychlý a zdárný vývoj všeho, co souvisí s uplatněním člověka po stránce duchovní i hmotné. Každá práce a jakákoli činnost je závislá na myšlení. Z této závislosti není vyňat ani postup na duchovních cestách.

Pravé myšlení je tvůrčí proces. I když zpracovává ve svých dílnách to, co je od věčnosti dané – onen živý život jevů, krás, absolutností i relativností, k němuž nic nemůžeme přidat ani ubrat na jeho nekonečno, přece je jeho vlastním úžasným uměním to, že vše tvárně znovu a znovu svou představou. O každé maličkosti i velikosti uvažuje, stokrát bere věci

do rukou a zase odkládá, aby za okamžik se k nim vrátilo jako k něčemu zcela novému, nezvyklému. Nic není pro ně nové a nic také staré.

Neutuchající tvorba myšlenkových obrazů rozvíjí do šíře i hloubky naši inteligenci. Bez ní bychom byli životem prázdným, jen jakousi kulisou, třeba na pohled krásnou jako květ v zahradě, vznosná jedle v lese, vzdálená hora či písek na cestě. Jsme však životem živým, plným, bohatým. Přetváříme Zemi, zpracováváme hmotu, zkoumáme vesmír. Tvoříme mosty z hmoty do říší ducha. Překlenujeme propasti nevědomostí, do nichž se vstoupí při zrození na tento svět. Vystupujeme z nich silou myslí, schopné zachytit se i na malém kaménku a vytvořit si z něj pevnou základnu vědění o věcech života.

Mysl nám nedovolí, abychom byli jako němá tvář. Záplavy myšlenek jsou příliš silné, hledají si smělé řečiště. Nesou se nitrem, obeplouvají je kolem dokola, až najdou průnik, průchod. Vyběhnou vzhůru jako gejzír vody z hlubin země. Vstoupí do úst i do srdce. A pak je zde již slovo jako první stupeň jejich projevenosti. Cit se jimi ozve v jemných akordech. Vědomí je zaznamená jako klidné i bouřlivé rozvlnění sebe.

A to jsme již v plné činnosti člověka. Co přinese pro život náš malý, osobní, i pro všelidský, je otázkou i problémem našeho vnitřního uvědomění si sebe, svého poslání v úloze člověka, jenž je obrazem kosmické tvůrčí Moudrosti a univerzální Lásky. Pozorné, soustředěné a vědomé myšlení staví vysoké úrovně vnitřního života, buduje pevný charakter, jímž se začíná realizovat dokonalost. Od myšlenky jdeme k citu, aby v moudrosti byla láska, v lásce moudrost. Sjednotíme tyto věčně živé, krásné a silné aspekty a položíme je do slova, které je jejich prvním projeveným činem. Vliv slova plyne z upřímnosti, vážnosti, hloubky a síly myšlenky, která se do něho vtělila.

Myšlení je mocný tvůrčí projev, hýbající celou duší i tělem, pohyb silný, neustále živý a činný. Myšlenky jsou nejtišším pohybem života. Neslyší se, nevidí, ruka se jich nedotkne, zdá se, jakoby neměly nic společného s tímto světem. Vystávají ve vědomí nečekaně jako vítr v prostoru krajiny. Nikdo jej nevolá a on přece jde z neznáma do neznáma za svou poutí, již mu určují zákony sil a energií Země. I myšlení má své tajné cesty, zákonitost svého zrodu i hluboce vážné příčiny, které je posílají do lidského vědomí. Tyto příčiny unikají postřehu, rozumové úvaze i přesné definici. Jsou na hranici našeho poznatelná. Jsou záležitostí vnitřního života, který intenzivně a s nesmírnou živou impulzivností je neustále a věčně pohotový k tvůrčímu vzruchu, k dynamice činnosti v nejhlubším jádru sil a mocí.

Nic ze známých jevů života nemá tolik spontánnosti, tolik nečekané intenzity, síly a životnosti, kolik se jí projevuje v záplavách a proudcích myšlení. Vystávají myšlenky i zcela vzdálené předmětu, otázce, problému, které je právě ve vědomí a o němž člověk chce přemýšlet, nalézt řešení, odpovědi. Myšlenky však vždycky neodpovídají podle přání. Přinášejí úvahy nečekané. Někdy i zdánlivě bezúčelně věci komplikují, problémy rozšiřují, přinášejí do vědomí úzkost, starost, bolest, ač pro ně zdánlivě není vnějších důvodů. Ony však jsou vždy důvody, jež nelze rozumově postřehnout. Jestliže se v nás ohlásí silný proud myšlení se silným vzruchem, bouřlivým rozčeřením hladiny vědomí, je to vždy určitým výstražným znamením. Svědčí to o porušené rovnováze duševního života, o překročení hranic skrytých zákonitostí, možností, jimiž disponujeme v rámci naší tělesnosti a pozemskosti.

Všechno je podřízeno pevnému řádu soužití. Tento řád naše vnější, velmi omezené vědomí nepostihuje. Ani jej plně postihnout nemůže, protože je do něho vhrnut celý projevený kosmos se všemi svými jevy. Jsme tělem vázání na Zemi a ona je jen maličkou částí kosmu. To, co lze na ní poznat, je vždy dílčí poznatek. Proto se můžeme mýlit, nebo prostě nedomýšlet, nechápat, vidět úzce. Je to pro nás polehčující okolností jen do jisté míry, ne však absolutně. Pokud máme tělo normálně vyvinuté a zdravé, je zde vždy možnost a schopnost operovat rozumovou úvahou, inteligencí položenou do vínku každé lidské bytosti. Nemůžeme si stěžovat, že bychom nebyli pro složitý a v mnohém protikladný po-

zemský život náležitě vyzbrojeni. Rozum je dán jako vzácný nástroj. Je přímo v ruce člověka. Lze jím jedinečně pracovat v tělesnosti i v duševnosti. Avšak ani nejlepší nástroj sám od sebe nepracuje. Vždy potřebuje někoho, kdo se ho chopí a jím vytváří věci.

Ponecháme-li náš rozum, myslivé schopnosti, vůli i vzácné vlohy citu jen tak volně a lehce položeny v sobě, nedočkáme se žádných skvělých výsledků v rozvoji vnitřním ani po stránce vnějšího života. Budeme myslet, mluvit, jednat. Tyto naše projevy však zůstanou na okrajích života, nevstoupíme jimi v silné proudy obrodného duchovního hnutí, které musí nastoupit svou vítěznou cestu do všech míst Země, aby upravovalo, napravovalo, obracelo všechno nepravé, nemoudře postavené, regenerovalo dobré a ušlechtilé, co se zdá ochabovat, přímo zmírat v dnešním člověku.

Nelze zůstat v pasivitě pozorovatele a občasného komentátora věcí a situací, jež se líbí i nelíbí. Nelze dál v těchto přístupech a postojích hrát dvojí úlohu: z jedné strany kritika, který je neustále nespokojený se vším a všude, který chyby vytýká, na ně poukazuje v rozhorlených výtkách a také občas dává rady, jak by se mělo to i ono dělat; z druhé strany však tentýž svým vlastním životem rozšiřuje i prohlubuje ony linie, které se dávno vychýlily ze vztahů míru se všemi, lásky ke všem, jak je žádá neměnný duchovní řád soužití.

Nespokojeni můžeme být. Můžeme i říci, co se nám nelíbí, co bychom si přáli vidět lepším a dokonalejším. Do řad adresátů, jimž toto v duchu i přímo slovem posíláme, musíme však zahrnout i sebe; sebou začít uskutečňovat své představy o moudrém, dobrém člověku, o životě, jenž má zrcadlit svůj božský původ, příčinu své existence. Je to ovšem úkol, nad nějž není. Je těžký, nesnadný, velký tak, že jej neobsáhne jedno či dvě desetiletí. Musí se rozložit do všech let života, jenž je nám zde dán právě pro toto poslání – ve zlém promítat dobré, v rozporném a protikladném vrcholně harmonické, v hmotném duchovní.

I když si nezastíráme nesnadnost uskutečnění a dosažení tak vznešených cílů, vysokých idejí za daných okolností a krajně nepříznivých podmínek, jak je předkládá situace světa, přece před úkoly necouváme, je neodkládáme. Jsou nejvyšší a jediné aktuální. Jsme pevní a stateční vědomím, že jsme vyzbrojeni pro nesnadné práce, že se máme o koho opřít, že můžeme očekávat pomoc. Zde na Zemi a tak jak jsme v těle, máme každý sám sebe na pomoc se vším, co je v nás jako božské vlohy rozumu, citu, vůle, schopnosti myšlení, dar slova. Všechny tyto složky jsou v nás již dávno v činnosti. Jimi jsme, co jsme jako lidé, jako člověk.

I když jsme však mysleli, cítili, mluvili, podobalo se to pramenu vody, která nedobrovolně někde z vysoké hory vytéká, plyne přes krajiny, kolem stromů a květů, aniž jí kdo určoval směr, díval se pozorně na její hloubku či mělkost, tok rovný nebo klikatý. Voda nespoutaná, neusměrněná vůlí člověka, jeho záměrem položit ji do služeb, nedává žádoucího užítka. Někdy i škodí, ničí lidské dílo.

Řeky našeho myšlení ponechané bez dozoru, neusměrněné vůlí činit dobré, projevit život ušlechtilějšího duchovního člověka, zrcadlit vyšší moudrost jako základní předpoklad harmonie vztahů ke všemu, nenesou blahodárnost, jakou by mohly nést. Nezušlechťují náš vnitřní svět květy jemných citů, silnými, krásně vzrostlými stromy tvůrčí iniciativy dávající naší činnosti vysoké zaměření a tím i posvěcení a požehnání pro každé dílo. Takové nese zdar, dává hodnoty, rozlévá jas a silné světlo klade do každého kroku, že on pak zanechává citelnou stopu všude, kde je učiněn a prokonán. Tak se tvoří příklady, tak se může rozvíjet vzor člověka, jaký strhuje ostatní k následování. Po takovém již naléhavě volá tento čas, stupeň vývoje, jenž má uskutečnit a tak již jasně projevit to, do dosud bylo z velké části utajeno pod jménem člověk – slavné, mocné tvůrčí Slovo vesmíru. Jeho činností je i lidské dílo na Zemi nesoucí dobro a mír, tvořící tisíce věcí pro blaho všech.

Myšlení je počátek tohoto díla. Proto s bdělostí matky střežící své malé novorozeňátko, s láskou, která je na svět vítá, stůjme u každé své myšlenky. Když se na svět rodí, i když už dospívá naším přáním, naší dobrou vůlí přinést s každou myšlenkou životu svému i všelidskému vždy jen to nejlepší, nejkrásnější a nadevše potřebné. Potřebným je vše, co

slouží míru i posvěcení dobra. Nechť se jimi zklidní, ztiší naše srdce, cesty a osudy každého na Zemi. Je těchto vzácností života pramálo. Tak málo, že z jejich nedostatku člověk tělesně i duševně zemdlívá jako tělo bez chleba a vody.

Ony však nepřijdou do našeho života samy jako přímý dar do rukou. Vydobývají se z tvrdé půdy odporu, jež klade hmota, tvořící přímo ocelový krunýř na vědomí člověka. Proto je třeba úsilí; vědomého chtění a konání; uchopení vzácných nástrojů rozumu; ponoření se do vůle, operování jí v mysli, citu i slovu, aby tyto složky vnitřního života byly činné, tvůrčí, iniciativní, jaké jedině nesou blahodárnost životu osobnímu i všelidskému.

Pojďme k řeckým myšlením, prohlubujme řečiště vědomí. Rozšiřujme toky i poutejme, je-li třeba. Stavme i pevné hráze, vidíme-li, že řeka je příliš prudká a je nebezpečí poškození břehu, jímž je řád lásky člověka k člověku a k Bohu.

Myšlenky, jimž dal vznik šlechetný záměr, dobrá vůle, touha po míru, přání blaha všem, nesou v sobě tvůrčí sílu a moc. Takovými se život rozvíjí a naplňuje krásnem i reálnými hodnotami. Jimi můžeme každý den a v každé hodině přinášet Zemi pozhnání, urovnání jejích cest osudem lidství, ztišení všech srdcí v pokojném soužití. Tak se staň!

Život člověka je rozložen do tří úrovní: tělesné, duševní a duchovní. Každá z těchto tří úrovní je rozdělena na určité stupně, jichž si zatím můžeme představit sedm. Lidské já je schopno působit na všech třech úrovních a na všech stupních těchto úrovní – jeho činnost je nicméně vymezena řádem a plánem Stvořitele, aby byl zabezpečen jeho dobrý a účelný chod, pohyb a děj.

Každá inteligence musí dodržovat zákonnost pohybu veškerenstva. Lidské já totiž není v činnosti samo; mimo ně je ještě celá řada významných, vysoce inteligentních já. Všechna mají svůj úkol, poslání a dávají svým bytím životu svůj specifický projev. V křesťanské terminologii se používá pro označení onoho skrytého činitele, jenž oživuje tělo a dává mu inteligenci, pojmu duše.

Člověk, který chce dosáhnout duchovní cesty a na ní se nejen udržet, ale rychle spět k cíli vzdálenému každého nižšího průměru, se musí věnovat soustavnému studiu života, cvičit vůli a rozvíjet moudrost. Cvičení vůle je zároveň kázněním celé nižší podstaty projevené tělesností. Vyvíjení duchovního života je povznášení nižšího vědomí k vyššímu, jehož sídlem je duchová podstata člověka.

V člověku nevěřícím není vyšší vědomí v činnosti. Skryje se do hlubiny já a tam zůstává v pasivitě a jen jako udržovatel sil, existence. U člověka žijícího pouze nižším vědomím vždy dochází k úchytkám od Božích zákonů, jimiž je život veden ve svých vyšších formách duchovního bytí člověka. Jen vyšší vědomí je schopno správné řídicí a kontrolní funkce. Je-li v nečinnosti, člověk se rychle sesouvá z mravních a charakterových základů do primitivních rovin a někdy až k rozumové deformaci.

Ztrácí-li člověk víru v duchovní skutečnosti a zůstává i tak myšlenkově činný a schopný vytvářet relativní hodnoty pro pozemský život, je to tím, že dosud plně nevyčerpal zásobu sil pro myšlení i konání, daných mu k dispozici před vstupem na tento svět. Nejsou-li však na Zemi obnovovány ve vědomém zapojování se na Božské jsoucno modlitbou, meditací, úvahou a vůbec myšlením na Boha, jejich zásoba se brzy vyčerpá. Takový člověk sice na Zemi ještě vydrží v myslitelské činnosti, při přechodu na onen svět však ztrácí poslední kapky sil. Vstoupí do těžkých komplikací, protože na nový život a pokračování v cestě stejně již nesnadných vývoju obrodných a zušlechťujících není ze Země dostatečně vybaven.

Jinou příčinou schopnosti myslet a dokonce i tvořit a uplatnit se za stavu odloučení se od zdrojů sil a mocí v Bohu, je zvláštní jev zdvojeného života. Není sice běžný, ale v tomto čase se vyskytuje stále častěji. V určitém stadiu odpoutání od Boha, ať už z lhostejnosti nebo v důsledku těžkých provinění, zmocní se onoho člověka cizí inteligence jiné bytostné kategorie, sídlící v prostoru společně s lidským. Postupně ovládne jeho mentalitu a vsune do ní své iniciativy, tvrdou vůli i různě vyhraněné, nevinně vyhlížející negace. Takový

člověk pak myslí, ale ne svým já. Stává se reproduktorem neznámé, těžko zjistitelné intelligence.

To jsou nejtěžší a nejsložitější věci lidského života, o nichž se ví málo nebo vůbec nic. Jejich řešení se vymyká lidským možnostem. Čas nesoucí vstup Krista do všech věcí lidstva k jejich řešení radikálními zásahy, pronikne i tuto záležitost Světlem a dá přesné určení situacím a tím možnost jejich uvedení do normality a řádu.

Již v Genesis je psáno, že Bůh dal Adamovi moc dát jméno všemu na Zemi. Toto zmocnění člověka určitou vládou nade vším, co je kolem jeho života, se úměrně s jeho vývojem k božskému stavu ještě rozšíří. Proto také člověk mimo jiné příčiny začal žít v protikladu, aby byl veden k poznávání věci života a je definoval, plně si uvědomoval jejich význam v životě. Dosud to však dělal velmi omezeně. Zatím prozkoumal jen hmotu, určil její prvky, jejich působnosti a možnosti a tak dal vlastně teprve všemu jméno. Tím, že věřil v souvislost hmotných věcí, objevil vlastně zákonitost hmoty.

Jen vnitřní oblast své duše dosud neprozkoumal, pro její věci ještě nenalezl pravá jména. Nepoznal proto ani jejich pravý, hluboký význam. Vnitřní oblast lidského života je však oblastí velmi rozsáhlou, sahající až k tajemstvím Boha. Těžko je do ní pronikat; jak teprve zkoumat a určovat, co je skryté v duši, co v srdci, v rozumu, a působnost toho všeho na vývoj tělesný i duševní.

Co člověk vidí pod slovem láska, to je viděno i těmi, kdo člověka soudí a hodnotí jeho stav a vývojový stupeň. Člověk může klást účty ze svého jednání podle stupně své zralosti, jak se vyvine inteligencí citu, jak chápe životní jevy a jejich složitosti, jak do nich proniká a podle toho zařizuje svou životní cestu. To mu teprve později umožňuje nazvat věci života pravým jménem. Teprve přesnou definicí je může zařadit do své cesty, aby vše směřovalo k nejvyšším cílům, jak měl na mysli jejich Tvůrce.

Každý nevědomý člověk všechno pozemské vztahuje především na člověka; jakoby on měl jedinou zásluhu o pozemský život se všemi jeho projevy. Místo, na němž je možno přesvědčit se o dobru plynoucím z duchovního snažení a spojení s Boží Láskou, je uvnitř samého člověka, v hlubinách jeho nitra. Každý tam však nedovede vstupovat, prožívat jeho stavy, v nichž jedná, mluví a projevuje se božská intuice jako přímý impulz nejvyšší Božské Lásky. Proto hledáme pomoc, cestu k poznání, a jdeme za těmi, kdo již před námi hledali a našli. Bylo jim z Boží milosti dáno anebo se sami vlastním úsilím dostali do oblasti vyššího vědomí v Bohu v jeho složitých, nesmírných, nezbadatelných projevech, jimž říkáme život.

Marné je říkat lidem, že duchovní úsilí nese nejvyšší dobro. Pokud oni sami o tom nebudou vnitřně přesvědčeni, duchovní cestu nenastoupí. Kde se však mají přesvědčit? Hodnoty jim doporučené jsou Božské věci a nejsou ke spatření tělesnými očima. A jsou-li, pak třeba nejsou za Božské uznány. Místo, kde se lze přesvědčit o dobru plynoucím z duchovního snažení ve spojení s Boží Láskou, je jedině v nitru každého člověka. Každý tam však nedovede ještě vědomě vstupovat, na ně se soustřeďovat a z něho čerpat jak z bezedné studnice živých vod Boží Sílu pro činnost duševní i praktickou.

Zbývá proto jedině chvíle zvlášť pro tento účel daná (mimo jiné) a přímo organizovaná Boží Moudrostí: posmrtný stav – obávaná, protože neznámá posmrtná cesta do prostorů nadzemských, kde skryté věci a duchovní podstaty výrazněji působí a mají zvláštní otevřenost, že lze do nich nahlédnout a poznat mnohé, co na Zemi je tajemstvím. Tam je každý blíže zdroji poznání, pohledu z vyšších hledisek, má větší a stálou možnost zkoumání vlastního nitra do značné hloubky. Mnoho ze zemské činnosti tam končí. Je to sféra tišší než je naše známá pozemská, a proto člověk má více času k přemýšlení a hledání pravdy, k poznání svých chyb a omylů i k hledání východiska z nich.

Tento způsob zkoumání života ovšem nese duši i mnoho problémů, které sotva stačí překonat. Tento svět s nimi nepočítá, protože není do nich zatím zasvěcen, a proto nikdo

na ně není připraven. Spoléhat se proto, že se po smrti všechno dovíme a podle toho se zařídíme, není moudré. Je to již pozdní poznání. K rychlému napravování tam nejsou příhodné okolnosti ani nutná síla.

Do Země přicházíme z mnoha důvodů. Na prvním místě je to však nutnost poznat život ze všech stran, jak jej tvoří ostré protiklady světa. Nestačí však zůstat jen u konstatování. Program se tím nevyčerpá, ale teprve navodí. Do života se má zasahovat, vnitřně odpovídat na každý jeho jev a situaci, aspoň v myšlenkách. Zvláště se má studovat to, co je nedobré, nesprávné, chybné i zcela zlé. Má se dát všemu správné označení, zařazení v důležitosti i účinu na lidskou duševnost i obecný život vnějších stran.

Hodnotit a definovat věci je počátkem vývoje člověka k božské moudrosti a dokonalosti. Z toho plyne nutnost hledat zdroje vědění o cílech, možnostech, příčinách i původu života.

Zkoumání života je složitý a dlouhodobý proces. Skrytá duchovní síla působící na myšlení vede k poznání a chápání, je-li jí otevřena mysl touhou po vědění. Láska vyzařující z lidského srdce, dá-li se jí plně k prostoupení, vytváří i na Zemi duchovní sféru, v níž se život dobře a lehce chápe i realizuje. Bez těchto vnějšímu vědomí utajených proudů inspiračních by nebyl možný žádný vývoj. Jedinou sférou činnosti by zůstalo vytváření i přetváření jejích forem v omezených obměnách.

Aby se inspirační proudy rozšířily a jejich vliv dal vyrůst vnitřním vlohám člověka, musí on tomuto procesu vědomě napomáhat. On sám sebe zná jako myslící, cítící a mluvící bytost schopnou určité duševní činnosti a tělesné práce. Za myslí a citem je však ještě něco. Je to vyšší složka, tajný zdroj lidského života, Božské světlo v člověku – nesmrtelná duše.

Čím je a co v ní je? Nelze ji charakterizovat přímo jako věc, kterou si můžeme prohlédnout ze všech stran. Všechno nadsmyslové a nadrozumové je tajemstvím. Vysvětlit podrobně, co Bůh je, nemůže ani největší zasvěcenec Země. Může jen říci, jak působí, čím se projevuje, jak jej vnitřní vědomí vnímá, nazírá. Toto nazírání je však vždy závislé na vnitřním stavu nazírajícího. Tyto stavy jsou diferencovaně postavené a každý odpovídá jedné rovině rozložené působnosti Boha v bytostném jsoucnu.

Člověk vtěsnán do hmotného těla pod zákonem gravitace nemůže dosahovat absolutního nazírání věcí v oblastech zákonitostí protikladných. I když vědomí je duchovní princip a jako takové nemá hranic, vazba na tělo a mozkovou reprodukci je neúprosně omezuje. Nejlépe Boha vystihuje ten, kdo ví, že je vše: Mlčení i Slovo, Pohyb i Čin, Nehybnost i Skutečnost – Absolutno. A to jsou jen představy a pojmy lidské, omezené jako všechno v lidském projevu. Nevíme, jak se Božství jeví z úrovně archandělských, serafinských či cherubínských.

Jako nelze definovat život a jeho Tvůrce, nelze ani vystihnout pojem duše. Můžeme postihovat její projev a působnost, až vstoupí do vnějšího dění jako slovem formulovaná myšlenka či lidským jednáním vyjádřená výše ušlechtilosti. Je tím však síla a schopnost duše vyčerpána? Kryje se cit s pojmem láska? Lze totožnit myšlení s rozumem?

Rozum i cit jsou silné složky duše, ale za nimi jsou ještě jiné. Ty však nejsou projevitelné zřejmě, a proto se o nich ví jen málo. Jsou velmi jemné a dají se postřehnout jen ve zvláštním okamžiku navozeném citem, kde je ztlumena nadvláda rozumu, jeho osobnostně zaměřeného myšlení a zájmů. V té chvíli se na zklidněné hladině nitra objeví záblesk zrcadlení vnitřní duše, její nepostižitelná krásná a působivá blaživost a pohnutí, utišení, mír i vědomí nadpozemských skutečností. Přichází z hlubiny duše, a neslyšným, nevnímátným pohybem. Ohlásí se jemným dotekem nesmírně příjemného vjemu, zvukem, jaký by vydalo spadnutí plátku růže nebo dopad seménka pampelišky.

Do světa myšlenkových vzruchů, prudkých pohybů a závratného tempa práce, v prostoru suverenity rozumu, tato jemná hnutí božského duševna jsou nepostřehnutelná. Jsou pro-

to stáhnuty do ticha vnitřní duše, do funkcí v pozadí dění jako je podmiňující i je inspirující. Je však nutno přesunout je z míst, kam je postavila nevědomost, lhostejnost a tvrdost rozumu, na postavení nejvyšší – vložit je do vědomí a tak jim umožnit vliv na osobní vývoj a od něho k zásahům do dění světa. Jejich činnost otvírá proudy životních sil, uvádí je do pohybu směrem k celému rozložení člověka. Mentální a citové síly uvedou do tvůrčí inspirace a dají pro ni potřebná soustředění i kontrolu nad celým děním duševna. Tak nesmírně složitými procesy počíná život lidství denně a v každé vteřině, obnovovaný i rozvíjený Boží Láskou jako nejvyšší a nejsilnější živoucí mocí.

Dosud se toto vše odehrávalo v pozadí vědomí v procesech, o nichž nebylo známo nic nebo jen málo. Tento čas nese nutnost poznat vnitřní pochody, seznámit se s jejich rozsáhlou a složitou dělbou funkcí nejen pro poznání samo, ale pro jejich zapojení na vnější smyslové orgány. Základem toho je myšlenka, že známé lidské rozumové i citové projevenosti jsou jen zcela malým paprskem života z velkého kvanta duchovních sil a mocí, že *člověk operuje jen nepatrnou částí možností sebe*. Proč tomu tak bylo i dosud je, je tajemstvím cesty člověka. On je součástí trestných sankcí na něho uvalených řádem bdícím nad normalitou i deformací věcí života.

Teprve uvědoměním si této situace lze hledat cestu z ní a nakonec i radikální obrat nescoucí žádaná spojení nižších lidských složek s vyššími. V současnosti je to ještě problém. Je navozen jednak základní nevědomostí a pak velmi nízkým až primitivním stupněm duševního i duchovního stavu i labilitou charakteru lidí. Jakmile se však projeví náležitě silná vlna volání po nápravě těchto neutěšeností, situace se mění přímým zásahem z nitra oněch podstat, o jejichž uplatnění se jedná. Ozve se z nich hlas Boží odpovídající na volání člověka. Beze slov, jak jen On zde zná, vede tento skrytý hlas ke zvýšení vnitřní aktivity. Ta sama uvolní, rozhýbe stojaté vody v člověku. Dá do pohybu mysl, cit i vědomí a usměřuje je do duchovních pramenů života.

Vyšší jsoucno čeká na obrácení se člověka k němu, jeho vstup v ně vítá, je již nedočkávé i netrpělivé. Je již nejvyšší čas překročit onen bod ustrnutí v krunýři malosti člověka, jinak je ohrožen nebezpečím, že udusí i to málo, co již v jeho duši vzrostlo i vzkvetlo.

Další úkoly do vnitřní šíře rozvinutého člověka jsou již v nadzemské oblasti. Kosmický vývoj věcí v něm položených dosahuje hranice, za níž je už jejich nové tvárnění. Pro tyto nové procesy je počítáno i s člověkem, s jeho vlohami, které dosud jsou v úzkém rozsahu nebo nečinnosti. Všechny síly ve vesmíru nejsou ještě pod upřesněnou zákonitostí a tím účelnou funkcí. Vyvstává však stále naléhavěji jejich nutnost. Proto je naléháno i na lidský vývoj, aby se rychle formoval do určených drah a dosahoval jejich cílů. I člověk má co říci kosmickým situacím se souhrou harmonickou i nezpracovanou a chaotickou. Zvláště do této má zasahovat a rovnat její vychýlení. Není však ještě pro takové služby vnitřně ani vnější stránkou tělesnosti vybaven a disponován. Čekání na jeho opožděný vnitřní vývoj je už neúnosné pro vyvstálé situace.

Proto jsoucno vysílá na pomoc lidstvu některé ze svých vysoce vyvinutých bytostí, aby svou moudrostí i silnými vlivy zasáhly do pomalého vývoje lidské psychiky i duchovních stavů a daly jim náležité rychlé informace i návody, jak upravit a měnit, rozvíjet a dokonale stavět nové lidství.

Každý hledající cestu k vyšším cílům a programům života najde, lépe řečeno, je na ni neviditelnými duchovními učiteli a ochránci uveden. Je to cesta nejlépe odpovídající vnitřnímu stavu onoho hledajícího i úměrná budoucím úkolům v kosmu. Všechny cesty však, ať se vinou kteroukoli náboženskou formou, musí procházet klasickou základnou existencí, jíž je láska. Její vliv na vývin vnitřních vloh je závratně, zázračně působivý. Rozpouští všechny tvrdé, zledovatělé krunýře na hladinách mysli, citu i celého vědomí, otvírá pokladnice duševních i duchovních sil. Jejich nabíráním z bezednosti všeho Božského stává se člověk Božím obrazem ve vesmíru.

Rozvinutí člověka do těchto ideálních, avšak realizovatelných rovin, lze dosáhnout prostředky, které pro tento účel a program stanoví odvěký Boží řád. Do něho se postupně vkládají jen aktuální doplňky, jak je žádají časové krize nebo příliš vysoké překážky plynulého postupu. Do prostředků vývoje jsou zahrnuty i pozemské vzdělávací možnosti, jak je dává obecná pedagogika a věda všech oborů.

Avšak vědomosti získané tímto studiem zkreslují životní obraz, protože jsou dílčí. Vedou mysl jen úzkým kruhem věcí hmoty a Země, krátkým životem tělesnosti. Proto dávají jednostranné a jednoduché výklady určující jen malé cíle. Všimají si jen reakcí a reflexů z hmotného prostoru. Do hloubky psychiky nepronikají, duchovno zcela míjejí nebo o něm mluví velmi neurčitě. Neupozorní na to, co stojí za děním a událostmi světa jako jejich skrytá, avšak největší příčina. Ona však existuje, chce být poznána a dát mnohostranný i jasný výklad života člověka. Věcí poznatelných rozumem je nesmírné množství, takže stačí naplnit vědomí až po okraj. Je-li mysl takto naplněna naléhavými a často i okrajovými nebo i zbytečnými záležitostmi tohoto světa, nelze jí zabývat se otázkami příčin a problémů nadsmyslového vnímání a prožitku.

Každý obor vědění má vyhraněnou určitou mozkovou oblast. I duchovní vědění, má-li zůstat trvalým obohacením vědění a paměti, musí se v mozku zabydlet, vytvořit si v něm mentální i skutečné sídlo. Člověk, který si tyto skutečnosti neuvědomuje pokud má mozek pružný a schopný svých funkcí, po jeho ochabnutí nemocí nebo stárnutím není schopen většího rozvinutí sebe ani práce na duchovním poli. Vše žádá své, neboť vše je u člověka podmíněno a zapojeno na podivuhodnou zákonitost, jež provází lidské cesty nejen Zemí, ale i dalšími stupni jsoucna.

Je proto krajně nemoudré odkládat svůj vnitřní vývoj a duchovní vzdělání do pomyslného času, v němž podle mínění člověka bude pro ono složitě a hluboké více času a sil. Na Zemi jsou již k dispozici dobré prostředky napomáhající duchovnímu vývoji. Jsou to věky vypracované a dobře osvědčené náboženské soustavy dané zcela do služeb tomu, kdo hledá poučení o Božích věcech i prostředky k posvěcení a zasněžení do tajů mysterií Boha a člověka v jejich ostrých diferencích i společném znaku.

Je zde i celá řada životních prožitků a otřesných dojmů, které nutí zamýšlet se nad životem, studovat jej jako vědec svou oblast profese. I osobní a obecné utrpení lidstva jsou silnými mementy, otazníky i vykřičníky. Jsou dotekem vyššího vedení, která se snaží upozornit pozemského poutníka na jeho spletitou cestu, vést ho, aby se učil chápat, hlouběji meditoval, aby hledal poznání a rozvíjel se do ušlechtilého lidství, z něhož lze vystupovat po nekonečných stupních do Božsky projeveného jsoucna nesmírných možností, všestranného rozvinutí se i uplatnění lásky a vysoké inteligence člověka.

Z druhé strany však přistupuje na Zemi k člověku vliv protikladný, který odvádí jeho pozornost všemi směry do rozprostřeného životního dění na Zemi, které je také překvapující svým vývojem, návaznostmi a stoupající kulturností civilizací. I to člověka může zcela zaujmout a naplnit mu celý život, není náležitě bdělý a nerozlišuje podstatné od okrajového.

Dvě cesty se vytyčují před každým příchozím na tento svět: jedna vede ke hmotě, druhá k duchu. Každá otvírá člověku možnosti uplatnit inteligenci a projevit živou aktivitu.

Zemský život je však jen krátkým zablesknutím zářivého světla, rychle se rozvíjejícím květem, který ráno silně zavoní a večer jeho krása opadá. Kdo se věnuje jen činnosti pozemské, musí počítat s krátkostí své slávy, cti i výsledků práce. Třeba lidmi ctěn a milován, je za čas zapomenut nebo jen příležitostně vzpomínán.

Kdo se vloží do cesty s programem duchovním, začne žít tiše, skromně a nenápadně. Není znám a vyhledáván, nemá slavné jméno ani význačné funkce. I on musí žít tělesným životem, pracovat pro potřeby obecné i své. Pomáhá rozvíjet pozemský život svými službami, prací, povoláním. Ale jeho hlavní zájem a nejvyšší pozornost je obrácena k věčným hodnotám, k cílům Božským. Život se mu jeví jako mohutný veletok oblévající vesmír

rozlítý v něm a opět se slévající v jediný beztvary proud vracující se ke svým počátkům – k Bohu. I před hluboce moudrým je On jako bezpočty závojų zakrytá tvář.

Člověk k němu musí vzhlízet jen s pokorným skloněním hlavy, s vroucím přáním zachytit paprsky záře a Světla, krásy a nekonečné Lásky z Něj vycházející – sebe pak vnímat jako jiskru mohutného nebeského ohně věčné Podstaty všeho živoucího – prožívat sebe v dojmu a prožitku kapičky přilnuté k proudům oceánu, ať je bouřlivý, tichý, nádherný svou nekonečnou hladinou klidu všech svých stojatých vod zrcadlících sluneční světlo i krásu hvězd, tajemství věčnosti...

(60. léta)

O duchu

Projevy duchovního života jsou zvláštní. Jejich vyjadřování se děje nám nezvyklou formou, kterou je možno nazvat obraznou řečí. Zvláštním působením na určitou věc či bytost, která má být o něčem informována, se dociluje toho, že ona sama v sobě si vytváří představu toho, co má vědět a znát, čemu porozumět. Pod silným proudem inspirací Božské Moudrosti vzniká v duši čistý, pronikavý jas silného světla, rozlévá se vědomím, pokládá jas na vše vnější i vnitřní. Se světlem vstupuje do duše poznání všeho, co se rozprostírá kolem ní i v ní, má duši co říci, co zjevit.

Bůh má mnoho způsobů projevu. Volí různé formy, různé cesty k dorozumění s duší, kterou chce zasvětit do vyšších věcí života. Působí úžasně, nevyjádřitelně, krásně a přitom se dohovořuje s geniální jednoduchostí. Chápe se věci daných do života jako forma, tvar, jako určité dění, a používá jich zvláštním způsobem k vyjádření svých záměrů, plánů a úmyslů. Jimi naznačuje a rýsuje cestu, jak to nebo ono se bude prožívat nyní i v budoucnu.

Každý člověk ovšem přijímá svým způsobem proud onoho zářiplného světla Božských inspirací jako svého životního vůdce. Ty usměřňují jeho cestu pozemskou činností. Má-li snad některý člověk poslání vymykající se běžnému způsobu života, pak inspirace Boží Moudrosti zesilují své proudy, rozšiřují své prameny působnosti, vlévají do vnitřní mysli duše silná světla. To proto, aby duše mohla lépe, jasněji chápat věci života v jejich plném, hlubokém a skrytém významu, aby byla poučena, zasvěcena do určitých tajemství, která stojí za děním pozemského života jako vysvětlující, zdůvodňující příčina.

Dává-li se však někomu silnější proud inspirace Boží Moudrosti, neděje se tak jen pro jeho vstup na neobvyklé cesty života, aby byl nad jiné povznesen a omilostněn, pro vědomí vlastní výjimečnosti. Vstoupí-li někdo ve zvláštní stav, jenž mu dává možnost i schopnost poznání skrytých Božích pravd, na nichž je postaven lidský i univerzální život, pak vzácný dar Boží je podaný těm lidem, k nimž tento omilostněný člověk přichází s duchovním sdělením pro jejich osvícení osobní i na náboženských cestách. Je svatou povinností dát k dispozici pro služby všechno, co je Boží inspirací někomu věnovanou jako schopnost pronikat k podstatám života, do hlubin vědění o Bohu i člověku.

Není záležitostí inspirovaného a darem ducha sloužícího, jak jsou jeho služby přijaty, do jaké míry pochopeny. Kdo slyší a žije jakoby neslyšel, nese vlastní odpovědnost. Ta není z něho sňata zde na Zemi ani na onom světě. Duchovní poklady jsou převážnou hodnotou a rozdávají se jen za výjimečných chvil. Proto místa, kam jsou pokládány, jsou střežena bdělými očima nebeských duchů, kteří vidí tam, kam žádný pozemšťan nedohlédá.

Každou perlu odhozenou lhostejným nebo překročenou nevšímavým zvednou a dlouho takového nechají žít jako rybu na souši. V tom je duchovní zákon nesmlouvavě přísný. Bůh dává – Bůh odnímá, protože člověk není stroj ani ptačí holátko, jemuž se sousta musí vkládat až do hrdla. Vybaven rozumem, citem, pohybem, duší myslivou a duchem z Boha – má za povinnosti vychovat se těmito skvělostmi v bytost dokonalou.

Oslnivě zářící proudy Síly Božského Logos jsou vyzářovány do všech prostorů jako dech určující život a mohutnost vesmíru.

V nekonečném prostoru stvořeného života jsou různé stupně božských inteligencí, v různých bytostných formách jsou rozděleny a odlišeny do několika kategorií značně se od sebe lišících významem i rozsahem činnosti. Hlavní důvod jejich odlišnosti spočívá v nestejně kvalitě i množství tvůrčích sil, aspektů moudrosti a lásky. Podle svých kvalit a tvůrčích schopností mají určené úkoly v Božím díle, projevujícím se jako vesmír.

Za viditelným vesmírem je vesmír neviditelný, který odpovídá prostoru hmotného vesmíru, jeho hvězdným seskupením, které není ničím jiným než soustředěním určitých sil v určitých centrech. Jeho existence má však jemnější strukturu sil. Na Zemi je znám pod

neurčitým pojmem astrální sféra. Ta však není jen jedním malým místem, ale je vložena v obrovsky veliké a široké prostory, podobně jako viditelný hmotný vesmír.

Astrální vesmír není nekonečný. Za ním je další a opět další. Abychom si alespoň vzdáleně představili složitost Božího stvořeného díla, můžeme si myslet, že je nad sebou nebo za sebou takových vesmírů sedm. Jinak řečeno, je to sedm sfér, sedm úrovní života. Každá tato úroveň je jeden velký prostor života. Aby nás nejímala závrať z tak úžasných životních prostorů vytvořených Všemohoucím, můžeme si je pro své představy poněkud ohraničit a tak se alespoň zčásti orientovat. Jako je celý vesmír sedminásobný, tak i naše Země je sedminásobná, nebo lépe řečeno, má sedm životních úrovní.

Když lidské tělo zemře, neopustí člověk – lidský duch – hned Zemi. Zůstává na ní dál. Posune se však na její další úroveň, fyzickému oku neviditelnou. Tam pokračuje v životě dál – myslí, cítí, mluví i pracuje. Až tam naplní svůj úkol, nastává proces podobný smrti těla zde na Zemi a lidský duch vystoupí výše do jemnější sféry a tam pokračuje v prožívání svých podivuhodných cest životem. Tak může postupovat až na úroveň šestou. Sedmá, nejvyšší úroveň, nebyla dosud lidskému duchu otevřena a dostupná. Na ní je již přímé Boží působení a život v ní je již beztělesný, je v čistém duchovním bytí já. Tam ustává činnost přes tělesné orgány mozku, rukou, očí a podobně. Tam myšlenky samy jsou již reálným dílem.

Každý lidský duch nepostupuje z jedné sféry do druhé, z nižší do vyšší. Jeho postup záleží na jeho vnitřním stavu. Jeho vnitřní stav je vlastně podoba duše. Myšlenky a city jsou totiž mocnými tvůrčími činiteli, které vytvářejí v duši její vnější tvar, její podobu, krásu.

Myšlenkové a citové síly jsou v beztvarem jsoucnu prvním stupněm projevenosti. V jejich životních oblastech není pevných tvarů a forem, jak je tomu na jiných stupních života. Přesto však jsou první vlnou na oceánech čirých, průhledných jako vzduch, jako dech lehkých sil nejvyššího jsoucna, jsou prvním zvrásněním nehybné hladiny životních podstat. A toto rozhybání oceánů duchovního jsoucna dalo životu světlo. Světlo zrodilo myšlenky, myšlení. Myšlenkové síly se proto projevují intenzitou světelných vln, jejich výboji, jejich hrou.

Myšlenky jsou ukázkou, jakými možnostmi operuje tvůrčí Moc, jaké vyjádření může dávat silám beztvarym v podstatách bytí, jak je může složit v giganty, promítnout jako úžasně nepatrnosti; nebo jim dát jména láska, dobro, krása, moudrost, mír, světlo a pohyb, myšlenky, city, tělo i duch.

V myšlenkách člověka působí tak, že jejich síly jsou projevy životních sil. Ve středu životního kruhu stojí jako výrazný reprezentant, v němž síly a moci nejvyšších podstat mají svou tvůrčí dílnu, své jeviště, kde se skládají do pohybů jejich sil a mocí, do prvních vln, vytvoření děje, působnosti vůle. Ta je ze všeho jsoucna silou nejvlivnější, ale také nejhrubší.

Všechno, čeho se dotýká, vyvolává vědomí skutečnosti velkého množství věcí. Jsou prosté, jednoduše složené i tak složité, že nikdo nemůže dosáhnout dna jejich skladby; jsou stálou záhadou. Cítí pod rukama tvrdost kamene, vidí před očima barevnost přírody. Nechápe ještě, že tyto viditelné, hmatatelné věci jsou ve skutečnosti obrazem kouzelného umění nejvyšší Vůle, jež svou mocí, chtěním, tvoří z neviditelného viditelné, z čirých beztvarych proudů sil života bezpočet jejich tvarů a vyjádření, jež jsou nádhernou stavbou zbudovanou na základě čirých sil beztvare jsoucnosti, prapodstaty Bytí. Jsou zrozeny dílnami geniálních umění nejvyšší Moudrosti.

Člověk pochází z oblastí, v nichž vznikají formy života. Proto chápe dobře jen to, co je v nich, co je mu vlastní, neboť sám je ve své skladbě výrazem, projevem, představitelem životních sil a mocí působících rozděleně, vyhraněně, specificky. Jeho tělo i duše jsou rozloženým vějířem sil života, paletou podivuhodných barev, z nichž vychází Božství v obrazu hmoty a ducha v jejich různé i společné působnosti.

Všechna jména, všechny tvary Země i vesmíru nevyjádří, neobsáhnou Ono veliké, jediné, mocné, silné a krásné, tajemné a neznámé, co je počátkem počátků všeho živého v pohybu, světle, kráse, činnosti i neustálém klidu.

Pod nezpracovaným, nezjemněným lidstvím, pod velkým myšlenkovým proudem i slabým hnutím citů, spočívá na dně duše jiskra Božské Lásky, cit silný a mohutně působivý. Dokázala by proměnit suchopár nitra v pole nádherných úrod, srdce člověka v malé zářící slunce, kdyby byla ve spojení s vědomím člověka; protože jen to, co on nosí ve vědomí, má možnost uplatnění, může lidskému životu dát své zdroje k použití, k činnosti, jíž se duševno na Zemi může projevovat v nejvyšší míře a formě, kryjící se s vytýčeným vzorem pro život na vyšších úrovních.

Jenže kdo z lidí ví o svém skrytém pokladu, kdo jej umí vyzvednout z hlubinných podstat duševna a vložit do srdce jako tvůrce dokonalého, božsky již projeveného života? Věřící v Boha nepochybuje o slovech svatého Jana, že Bůh je Láska. Že by také člověk měl být láska, když je k Božímu obrazu učiněn, to již každému samozřejmě není. Dokáže-li někdo na Zemi stát se umělcem, mistrem některého oboru ušlechtilé činnosti, jsou věřící lidé snad ochotni přiznat, že člověk ten je inspirován, že je to dar daný mu Všemohoucím. Přiznat však člověku jemnému, milujícímu, že jeho láska v každé formě je výtrysk v hlubině duše skrytého Božství – projev Boha na Zemi – to již není slyšet ani z úst věřících. Lidé si postavili Boží Lásku jaksi mimo lidský život, mimo možnost a dosah člověka. Boží Láskou lze projevit v člověku něco nadpozemsky krásného, čím by vynikl nad Slunce a všechny květiny Země, nad všechny věci živé i neživé, na pohled dojímavější a úchvatnější. Přináší lásku Bohu, ale ne člověku. A co člověk nezná, to ani nemá.

Působnost Božských vlivů a vše sil a mocí je vázána na vědomí člověka. Dobro je dobrem pro člověka, když on je jako dobro ohodnotí a uzná. Dobrem je to, co slouží k vývoji k božímu životu. Všechno ostatní je dobro druhořadé, je dobrem relativním. Nic však tak vývoji k božímu stavu nepomáhá jako jiskry ušlechtilosti božských souhrnů všech jemností a citlivostí, dobrotivostí a soucitností a tím i krásy duše.

Nikdo snad nepopře, že láska je dobro nejvyšší. Toto dobro uznává i člověk ještě velmi nízký a tvrdý. I ten žádá od druhých cosi pěkného, žádá ohledy, pomoc různých forem. A kdo ji může dát? Jen ten, kdo má alespoň malý záblesk lásky v srdci. Lásku proto respektují snad i ti nejhrubší lidé. Nedokáží-li ji sami dát, chtějí ji alespoň od druhého, alespoň některou z jejích forem, třeba jen vlídné slovo.

Člověk jako bytost nadaná rozumovou inteligencí, celou řadou schopností, není postaven pro život ozdobu vesmíru jako loutka, již cizí ruka posouvá sem a tam. Člověk je schopen tvořit. Tím je mu určena velká role v dění kosmu, úloha samostatné činnosti a z toho plynoucí vedení svých cest, vytyčování cílů i jejich dosažení.

Z této schopnosti samostatného činu vzchází vysoká odpovědnost za jeho výsledky, za celý obraz dění v jeho působišti. Člověk však nerad přijímá odpovědnost. Je to příliš zneklidňující, až nepříjemné vědomí. Pohodlnější je svalovat všecken nezdar, zmatek, neklid, rozpornost a následky toho na někoho, kdo je zván Zákonodárcem nejvyšším, Tvůrcem života a Stvořitelem člověka, a Jemu dávat za vinu, že svět neučiní lepší, že dovoluje to i ono zlo. V těchto bláhových až naivních představách spočívá úskalí povrchní víry.

Pokud si člověk neuvědomí, že ve svých rukou má všechny možnosti ke změně k dobremu, že co on sám zkazí, musí jen on sám napravovat vlastním úsilím a začleňovat se tak do řádu míru – životní okolnosti se budou komplikovat a situace ztěžovat do krajnosti. Nelze volat po míru, nelze toužit po vlastním klidu, pokud není vytvořen předpoklad ve vlastní duši, vlastním životem, v němž se vždy ozývá přísný, sebekritický hlas svědomí, přísně střežící řád míru, dobra a lásky.

Je dobré, je vývojově nutné, abychom život vnímali, poznávali, chápali, jej si plně uvědomovali. Vede to k oživení duševního života, k bystření schopnosti úsudků, rozlišování,

chápaní. Rozšiřuje to vědomí, že ono je pak schopno v sebe pojmout, nashromáždit si bohatství pojmů, představ, rozložit myšlení do mnoha stupňů, cit do hloubek, slova do barvitosti. Tím vším roste moudrost, inteligence. Těch je pak nutně třeba pro tvůrčí činnost v hranicích Božích zákonů předurčujících dobrou a lásce vedoucí úlohy v celém kosmickém dění všech jeho úrovní projeveného života.

Činnost je burcovatelem vloh dřímajících v člověku projeveného života jako pod sněhem seménka květů, zrna obilí. Nejsou tam položeny k odumření. Jsou dány pro tvůrčí život. Teprve až se naplní kosmos předurčenými jevy, obrazy a cestami života, bohatými vývojovými epochami, až v nich člověk odehraje své významné role, činnost jeho umlkne jako když na sklonku dne zvolna přichází soumrak a s ním tichý odpočinek na loži. Sřežit vývoje a s nimi vlny nesoucí to či ono dané životu jako hry sil a mocí, dramata osudů, hlídat u kosmických hodin, kdy nastane hodina klidu, ticha a odpočinku od veškerého dění, není záležitostí člověka. Nejvyšší Vůdce a Strážce života – Tvůrce kosmu, Bůh všemohoucí – je stále živ a bdící nade vším.

Abychom se vytrhli ze lhostejnosti, s níž vnímáme život, ztotožnili jej s Tvůrcem, uvědomili si souvislost se životem Boha, konáme určité úkony. Jimi jsou modlitba, rozjímání, soustředění na věci Boží, studium duchovních nauk, uvědomování si víry, zpevňování naděje, prohlubování a zušlechťování lásky, celá lidská činnost zaměřená na dobro a službu životu.

(60. léta)

O Bohu a člověku

Bůh se projevoval lidem různě. Soustřeďoval Svou působnost na určitá místa i na určité bytosti. Celé dějiny náboženství jsou toho dokladem. My v křesťanském světě nechodíme pro jména, v nichž se projevovalo určité silné působení Boží od dávnověku. My máme své překrásné a přesilné jméno, v němž Bůh působil jedinečně a zatím nejsilněji. Věříme a ctíme, uznáváme a milujeme jméno Kristus. V něm se nám soustředila největší a nejsilnější působnost Boží Lásky a Moudrosti, jakou si jen umíme a dovedeme představit. V něm je pro nás vše, co můžeme přijmout od Boha jako milost, pomoc, jako záchranu i svou spásu.

Protože jsme již řekli, jaký je náš vnitřní stav, že jsme vnitřně slabí, malí, nevědomí, a jako takoví plní omylů a chyb, s myšlením a cítěním, jež vnáší do prostoru a života v něm, i do Božího vědomí samé negace – nic, co by Boha oblažilo a působilo harmonizaci a krásno – pak celou silou duše i celého svého já v nitru i zevně musíme usilovat o to, abychom se silně a těsně spojili s přesvatým jménem Kristus, s tím, kdo v Něm přebývá a působí na lidský život a svět.

Je to sám Bůh ve Své zvláštní Moci a Síle tvůrčí, udržující a obnovující. V této Síle je vylita Lásky, jež je s ní totožná a jako nejsilnější činitel, který má za úkol obrátit celý život, vychýlení ze zákonitostí dobra, na správnou linii, uvést život v nový ráj. A protože jsme součástí tohoto porušeného nenormálního života, jsme zahrnuti ve spasitelské dílo Mesiáše – Krista, z Něhož do nás proudí Síla, abychom se stali opět životem krásným, božím v celé plnosti, jakou měl na mysli náš Stvořitel, když nám vdechl život.

O projeveném životě Krista na Zemi víme velmi málo. O Jeho působnosti skryté, nejsilnější a nejmocnější, Božské, jak se projevovala ve svém vlivu na osudy lidstva, jedinců i celého kosmického vývoje, nevíme vůbec nic. Vše je skryté ještě rouškou tajemství a teprve čeká, až příští čas ji sejme a ukáže nám Krista v plnosti Jeho úžasné autoritativní působnosti na celý život.

Jistě se tak stane, až On sám uzná, že je čas přiblížit si člověka jako již vyspělého pracovníka s rozvinutými vnitřními silami a inteligencí blíže ke Své všemocné pravici, jíž vládne, i k blízkému a dalekému kosmu, a učiní z něj pomocníka Svého záchranného, všeobnovujícího díla. Pak teprve zasvětili člověka do Svých prací, činů a plánů, v nichž člověk má svou důležitou až vůdčí úlohu. My již stojíme na počátku těchto velikých věcí. Záleží jen na nás, jaké projevíme úsilí, vytrvalost a oddanost, jak hluboce se ponoříme do své duchovní činnosti, jak prokonáme své poslední těžké očisty a zkoušky v dobro, jak zatoužíme v srdci po Něm, Krásném, Zářícím a Svatém, a položíme Mu celou vůli, celé nitro k působení a proměnění, k naplnění vším, co jen On má a dá, projeví-li člověk touhu a svaté přání po životě krásnějším, vyšším a působivějším, než jaký má Země a tělo ve svých nejlepších obrazech a projevech.

Nejvýrazněji je zachyceno v Písmu Kristovo utrpení. Golgotská mysteria po zjevné stránce jistě nejsilněji zapůsobila na svědky Jeho života. Ani dnes si Krista jinak téměř nedovedeme představit – vyjma toho vánočního Děťátka – než Ukřižovaného. Obraz Krista ukřižovaného je jistě pravdivý, hluboce dojmavý a působivý. Ukazuje nám našeho Spasitele. Je to ovšem obraz neúplný, neboť za ním jsou ještě jiné tváře Kristovy, a to obrazy Moci a Síly, slávy a velebnosti, krásy a Světla Božství. Ale i tento nejbližší a nám nejznámější obraz Krista Spasitele je většinou lidí ještě daleký, visící dosud převysoko jen jako příslib jejich budoucí spásy, to znamená proměnění v život dokonale naplněný působící láskou a pokojem, mírem i moudrostí. I tento obraz je nám ještě velkým cílem. Spojení s Ukřižovaným není lehce dostupné. Jak teprve se Vzkříšeným, jenž si obléká odložený šat důstojnosti Božské nevýslovné, krásy nepředstavitelné! To je člověku za nynějšího stavu nemožné.

Co však je nemožné dnes, bude možné v budoucnosti. Toto spojení je programem, plánem dalšího života člověka. Spojení s Ukřižovaným dosáhli již někteří lidští duchové na křesťanské duchovní cestě. Splnili pro ně předepsané podmínky, jež jsou mimořádně těžké, protože žádají život připodobněný Ukřižovanému, nesou obětí, utrpením naplněný život, jímž je projevena láska Kristu i člověku. Můžeme proto říci, že část úkolu křesťanské cesty se naplnila. Nenaplnili ji ovšem všichni, jen jedinci, onen předvoj zástupu lidí, ona skupina Bohem k tomu úkolu určených bytostí, jež jsou u pramenů živých vod duchovních sil, vědění a poznání, jež jsou dány jako záruka, že se včas a správně naplní na Zemi úkoly křesťanských cest, života člověka spojeného s Ukřižovaným a pak i se Vzkříšeným, jímž je Božská Moc a Síla, Duch – Bůh sám. Na těchto bytostech se měří dosažené výsledky rozvoje lidského ducha, lidské duše. Když ony jsou po těžkých zkouškách prověřeny a shledány jako zralé pro vyšší život, širší působnost vědomí uvnitř duše k vnímání Božských pravd a Božského Světla, pak se učiní další krok na cestě života k Životu – k Bohu.

Již jsme řekli, že křesťanští světcí naplnili úkol, jímž bylo spojení a sjednocení s Ukřižovaným, jaký na Zemi byl vytvořen, že nebylo většího od stvoření člověka. Právem si proto zaslouží, aby ho bylo vzpomínáno na Zemi po celý čas, pokud na ní člověk bude žít. Celé události, jež jsou v Písmu jako život Pána Ježíše Krista, zasluhují největší pozornosti. Jimi začala nová epocha lidského života – čas velkého obratu ve vývoji celého kosmu, k němuž se nyní lidský duch poutá, i toho, kde jednou v budoucnosti bude působit. Bylo to mocné zachvění celou hmotou, již se dotkla Božská Moc a Síla. Cesty člověka v ní se zastavily ve svém pádu do hlubin, a pronikány ze všech stran mocným působením Krista, obrátily se směrem opačným. Tak člověk odvrácený od Boha, hledící dolů, obrátil se naráz a stál tváří v tvář před Bohem.

Od té doby krok za krokem se k Němu přibližuje. Jak se přibližuje, mění se. K Bohu by nemohl přijít takový, jaký byl. Do Božích světů nesmí sebou vnést nepěkné způsoby života, zemské zákony a řády, jež diktovalo zlo. Pod silným vyzařováním Lásky, jež nad ním zasvítla jak slunce v jasném ránu nad Zemí, odkládá část po části své hrubé, drsné obaly, složky a prvky, jež z něho činily nízkého tvora, jenž nezná Lásku – Boha nádherných projevů, které ze života tvoří ráj.

Jak se mění člověk, mění se i vše kolem něj. Celý způsob života, zákony a řády životních projevů, celé soužití se jinak projevuje. Lidstvo hledá cesty, jak se přizpůsobit onomu vyššímu, co na ně shora působí, aniž o tom ví. Je samozřejmé, že zásluhy o to nové, co vchází do zemského života lidí, co mění a změní zcela životní projev, nepřičítají se Bohu, ale člověku. Je to ovšem zase ona nevědomost, neznalost pravého stavu věcí. Bohu se vždy přičítá jen to nemilé, nepříjemné, co člověka tísní, jakoby On si na lidstvo vymýšlel tresty a přál mu zlé. Co však pěkného je vytvořeno, to je považováno za dovednost člověka.

Jistě i tato neznalost věcí pomine a člověk zaujme správný postoj a vztah ke všemu, k Bohu, životu i sám k sobě. Dospěje k tomu určitě a jistě, jako určitým a jistým je život sám. Lidská inteligence, jakmile se rozvine a zjemní, bude schopna přijímat z Božských zdrojů silné proudy Moudrosti a Pravdy a ty pak zpřesní životní pojmy, odhalí zákony života i všechny významy jednotlivých dějů. Pak člověk pochopí, pozná správně svůj úkol i místo a stane se kladným pomocníkem vesmírného díla Božího.

Nemůžeme ovšem říci, že pochopí všichni naráz a stejně. Vývoj jde a půjde vlnovitou cestou. Vyšší vědění obsáhne vždy jen určitý počet duchů, jež vystoupí výš a uvolní místo dalším. Dveře do vyššího života jsou úzké, velké zástupy se do nich nevejdou. I v tom je velký záměr Boží, jako je moudré a neskonale dobré a krásné vše, co činí. Toto je pro věřící naprosto absolutno, z toho musí vždy vyjít, stojí-li před záhadou či problémem. Lidský rozum na současném stupni vývoje nemůže si učinit ještě představu, co člověka ještě čeká. Máme s ním proto hluboký soucit a ten nás vede k pomoci.

Pomáháme rádi slabším bratrům, kteří vedou těžký zápas s vlivy zla, s démonismem, jež ovládl nitra lidí, takže z nich plynou nedobré myšlenky, city, slova i činy. Pomáhat může jen ten, kdo sám v sobě boj vybojoval a zvítězil nade vším zlým, jemuž z každé myšlenky a citu vyzařuje tajuplná božská síla lásky. Ta přemáhá temnotu duší, vše zachraňuje a obrací v krásu a mír. Kdo však má v sobě, ve svém nitru boží sílu lásky? Jen ten člověk, komu ji tam vložil Bůh. On dal každému člověku z této síly jasný a čistý paprsek, ale on je jako jiskra zasypaná popelem, jako perla v moři ke dnu přitisknutá spoustami vod. Proto nepůsobí ve vědomí lidí jak by měla, nekrásí život jemnými krásami niterných božích citů, jež přeneseny do vyššího života v činech lidí, v jejich vztazích a soužití, vytvořily by na Zemi ráj.

Naším úkolem je tuto zasypanou jiskru a zapadlou perlu znovu vložit na pravé místo, dát ji do centra našeho nitra, do vědomí, snímat z ní nánosy, odstranit je, a pak, až nám zazáří, vzít ji do dlaní a leštit, brousit ji až nabude zářivé krásy, božské vlastnosti, až nás její síla a moc vynese zpět na Nebesa a spojí s Bohem. Když pak i tuto práci šťastně s pomocí Boží dokončíme, obrátíme se k těm, kteří ještě svou práci neukončili, a pomáháme jim, aby i oni ji brzy ukončili a tak s námi obnovili radost z vítězství dobra, z krásy, jež ono dává životu, neboť jej navrácí plně do náruče Boží, do blaha a pokoje.

Oběť Krista obrátila lidské cesty směřující dolů do propastných sfér negace a zla, zvedla je z hlubin a včlenila je do cesty andělů, k nim je připojila, aby i oni je zachytili ve svých rukách, pevně je drželi a tak usnadňovali lidskému duchu návrat k Božství. Bůh ze Svě strany podal obě ruce člověku zapadlému do propasti. Táhne ho vzhůru mocnou Silou, která je vložena do Krista – On je Božíma rukama, jež člověka pevně uchopily a nesou ho vzhůru.

Tomuto velkému ději napomáhají všichni svatí duchové, andělé i archandělé, jež jsou projevenou činností Krista na vyšších úrovních, a proto samozřejmě činí to, co On má v plánu. To je dílem každého století, v němž se odehrávají děje vzestupného vývoje člověka. Přípravné práce k procesu obrácení lidských cest směrem k výšinám táhnou se celými dějinami lidského života na Zemi. Tyto přípravy však nebyly postřehnutelné ze zemské úrovně. Zde vše šlo svou celkem stejnou cestou: narození a umírání člověka, boj s přírodou a úsilí o její ovládnutí, vydobytí pokladů v zemské sféře, aby sloužily k vytvoření technických podmínek pro život na Zemi, k výrobě předmětů a tím k rozvoji činnosti rozumové. Přípravné práce se děly za oponou vnějšího pozemského života. Když byly skončeny, přišli již do Země zvěstovatelé velkého času příchodu Páně a pak přišel On sám. To byl okamžik tak velký, že ještě nyní bude člověk často v rozpacích a mylně věci soudit. Pravé pochopení nese teprve budoucnost.

Potřebné a důležité spojení s Kristem dosahujeme jen usilovnou a vytrvalou prací, vnitřní duchovní činností. Nebylo by však úplné, kdyby tato činnost nebyla soustředěna jinam než do nitra. Člověk na Zemi totiž není jen duše, ale i tělo, jež je navenek projevená duše, její zevní činnost v hmotných oblastech. Má-li být duchovní činnost dostatečná a účinná, musí v sobě zahrnovat obojí, zevní i vnitřní. Zevní činnost je ovšem výsledkem vnitřní činnosti. Jaký je vnitřní člověk, takový je i zevní. Proto celá práce na proměně člověka musí postupně prolnout všechny složky bytí. Bohu tak odevzdáváme do rukou jednu část po druhé. Protože se naše já nejsilněji projevuje myšlením, je potřebí se co nejvíce soustředit na tuto činnou službu našeho já – v ní a u ní bude začínat naše duchovní práce.

V čem se nám bude jevit duchovní činnost, co ona vlastně je a v čem spočívá?

Tyto otázky si musí položit každý, kdo se rozhodne zanechat neužitečného života věnovaného nižším zálibám, jež sice mohou duši též určitým způsobem zušlechťovat. Rozvíjejí například rozumové schopnosti, některé vlohy, zušlechťují ji zemskou kulturou, ruční prací, studiem věd. Chodit oklikovými cestami ke studnicím pro vodu v čase největší žízně je málo účinné. I když je neodsuzujeme, protože vše je cenné a dobré, co duši zvedá z

temna a nízkosti, ponecháváme tyto cesty vlažným, kteří nemají v srdci vřelé touhy po nejkrásnějším a nejdokonalejším – po Bohu.

Nečiňme si z přírody, kultury nebo umění konečné obrazy, vrcholné krásy života. Hledáme vyšší formy, klaníme se a ctíme Tvůrce a ne stvořené, i když v něm též vidíme projev Jeho. Vždy a za vším se nám musí jevit On. To, co je na Zemi krásné a hodné obdivu, je jen cestou, po níž On nás k Sobě vede. I člověk zjemnělý a vnímavý, jež obklopí rozmanitost života a svět mu nabídne uplatnění, vstoupí zpravidla do jeho radosti. Nemá-li např. uvnitř duše rozhořenou jiskru vědomí o vyšším životě a světě, o Bohu, zůstane po celý život v zajetí světa. Někdo jim věnuje jen část života, jiný je chvíli u světa a chvíli u Boha a přechází od zájmu k zájmu. Zaměřujeme se však na ty, kteří jsou již vyhranění, prokonali cestu svodem světa a zůstali k ní vlažní, kteří s touhou v duši hledají jednak únik z negace, již ve světě nacházejí, a pak cestu, jak k této skutečnosti dojít, jak dosáhnout vyššího stavu, jenž by umožňoval spojení s Božím světem.

Nemají ovšem všichni stejně ušlechtilé pohnutky pro svou duchovní činnost a snažení. Někteří hledají v dosažení vyššího stavu výhody pro sebe, že se tak zmocní tajných sil a jimi si upraví život podle přání, zbaví se těžkostí, dosáhnou vlády nad jinými a tím i úcty a slávy.

Obraťme se však k malému zástupu ryzích, upřímných, vřelých hledačů Boha, všeho dobrého a krásného. Vždyť jen ti přicházejí v úvahu pro vyšší stav, pro spojení s Kristem. O těch si pohovoříme a řekneme si, jaké jsou jejich možnosti, jaké způsoby duchovní činnosti, aby se rozvíjeli a dosahovali vyšších stupňů svého lidství a mohli se opravdu spojit těsně, důvěrně, pevně a navždy s Kristem.

Z celého velmi složitého a obsáhlého duchovního vědění, jež je nám dostupné ke studiu a osvojení si znalostí o životě, Bohu a člověku, musíme pro sebe zachytit dva důležité prameny. Je to poznání významu Krista pro náš život, Jeho působnost ve ztotožnění s člověkem, kdy On je pro nás Ježíšem, a pak tu působnost, jež je v Jeho Božství v projevu Lásky, Moudrosti, Moci a Síly Boha. Musíme tedy znát a chápat celého Ježíše Krista. Druhé důležité poznání se týká nás. Musíme si plně uvědomit své postavení člověka, svůj stav, všechno, co z toho pro nás plyne jako práce, úkol a poslání.

Některé důležitosti jsme si objasnili. Další si budeme objasňovat v čase a životě, jež nám zde ještě Kristus dá jako možnost zlepšení svého vnitřního stavu, abychom do dalšího stupně života, jenž nás čeká po smrti těla, vstoupili připraveni a přizpůsobeni jeho vyšším formám projevů a zákonitostí.

Dokud nevíme, co je naším úkolem, nemůžeme úkol plnit. Nevíme-li, jak máme duchovně pracovat, aby se uskutečnila a utvrdila naše vnitřní proměna v božího člověka, v ducha lásky a pracovníka všestranně užitečného, bude náš stav stále chybný a nedocílíme dobrých výsledků. Protože čas zde hraje důležitou úlohu, nemůžeme odkládat práci na své vnitřní přeměně. Tělesná smrt byl nás pak překvapila a našla nepřipravené, nehotové, neschopné a nehodné usednout mezi svaté apoštolské duše stolu Kristova, mezi duchy dobré a čisté, s nimiž žít a spolupracovat je velkou radostí.

Proto se musíme snažit dosáhnout co nejlepších výsledků svého života, nepromarnit jej, ale naplnit tím nejlepším a nejhodnotnějším vědomým usilováním o všechno dobré, čisté, láskyplné, pokojné, moudré – jedním slovem boží – dát mu živé spojení s Kristem, z Něhož naší duši plynou úžasné síly pro rozvoj všech niterných sil, vloh a schopností. Dobré výsledky ovšem nepřijdou bez namáhání, usilování a vytrvalého snažení. Co den, to práce, co hodina, to zápas s vnitřním i zevním neklidem a sterými obtížemi. Zvládnout to všechno a dobře je úkol těžký, bez Kristovy pomoci nemožný. Každý z nás alespoň částečně zná úkol Krista u nás, Jeho důležitost pro nás, pro vývoj věcí celé naší budoucnosti žití zde na Zemi i v říších posmrtných. Proto je prvním úkolem člověka, jenž toto ví, usilovat o to, aby dosáhl pravého spojení s mocně působící, lidský život ovlivňující Boží Silou, projevenou a soustředěnou v Kristu.

Všechno ve hmotě a v životě celé přírody včetně člověka je složeno ze samých zákonitostí, vše je jim podrobno. Jeden životní projev s druhým je spojen, jeden na druhý navazuje, vše je spjato a tvořeno přesně stanovenými úkony, určitými díly prvků hmoty i ducha, jejich rozmanitou působností. Jak tomu je ve světě hmoty, tak je i u vnitřních činitelů duše, lidského já. I naše spojení s Kristem podléhá této zákonitosti. Nežli se uskuteční, musí být vyřešena celá řada problémů s tím souvisejících. Musí být splněny podmínky, jež Bůh pro to stanoví. Tyto podmínky nejsou lehce dosažitelné, splnit je může jen člověk velmi již silný ve víře, v celém snažení o život podle Božích zákonů. Je to průhledně jasné pro toho, kdo přemýšlí. Víme-li, že Kristus je projevení Božství, Lásky a Dobra, že tyto Božské složky působí silně v Jeho spasitelském díle a jsou vůbec v popředí celé působnosti Boží v tomto čase, pak nás nepřekvapí, že spojení s tímto vysokým projevem Boha je těžko dosažitelné. Vnitřní stav lidství je na nízkém stupni rozvoje lásky v duši. O lásce ve vyšším, již božím smyslu slova, se proto nedá zatím mluvit.

To, co se na Zemi láskou nazývá, je jen prvním stupínkem významu a krásy Boží Lásky. Lidské nitro je ještě sídlem negativních sil, a proto se jeví duchovnímu zraku jako temné, jen tu a tam ozařované slabými záblesky ušlechtilějších citů. Mezi Božím a lidským stavem jsou proto ještě hluboké, ba propastné rozdíly, jež se nedají překonat a přeskochit naráz jako malý potůček. Člověk ze své pozice má daleko k Bohu. Ovšem myšlenka víry, naděje a lásky je silná vlna, jež směle letí prostorem a může se vznést nad všechny propasti nízkých lidských stavů nitra – ona jediná nás může na okamžik k Bohu přiblížit. Toto přiblížení není skutečným přiblížením, je to jen první jeho přípravou, tvoření prvních základů, pilířů mostu přes ony propasti dělicí svět náš od světa Božího.

Čím hlouběji, pevněji a silněji myslíme na Boha, tím dříve si zbudujeme mosty a cesty k Bohu. Každá myšlenka vyslaná od nás do Božích světů zanechává za sebou světelnou čáru, viditelnou rýhu. Je to první náčrt naší budoucí cesty, po níž jednou poběží celé naše srdce, celé vědomí se vším, co je tvoří, zpět do našeho ztraceného domova – k Bohu, našemu dobrému, drahému Otci, naší překrásné, láskyplné Matce. Tuto načrtnutou linii své budoucí cesty máme každý z nás věřících v ruce.

Bůh na nás žádá, abychom z ní zbuovali cestu skutečnou, pevnou a krásnou. Je od Něho velmi ušlechtilé, že dává člověku možnost tak velké činnosti, že ho tím činí důstojným, schopným pracovníkem, který může konat tak významné dílo, jakým je proměna lidského v boží. Tím v člověku probouzí jeho vnitřní sílu, nutí jej myslet, cítit, mluvit, toužit, chtít, oceňovat a hodnotit. Mnoha ušlechtilostí se člověk naučí během práce na niterné i zevní proměně svého života v době, kdy si bude tvořit cestu vzestupnou. Tak jako se učil nedobrému a vkládal si je do nitra při cestě dolů, tak při cestě vzhůru nedobré ze srdce vyjme a naplní je dobrem i krásnými hodnotami a vlastnostmi duše.

Nejvyšší reprezentant a projevitel nedostupných absolutností Nepojmenovatelného – Božský Duch – první Já nad všemi já, je Božskou silou a prvním životním principem člověka, je nad všemi individuálními já jako principy života schopnými samostatné existence v závislosti na nejvyšší. Člověk je jednou z forem Jeho vyjádření, zrcadlicí tvůrčí Božskou schopnost podivuhodným projevem svého života a činnosti vyhraněné i oddělené od významu a poslání jiných, z Božských podstat vyšších životních principů. Protože zaujímá zvláštní místo v projeveném bytí, zaujímá zvláštní postoj k člověku i Božský Duch v mnoha úlohách. Určuje jeho poslání i úkoly, jeho stupně rozvoje božských vloh v něm. Působí jako Udržovatel životního ohně jástevních sil, jako Inspirátor i Iniciátor činnosti i jako nejvyšší princip Lásky, Moudrosti a Vůle.

Zde je právě vrcholný znak rozdílnosti mezi stvořeným a Stvořitelem, mezi dílem a jeho Tvůrcem. Ne do každého díla položí Tvůrce všechno Svě tvůrčí umění i velkou část Sebe. Jsou i formy nevytvořené přímou rukou Mistra. Jsou to výtvořené méně oduševnělé, vypracované jako vnější rámce všemu jedinečně důležitému, jímž jsou duchovní principy

života. Tento duchovní prvek, v němž jsou všechny aspekty Božské Inteligence, není vložen do všech věcí životního tvarového a bytostného jsoucna. I tam, kde vložen je, působí v diferenci a specifické činnosti.

Jsou i životní formy, v nichž je uplatněna jen ona jednoznačná a jednoduše složená síla Ducha, která uvádí do prostoru pohyb, barevná spektra, zvukové vlny či energie hmot. Tyto formy jsou vysoce organizovanou Božskou životní silou. Jsou nadřazeny formám tvořícím věci pro statické životní obrazy nepodléhající změnám a vývoji. Naplňují prostor potřebnými látkami a prvky, základním materiálem pro životní stavby a rozložení jevů do kosmických rozsáhlostí, zákonných vazeb a efektů. Nesmírné množství možností je v tvůrčí činnosti Božského Ducha. Z bytostných forem projevených činností z Něho vyšších je nejvyšší a nejsložitější postaven člověk.

Do člověka vložil Tvůrce Svě nejvyšší umění, nesmírnou mnohoznačnost Svěho projevu. I to velké, čím je v současnosti člověk znám ve svém tvůrčím a organizačním talentu v úlohách pána i služebníka hmoty, nevyčerpává škálu jeho potencií. Je to pouze jejich malá část. Ostatní se projeví v dalším vývoji životního prostoru v hranicích vesmíru i nad nimi.

Z nesmírné složitosti jeho postavení v jsoucnu vyplývá zvlášť silný a těsný vztah Božského Ducha k člověku. Je samozřejmé, že On jako Matka všeho života má Svě vztahy ke všemu projevenému. Člověk však má mimo tyto univerzální vztahy ještě i ty, které plynou z úkolů, v nichž on má vedoucí postavení, nadřazenost nad jinými úkoly jiných bytostných forem. Do člověka je vložena síla tak velké kvality a účinnosti, že kdyby byla uvolněna a zvládnuta, mohla by vytvořit nový vesmír nebo onen vytvořený a ztvárněný rozložit do beztvárnosti.

Boží Slovo je podivuhodným úkazem skrytých dění působících v prostoru. Každé má jiné účinky, vlivy. Jedno dává podněty ke zrození nových těl, jiné utvrzuje formy Země a opět jiné působí na vnitřní skladbu věcí života, aby si udržely své vztahy a souvislosti. Vydavatelem těchto mocí je Síla sil, činnost Boha. Je soustředěna v jednom centru, jemuž je možno říci univerzální Mysl Božská nebo také Božský Logos – tvůrčí Duch – věčné Slovo. Označení těchto funkcí Božských působností není tak důležité jako porozumění všemu, co za nimi stojí a může člověku chudému na představy a fantazie vstoupit do vědomí jako určitý i neurčitý obrys tajemných dění v hlubinách jsoucna.

Tento projevitelný reprezentant Absolutna je souhrnem všeho, co Bůh může ze Sebe vydat a promítat prostorem a časem, bytím, formou, tvarem, pohybem nebo jen čistou energií. On je projevem vším pozemským i nebeským, co je jako bytostná existence i tvarové sféry, prostor nekonečný i ohraničený, hmotný i duchovní, co vytváří kladné životní vztahy a slouží rozvoji lásky jako prvku blaha a míru. Je Oživovatelem a Udržovatelem životních podstat, z nichž vzchází bezpočet organismů všech stupňů. Je prvotním nejmohutnějším Světlem vyšlehlým z Prasevřtla a postaveným jako samostatný plamen Božství, jako Život života. Je to univerzální, nejvyšší postavený Duch, v Němž jsou soustředěny všechny síly života. Jím jsou i rozptýleny do prostoru a času, tvaru, formy a činnosti. V Něm je nevysychající pramen bytí, neboť kořenem a prazákladem Jeho je nepojmenovatelné, věčné a nejvyšší Ono, co nelze žádným pojmem, žádnou představou vystihnout a označit. O tom nelze ani hovořit, nelze poučovat, nelze k tomu žádným způsobem dojít. Jediným možným pojitkem s Ním vědomě postižitelným je láska. Ona jako nejjemnější, nejčistší, absolutně duchovní prvek má schopnost pronikat vším kdekoli a jakkoli jsoucím, existujícím.

Věčné a Nejvyšší je nedostupným stupněm jsoucna. V jeho bezedné hlubinnosti veškerý život ustává, přechází v tichou velebnost bytí. Životem rozumíme určitý, nějakým pojmem definovatelný projev. Pokud nelze definovat, určovat, poznávat, potud život není životem; je to jen čiré bytí, nejčistší, nepohnuté jsoucno. Život je určitým stavem, děním něčeho, vědomím něčeho. Pokud není vědění, není myšlení. Myšlení je již činnost.

Z činnosti vzchází výsledek a výsledek je již prožitkem, dojmem, jevem. Jevy vedou k vytvoření formy a formy jsou rozdělením principů na mnohost množností.

Více možností tvoří složitost. Život počne tvořit křižující se cesty, po nichž proudí jednotlivé síly dávající se k dispozici pro formování a vyjádření sebe do svých životních principů. Tím se ovšem komplikuje orientace, znesnadňuje myšlení. Nesnadnost toho či onoho úkonu hromadí určitá nebezpečí. Vystane nutnost zrodit úsilí, chtění, vůli. Vůle však může být i úskalím; je-li jí příliš mnoho, vznikne tlak, jenž ruší harmonický chod pohybu a dění.

Pohyb není samovolným jevem. Jeho vznik vychází z impulzů rodících se v jádru onoho univerzálního Centra, jímž je nejvyšší Duch. Zrod impulzů uvnitř jsoucna Ducha je tajemstvím věčným, nepoznatelným pro veškeré studium, rozjímání, meditace a jakýkoli postřeh. Poznatelným zůstává jen ve Svém projevu v jsoucnu, které může obsáhnout vědomí. Vědomí je však rozsáhlým polem rozděleným opět do malých i větších ploch. Každá z nich je jakoby jedním světlem, jednou říší projeveného bytí, položenou do přesných hranic. Co například poznává anděl, člověku pozemskému je zastřeno pro nezralost chápání. Andělství je totiž vyšším stupněm člověčenství, oblastí širších možností tvůrčích i reprodukčních, velkých rozhledů kosmických, činnosti pojaté univerzálně. Z těchto rovin může být život poznáván a chápán v souvislostech, o jakých na Zemi není tušení. Za andělstvím stojí další stupně existencí, vsunujících se do genialit Božských; každá nese vždy větší a širší pohled do oblastí jsoucna. Všechny jejich stupně jsou závislé na zesilování a mohutnění vědomí.

Z toho je zřejmé, že vědomí není nic ustrnulého, že má své vývojové linie. Jako vše jiné, i ono je semenem Božím ve věčnosti do nekonečna rozvíjené. Nelze proto říci, zda a kdy člověk dosáhl konečné výše sebe, stanul na vrcholu vědomí. Absolutního vědomí nikdy dosáhnout nemůže*. Vědomí je úměrné vědění; jedno druhé podmiňuje, ze sebe neustále vychází. Má-li se uvažovat o maximu poznání něčeho, pak jen na počátku tajuplného procesu, jímž se činnost určitého okruhu jsoucna utlumí a ve vědomí se zastře oblast paměti. Z tohoto stavu však ono vychází jak unavené tělo po osvěžujícím spánku, pohotové k dalším výkonům.

Jestliže by došlo k maximu poznání všeho, co je jako projevený život, pak by došlo k nutnosti vyjmutí všeho z vědomí, protože při dosažení vrcholných bodů dochází ke zvláštnímu procesu: uvolňuje se napětí uvnitř skladeb věcí, jejich sil, jež dávaly všemu určitou tvářnost. Poznané se ztrácí, mizí a nastane jakýsi zánik všeho. Duch spočine v sobě v tichu a vplyne v nečinnost – v největší Absolutno. Kdy se opět pohne – to záleží na sterých příčinách, jež jsou záležitostí tajuplností Věčného. Do těchto věcí nahlížet nelze.

Božský Duch – Logos – je nejen Tvůrcem a Udržovatelem životních existencí. Lze si jej přiblížit představou, pochopit v obraze univerzální Matky všeho živého, jako nejvyšší Božskou Duši, jedinou, neměnnou a nesmrtelnou. Vše, co z Ní vyšlo jako bytost toho či onoho jména, postavení a poslání života, podléhá změnám, je v neustálém vývojovém pohybu. Božská Duše v Mateřském vesmírném poslání je věčně živým kořenem všech věcí života. Z něho může vzejít také keř či strom různého tvaru a užitku, květina v barvě a kráse či podivuhodně složený drahokam. Z vysokých kvalit Jejích sil může vzejít bytost různých schopností, vyjádření i vyhraněného kosmického poslání. Toto vše je však dočasného tvaru a proměnlivé, vývojové. Vše proměňující se je v procesu zanikání. Vzniká-li něco nového, musí něco zaniknout. Tvoří se tak vlastně forma nad formou, tvar nad tvarem, květ nad květem – dál a dál; v bezpočetných variantách se staré promítá v novém.

Mohlo by se předpokládat, že nové nemusí vždy žádat zánik starého, že snad obě věci mohou trvat vedle sebe. Nelze to však, neboť nikde není volného prostoru, v němž by se

* Absolutním vědomím je zde myšlen souhrn všech vědomostí o stvořeném jsoucnu. Není zde popřena možnost dosáhnout Absolutního vědomí, jak je dnes tento termín používán nejčastěji, a to jako bezprostřední mystické poznání Boha a splynutí s ním.

mohlo objevit něco nového vedle věcí již existujících. Není prostoru bez existence, není vakua, prázdnoty. Tak celý projevený život – celý vesmír – je do posledního nejmenšího bodu naplněn životními silami, ztvárněnými i volnými právě pro ony procesy proměn v neustálé připravenosti pro okamžitou službu Tvůrci. Nikde není prázdnoty, vše je nejvýš účelně využito. Síly dané k dispozici tvůrčím aktům jsou zpracovány do nejvyšší rozsáhlých možností, jsou geniálně ekonomicky využity. Jediným způsobem zpracování nových forem je jejich proměna, zánik a vznik tvaru – jinak zrození a smrt. To znamená budování nikdy nekončícího nástavby všeho, co je. Jen nevědomost lidská to nazývá zrození a smrt.

Proces postavený pod tento tvrdý pojem se v ničem nepodobá pozemskému procesu, v němž umírá hmotné tělo. V něm člověk prožívá stavy nepříjemné, protože má před sebou tmu nevědomosti o svém dalším osudu. Tělo je duši známým příbytkem, i když s různě nepříjemným pobytem v něm. Vidí-li, že se tento příbytek hroutí, je krajně rozrušena. Plyne to z pozemského, úzce rozloženého vědomí, naplněného jen hmotnými věcmi. Kdyby toto vědomí bylo například na úrovni andělské, pak by proměnu svého života člověk prožíval radostně.

Přišel čas ukončení strastiplné nevědomosti pozemské. Člověku se otevírají horizonty dosud skryté clonami hmot. Pohled do nich je závatný, nádherný a přešťastný. Vidí blízkou budoucnost lidskou, zářivě jasnou věděním, že není smrti, není věčných pekel a zániků života pro vše to, co Bůh stvořil.

Bůh nezjevuje vše naráz. Odkrývá malá okénka do velikosti života. Avšak i tato malá okénka vzhledem k velké nevědomosti pozemského člověka jsou pro něho velkými rozhledy; podívá se jen letmo za opony života a již tím se cítí povznesen a hrdý na své vědění. Jeho sebevědomí narůstá a dává mu pocity, že je sám vševědoucím všeho, Bohu v celé šíři své existence roven. Avšak ještě mnoho bude moci poznávat a učit se než porozumí složité skladbě života a naleznе v něm sebe v zrcadle pravdy, než se dozví, v jakém postavení je vůči Bohu i celému životu v celém univerzálním bytí.

Mohou vyvstávat různé myšlenky a úvahy, může se stavět nejsmělejší představa, předpoklad ten i onen, čím a proč člověk je; může se postavit svými výklady o svém životě a poslání na místo nejnižší i nejvyšší. Avšak na stvrzení svých názorů a nauk o životě musí počkat na čas, kdy odloží vše pozemské a hmotné, pokud jeho vědomí je vázáno na pozemskou oblast, na tělo a jeho projev, a vyšší oblast je zneprístupněna celou řadou přírodních zákonitostí hmot. Hmota je jeho pánem, který vězní, omezí a oslabí, a pak dovolí jen malou procházku poznáním tajemství života. Proto i duch velmi moudrý a vyspělý, vysoce vyvinutý svým vnitřním stavem nazírání a chápání, při vstupu do tělesného pozemského života ztratí možnost projevit plnost sebe, dát průchod své vysoké inteligenci, která zná a ví více než obecně zná tento svět.

V tělesnosti je každý slabý a omezený, neprojeví nesmrtelnost, neukáže se jako absolutní. Může jen letmo v silném záblesku zazářit svou vnitřní vysokou úrovní, ale nezůstane v ní trvale. Může překvapit i oslnit ukázkou své vnitřní moudrosti; avšak nikdy ne do takové míry, aby jeho slova či myšlenky bořily či stavěly nový svět, věci nikdy neslýchané a na Zemi nevídané. Vždy jen navazuje na to, co je již známo a dříve na Zemi sděleno. To může jen rozvíjet, prohlubovat, zdokonalovat. V nejlepším případě dokáže vytvořit jeden nový malý článek v nekonečném řetězci vědění o životě a Bohu.

Není dáno jednomu vědět vše. Každý drží v ruce pouze jednu nitku pro utkání onoho vesmírného, překrásného koberce nejvyšší moudrosti o životě. Bohatství této moudrosti je spravedlivě rozděleno mezi všechny. Nikdo nemá víc než druhý. Jestliže se někdo jeví jako více vědoucí, dokonale moudrý, pak jen proto, že jeho díl božského vědění je již v činnosti a uplatnění. U jiných je ještě jako neobjevený a nevykopený poklad, jako vzácná perla, pro niž ještě žádný lovec s námahou se do hlubin neponořil.

Nitka k nitce položená tká vzory tkanin tak dlouho, až jsou hotovy, a to přesně podle plánu Toho, kdo návrh na vzor vytvořil. Článek ke článku připojený vytváří řetěz. Čím je delší, tím větší plochu může zaujmout. Slovo ke slovu a myšlenka k myšlenke připojená podává stále širší pohled na věci života. Tím se umožňuje růst znalostí a vědomostí pro všechny, kdo poučení hledají jednak ze studnic všech dostupných pramenů vědění již na Zemi známých, a pak vlastními poznatky čerpanými ze zkušeností osobního styku s vyššími světy a jejich inteligencemi, nebo také z moudrosti, kterou v sobě má hlubinné vnitřní já v člověku. To, je-li již osvobozeno od nadvlády nižších složek existence sídlících ve hmotě, je vůdcem i rádcem na cestě k Bohu, Moudrostí Boží, člověku nejbližší.

Ze všech stran je cesta k poznání otevřena. Pro ty, kdo rádi naslouchají a dávají se poučovat, je celá řada knih pojednávajících o duchovních vědách, o Bohu, o člověku z hledisek víry. Bohatý pramen vědění podložený zkušenostmi mnohých mystiků a duchovnědných badatelů i vykladačů Písem je v tomto čase již na dosah ruky každému.

Jsou však lidé, kteří se neradi podřizují názorům a zkušenostem druhých. Pro ty nejlepší cestou je hledání vědění o vyšších věcech vlastní vnitřní zkušeností, vlastním prožitkem za vedení skrytých intuicí a inspirací projevujících se různou formou. Z nich nejpůsobivější je vnitřní bezzvukné Slovo, jímž je silný impulz, myšlenka oddělená od hmotného vědomí, tryskající z podstaty duše, kde sídlí jiskra Božství – Moudrost Dokonalého. Na takovéto vyučování jdoucí přímou cestou přes vlastní nitro člověka, je však nutno čekat se svatou trpělivostí. Neprojeví se na zavolání, na prosby. Je vázáno na zákonitost jako všechno jiné. Začíná, když člověk je hotov s trestnou karmou, to znamená je vyrovnán vnitřně i zevně s následky přestupování Božího řádu života, jímž je Láska, a vstupuje do vyhraněnosti projevu, kterým se vyznačuje světec.

I tento stav má celou řadu stupňů od základních až po ty, které ruší rozdíly mezi lidským a Božským, kdy každý čin a myšlenka má pečeť dokonalosti, jakou jen lze promítat v omezené formě jako člověk v těle Země. Již první stupně vnitřního zjemnění a uzpůsobení se řádu Lásky, jímž je respektování dobra jako vysoké životní hodnoty, nesou blahodárnost, dávají zpevnění postoje, rozvíjejí charakter a otvírají okna vyššího vědění. Vytrvá-li se a pokračuje pevně dál cestou víry a probouzející se vyšší lásky, lze očekávat odezvu odtud, kam se mysl upíná, k čemu srdce začíná lnout. Boží svět začne odpovídat, ohlašovat se. A zase je celá řada způsobů, jimiž se duchovno ozývá – od nejprostší formy až po vysoce mocnou, vlivnou a účinnou, která nese dar přímého nazírání a posléze ztotožnění s univerzální Moudrostí, jíž je opět jen sám Bůh v projevu Tvůrce zákonitostí, vztahů a souvislostí všech jevů bytí.

Formy jednoduché, začínající vlastně uvádět člověka ke vztahu k věcem stojícím mimo Zemi, nesou se cestami zvláštních projevů. Člověk slyší, vnímá, postřehuje mimořádné stavy v sobě, ve své mysli i citu. Především mysl je klíčem vyššího stupně, je i dveřmi, jimiž se do něho vstupuje. Myšlenkový svět je první na řadě. Toho se duchovno chápe nejdříve, do něho vkládá své doteky, svou působnost. Je-li člověk již dostatečně uzpůsoben vnímat jemnější jsoucnost, může přijímat proud myšlenek, které jsou z vyšší oblasti a poučují o věcech této oblasti.

Záleží pak na dalším vnitřním vývoji onoho inspirovaného člověka, jak dál se bude otvírat inspiračním proudům; bude-li žádat, vyhledávat, od nich něco moudrého i Božského očekávat, dá-li místo v sobě onomu vyššímu, co počíná působit jako závan jiných úrovní, jako odlesk Světla Ducha, dokáže-li potlačit své nižší já, vsunuté do pozemských věcí, odejmout mu první místo ve vnitřním dění své duševnosti a tak uvolnit prostor své mysli i citu pro vyššího činitele. Jen za těchto předpokladů lze očekávat, že inspirační proud se nezastaví, ale rozšíří svůj průtok myslí člověka, dá postupně schopnost nejen určitou vyšší moudrost přijmout, ale také ji tlumočit do tohoto světa těm, kdo ji ještě takto získat neumějí nebo spoléhají neustále na to, co jim bude druhými sděleno, o čem se dočtou z knih.

Při všem a u všeho záleží na tom, kdo má vidět, kdo má naslouchat, poznávat a chápat ono vyšší přibližující se skrytou, tajemnou cestou k mysli člověka, k jeho vědomí; s jakou pozorností a úctou on se odevzdává Boží myšlence, jež ho chce poučit, vést, inspirovat, jak je jí oddán, na ni vnitřně poután. Čím více dává člověk ze své strany upřímnou touhu po Božím, absolutním, ochotu a snahu po spojení s Dokonalým, tím širě jej On zahrnuje svými dary. Vychovává si člověka, učí jej, dává rady otcovské i mateřské ke každé situaci života.

Cítí-li se někdo příliš slabý, jakoby přemožen v zápase s tvrdostí tohoto světa, s neúprosností osudových dění, krajně nešťastný a hluboce nespokojený, pak je to neklamné znamení, že nedbá vnitřního, nejvyššího tichého hlasu Boží Moudrosti a Lásky, že se mu nesažá naslouchat. Jeho modlitby a prosby plynou jen povrchem mysli, okrajem vědomí, nebo jsou příliš úzkostlivé, poznamenané beznadějností již při svém zrodu, i nesprávně postavené, formulované – žádají příliš osobní pro osobní, vyprošují sílu a zdraví proto, aby vlastní život byl zachován, a ne ono dílo, poslání, pro něž tento život včetně osobního je dán; člověk žádá pro sebe sama a ne pro ono, co stojí za člověkem jako služebníkem Moudrosti a Lásky, jejich zrcadlem zde na Zemi, jejichž více či méně dokonalým je představitelem.

Bůh nestaví člověka do života Země jako vynikajícího jedince nesoucího veškerou možnou dovednost. Lidí je mnoho a každý je jedním silným paprskem této dovednosti velké inteligence pramenící z Boha. Teprve spojení těchto paprsků může dát představu o tom, co je a čím je člověk jako velký celek, velká skupina vysoce inteligentních duchů. Jeden sám nedokáže být současně na sterých místech, kde stojí celé lidstvo. Jen na jednom zcela malém prostoru, na jednom úseku pracoviště, u díla, jež má svou specifickou jedinečnost, se uplatňuje. Musí si své poslání, své místo představit jako jedno z mnoha, ne však všechna. Sám je jedním vývojovým článkem v řetězci, jenž má nedozírný konec. Tento článek je ovšem vrchovatě důležitý; bez něho by nebylo plynulé souvislosti mezi věcmi života, mezi bytostmi je vytvářejícími. A toto je závažným, vysoce odpovědným posláním každého jednotlivce.

Člověk tak tvoří spojení mezi bytostmi. Musí se dávat do služeb vytváření onoho ne zcela známého díla, jemuž se říká lidský život, musí hledat i nalézt v něm své místo a to pak naplnit vrchovatě vším, co je nutné, nezbytné proto, aby se ukázala Moudrost Boha jako Tvůrce plánu života lidí, jenž vede vše k projevenosti, k uplatnění schopností všeobecně daných člověku jako rozumové vědomí bytostí, i těch, které jsou dány jako výhradní vložka každého jednotlivce, aby byl jimi od jiných odlišen a jevil se jako neopakovatelný originál.

Každý zde na Zemi hledá uplatnění. To je přirozený projev člověka. Je k tomu veden silnými vnitřními impulzy, jichž si je i není vědom. Nejvyšší Tvůrce sám hýbe jeho nitrem a uvádí ho na místo vykázané činnosti. Tam však člověka nechává jednat samostatně, aby ukázal výši svého uvědomění, své rozumové i citové inteligence, aby se necítil omezen, pod neúprosným tlakem jiné vůle. Je ovšem samozřejmé, že člověk nemůže hned prokázat dokonalost, zvláště v pozemských podmínkách, že podléhá chaosu světových názorů, že se v nich potácí a bloudí od jednoho ke druhému, uznává i neuznává Boha, věří i nevěří. Není-li vyhraněn, jeho činnost je chabá, nenese ovoce dobra.

Tak pokulhává v plnění poslání, a pevný článek, který měl vytvořit v řetězci úkolů lidstva, nezbuduje, nebo jej vytvoří tak slabý, že první nápor nepříznivosti jej zlomí. Pak vystávají mezery v souvislosti, ve vázanosti jednoho života na druhý. Je-li takových mezer, takových lehce se bortících článků díla člověka více až většina, obraz života na Zemi je pro utrpení všech, kdo na ní žijí. S těmito neutěšenostmi však Bůh počítá. Nemůže-li jako nejvyšší vedoucí života lidí mluvit v jejich duši tak silným hlasem, aby každý věděl, co a jak má dělat, kam jít a jak se postavit ke sterým problémům na Zemi, musí přijmout bez odsouzení onen chaos plynoucí z určité dezorientace vznikající z neznalosti věcí, že se

neví, proč se na Zemi přichází a z ní odchází za bolesti a smrti těla, proč vůbec člověk existuje, proč je dobrý i zlý.

Život nezačal dnes a nekončí zítra. Má před sebou i za sebou věčnost. Co se jeví nesprávným, nemoudrým, chaotickým i krajně bolestným v tomto čase a stupni nazírání, může změnit svou tvářnost během dění ležících před každým na jeho cestě dalších vývojų. Právě proto, že Bůh hledí z nejvyšších perspektiv na život, není u Něho spěchu, netrpělivosti, jakou se vyznačuje pozemský člověk, který je vázán svým projevem na tělo, na neúprošnost své smrti, a proto je krajně žádostivý proměn věcí. Chce vidět očima a slyšet ušima, vnímat rozumem, že to, co je nemilé, obtížné i bolestné, je přechodným jevem, že mu patří již v tomto světě radost a štěstí.

Každý se jich chce dožít, ještě jich zde okusit. A tak dny míjejí, čas plyne v nenávratno a lidé jsou pod stejným břemenem neutěšeností, bez vyhlídek v brzký obraz věcí, vstupují do lítosti, smutku i reptání, odvracejí se od života, jenž nese tíseň a smrt, neváží si jej a zhrdají jím. V tom spočívají velká muka člověka, že nedokáže přenést své vědomí do jiných úrovní bytí pokoje a lásky, že se myšlením a cítěním neustále pohybuje v oblastech neklidu a utrpení. Ve svých úzkostech a beznadějích však si uchovává jiskru víry, že někdo větší, mocnější než člověk, má vliv, sílu i moc obracet věci naráz, zázračně a tak, aby bylo vše dobré, krásné i šťastné, člověk všestranně spokojen, a proto rád na Zemi. Tuto Moc prosí, Ji žádá o pomoc.

Tak je od počátku světa, od chvíle, kdy vyvstal pozemský život jako vyhnanství ze vši krásy a blaha. Neutěšený obraz života klade člověk jeho Tvůrci. On by jej mohl změnit, protože je všemohoucí, moudrý. A přece tak nečiní, přece nechává člověka bloudit a bojovat se vším možným, obtížným a nesnadným. Proč? Plné odpovědi dosud nenalezl. Sám ji v sobě nemá. Musí čekat na odpověď Toho, kdo je jeho Bohem nejvyšším moudrým a dokonalým. Jestliže se dokonalá odpověď dosud nenalezla, je to proto, že Nejvyšší ji nepoložil dosud do vědomí lidí. Jestliže ji tam nepoložil On, je neznámá, protože za životem takto neutěšeně projeveným stojí hluboká příčina, úmysl projevit do určitého času a prostoru život tak, jak jej Země má a zná, se vším zmatkem, utrpením, s otázkami bez odpovědi, s problémy bez brzkého konečného řešení.

Vše má svůj smysl – i nevědomost o věcech a z toho vznikající revolta proti Tomu, kdo je podle mínění lidí odpovědným za obraz života Země. On tuto Svou odpovědnost zná, za ní stojí. Nevymlouvá se ani neomlouvá. Tisíce let snáší tise vše, co Mu lidská nevědomost předkládá: výtky i uctívání a oslavování těmi, kdo zachovávají pevnost víry v Boží Spravedlnost, Moudrost a Lásku i za nejvyšších těžkých otřesů Země, za dob krajního utrpení a vůle zla.

Výtky, nespokojenost a revolta vůči Bohu jsou výrazem toho, jak hluboce pokleslo vědomí lidí do hmoty, jak se jí nechalo zaslepit, že není schopno zachytit do sebe věci vyšší – onu Moudrost, která zná vše a ví, proč je to i ono na Zemi i na Nebi tak a ne jinak. Vědomí naplněné věcmi Země dává mysli i srdci bolestné a úzkostné dojmy. Pod jejich záplavou se pohřbívá vše, co je v nitru jako nitka spojení s Bohem, co nese od Něho tu nádhernou vizi života v jasě a krásě, v dokonalé harmonii všech jeho pohybů, impulzů a souhře.

Pro život člověka je Bůh postaven ve jménu Kristus. Pro něho dal Svému bytí určitou působnost toho jména, formu, tvar, podobu zvláštní. V ní je možno spatřit otisk Božského i lidského, velikosti i malosti.

Zvolil člověka za Svůj obraz a Sebe za jeho. Ne proto, že by nebylo jinak možné, ale proto, že Mu záleží na tomto duchu vytvořeném ve věku, v němž hrála první úlohu Lásky. Ona je zajisté univerzální Matkou, z Níž se rodí vše živé. Avšak při rozdělování působnosti Božských podstat nestala se každá jen vyhraněným projevem Lásky. Do jedné se ponořila v silné soustředěnosti tvůrčí Moc, do druhé Mohutnost, do jiné Síla, do všech pak část

Božské Moudrosti. Láska byla nejdříve vložena do té podstaty, která se stala základem vytvoření člověka jako duše živé.

Jak je život uspořádán, je vědění Božským. Co však je v Božím vědění, musí postupně vstoupit i do vědomí člověka. On se musí v ně vsunout, z něho hledět a poznávat věci života, jak je postavila Všemohoucnost a Prozítelnost. Všechno, co bylo skryté ve světě Božských idejí jako prvotní obraz a výraz života zrcadlený jen nejvyšší Myslí v Jejích myšlenkách, to vše se musí zrcadlit ve světě realizací. Touto oblastí, uskutečňující záměr Nejvyššího s obrazem života, je svět bytí člověka. Kdyby člověk nerozuměl úmyslu Tvůrce, nepochopil by ani svou souvislost s Božím řádem života, své spojení s Bohem, svým vyšším Já nad jeho já stojícím, z Něhož ono vyšlo a postavilo se jako život jedince i jako velký rod lidský. Tím však by se jedné chvíle celé člověčenství rozvolnilo a rozplynulo z pevného tvaru jednoho vyhraněného já do beztvarych proudů.

Toto velké Já je prvořadě Božským principem Moudrosti, Lásky a Vůle – nadřazeným a vládnoucím všem jiným já vyšlým také z podstat Božího jsoucná. Tato já jsou však více či méně rozdělena na množství malých jednotek, zvaných duše. Nad tím a za tím je však jedno univerzální Já jako Světlo nad světly, Bůh nad bohy – jediný, svatý Pán všeho, co je životem v tvaru, formě, pohybu a síle, ve veškeré činnosti. Stojí nad všemi, která jsou činnými v projevech bytí, s nimi spojeno v nejzákladnějším kořenu jejich existence, ale přece samo jako zcela jiná, prvotní a nejvyšší Moc Boha.

Na Zemi bylo stále o čem uvažovat, co rozmyšlet. Vždyť práce s hmotou je činnost složitá a rozsáhlá. Je rozdělena na mnoho oborů a tak se lidstvo má čím zaměstnávat po velmi dlouhý čas. Jen bystrost postřehů a vnímání jsou schopny přetvořit člověka, vsunout jeho vědomí i všechny složky rozumového já do Božského vědomí, do Já absolutního, v němž je život dokonalý, nádherně, skvěle projevený. S vyvstáním překážky přišla i určitá omezenost a ohraničenost, svoboda a volnost byla porušena. Proč tedy bystření vnímání a postřehů, když již bylo nutno střežit každý krok, dohlížet, zda jde vpřed nebo zpět a za jakých okolností?

Vyvstaly možnosti kladu a záporu, ano a ne. Mezi nimi pak další, jež nesly ustrnutí na určitém místě. Vytvoření těchto tří stran vneslo do životního jsoucná rozpor a určitý chaos, jemuž podléhali zvláště ti, kdo sídlili mimo přímé ústřední centrum Božství a působili ve vnějším dění při jeho formování. Postupně se ztrácely správné pohledy na životní dění, strana odporu vůči vývojovým cestám Dobra a Lásky nabývala velkého vlivu a pomalu přešla v silnou agresi. Tak vyvstali nepřátelé Boží, tak vešlo zlo do historie života. Je jisto, že ten, kdo neumí dbát ohledů a nešetří jiných, jak přikazuje Láska, jak má ve své podstatě a přirozené zákonitosti svého projevu, má nejsnadnější úkol v uplatňování svých výbojů. Proto ten zdánlivý úspěch a stoupající vliv takzvaného zla, neboť jeho myšlenka, její nositelé a reprezentanti se ženou prudce vpřed k cíli, jímž je v tomto případě odpor dění, překážka vývoji dobrých věcí i hodnot.

Každá myšlenka, jež nese určitý plán, má své vykonavatele. Jsou to určité intelligence, mocnosti, malá božstva. Tak máme v životním jsoucnu rozprostřen podivuhodný, vysoce složitý obraz působností Božích sil. Vše, co je – je Boží. Mimo Boží nikde nic není, protože z Boha – Prasíly, Pramoci, Pravůle – vše vychází, v Něm a Jím se projevuje. Jeho Síla to je, kterou vyvstává hmota, všechny tvary a věci. Uvnitř však je určité rozdělení na působnosti vyhraněné, a takové, jež je druhořadě podpírají, jsou prolnuty vším. Každá vyhraněná i nevyhraněná působnost určité Boží myšlenky a síly má své působíště a pracovníky v něm. Ti přijímají impulzy z hlubin svého já ke své činnosti.

Bůh sám rozdělil práci, jednotlivé i celkové úkoly, a vložil ji do rukou Svým malým i velkým pomocníkům, a jak někdy říkáme, služebníkům. Podle toho je pak každý zaměřen svým celkovým pojetím života, znalostmi, schopnostmi, vědomostmi i úrovní intelligence. Toto rozdělení však není absolutní, věčné. Je dáno pro vytvoření složitého vzorce působností Božích sil a mocí, jež mají svůj zvláštní cíl. Po jeho dosažení se tento složitý obraz

mění opět v jednoduchý, kdy vše bude naplněno jen a jen Láskou, mírem a harmonií, kdy bude vše jedno jediné – svatá Božská Jednota.

Mimo toto složité seskupení Božích sil a mocí je ještě Božské bytí neměnné, absolutní – pravá Prapodstata, již se nic netýká, jež je kotvením Boha samého v Sobě jediném. To zůstává nejvyšší kontrolní a řídicí Inteligencí – nehybnou Vůli – věčnou existencí Lásky, jako sám věčný Život. K tomuto vrcholnému bytí Boha nedojde žádné individuální já, s Ním se nic neslučuje mimo Toho, jenž je jediný Syn, první Myšlenka, Slovo – Logos, Duch nejvyšší – v Němž všichni duchové, všichni stvoření mají svého Otce; neboť všechny věci skrze Něho učiněny jsou – jak praví Jan.

Život, jak ho chápeme svým poznáváním a úzce vyvinutou inteligencí, je to, co se projevuje pohybem, tvarem, zvukem, světlem, hmotou i duševním stavem v nás. Tomu se říká život projevený, jinak řečeno námi chápaný a zjistitelný naším vnímáním, jak ze strany vnější, tak i vnitřní. A tento život je právě ono složité, vysoce organizované dění, jež je naplněno zákony růstu, rozvíjení, množení, zrání, změn i proměn. Rozpory a chaosy jsou viditelné jen ze strany, kde je úzký výhled. Z vysokých hledisek zasvěcení do skladby života, jak je dána a vedena Boží Inteligencí, není rozporů jako takových, ale jen pro naplnění a uskutečnění protikladů, jež mají svůj účel a cíl, s nimiž však Bůh neseznamuje každého. Do plánů Božích je zasvěceno jen málo duchů, do nejvyšších jen sám Vládce vesmíru, nevtělený i vtělený Logos.

My, malá já, oddělená od Božského Já, jež nese každé jednu jiskřičku Božských mohutností, můžeme zachycovat a chápat jen ty dílčí úseky nesmírností projevů Boha, jež těsně souvisejí s naším lidským životem, se vším, co do něj zasahuje, jej podmiňuje a vytváří jeho jevy dobra a zla, zdánlivé rozpory, protiklady i jasně prokazatelné hodnoty. Avšak i tento jeden úsek projeveného života Boha, zobrazeného člověkem, jeho podivuhodnou cestou se všemi složitostmi projevů smrti a zrozování, s problémy těla i duše, myšlení, cítění, schopnostmi tvoření i ničení hodnot i krás – je tak velký a neobsáhlý, že nestačí jeden život zde na Zemi, aby byl člověk dostatečně vzdělán, zasvěcen do všeho svého, co by měl vědět a znát o lidském životě v souvislosti s Bohem a věčností.

Lidský život je velký i malý – podle toho, odkud se na něj díváme. Představíme-li si vesmír, jeho nekonečnost, zdá se nám naše Země práškem v něm, kapkou vody širého oceánu. Pomyslíme-li na Boha, tu i ten nesmírný vesmír se bude jevit nepatrnou ukázkou Jeho Moci, Síly a velikosti ve všem. Z těchto hledisek je náš zemský život nepatrný, omezený, jeví se jako jedno bodnutí malého trnu do těla.

Prožíváme-li však svůj osobní život intenzivně a pozorně, zdá se nám být něčím velkým, vysoce významným, silně otřásajícím a překvapujícím prožitkem. Jak důležitá je nám každá myšlenka, kolik věnujeme pozornosti tomu, co zobrazuje, jak se tím zabýváme a o tom přemýšlíme. Sami sobě se zdáme jedním velkým světem, a kdyby každá naše myšlenka se měla stát hvězdičkou oblohy, pak by byl námi stvořen za pouhý jeden život na Zemi celý vesmír.

Zapadá-li člověk příliš do tohoto vlastního velkého světa, vyvstává určité nebezpečí, že bude svou velikost víc a víc ve své představě zvětšovat, bude se v něm rodit domýšlivost i pýcha. Na druhé straně, odstupuje-li od svého a jde blíž a blíž k Božím velikostem, ztrácí se mu jeho vlastní před očima, cítí se maličkým, až zcela ničím před Bohem i celým životem. Ani první postoj ani druhý však nejsou správné. Jsou extrémní, a vše, co je takové, nezapadá dobře do svých úloh – buď přehání nebo jim zůstává dlužno. Nedodrží-li se předepsané role, vzniká na jevišti života zmatek a nespokojenost. I člověk má svou životní roli předepsanou nejvyšším Usměrnovatelem – Autorem velké, nádherné a složité hry života.

Mohla by se vznést námitka, že člověk s Bohem nemluví, neslyší Jeho Hlas a Slovo, nemůže tedy vědět a domluvit se s Ním o své životní úloze, jaká je, co má představovat, jaký typ hrdiny má svým životem vytvořit. Je proto zcela přirozené, že se často s Autorem ne-

shodne, že jinak mluví, myslí, jedná – někdy úplně opačně, protikladně. Jaký životní obraz se tím vytvoří?

Úloha člověka je vložena do jeho duše. Do ní je vepsán i podrobný text, jak pomyslet, promluvit a zatvářít se v nitru v těch a oněch dnech a časech života, kdy na programu života je to či ono životní dění ve velké rodině stvořených, člověku podobných i zcela odlišných bytostí. Duše sama jako součást Boha má část z Jeho Moudrosti, Lásky i vědění. Je-li bdělá a pozorná k hlubině svého já, kde je skryté Božství v ní, vždy odtud přijme pokyn pro svůj další krok na životní cestě a ten ji postaví na místo a k činu takovému, jaký je právě nejpotřebnější, ba nutný, protože na něj navazuje hned čin druhý, jež zase projeví jiný člověk či jiná bytost. Čin na čin čeká, myšlenka na myšlenku navazuje, cit na citu staví krásný chrám lásky a dobra. Člověk tímto způsobem se zúčastňuje stavby celého jsoucna, jeho naplňování životními projevy myšlenek a činů, v nichž z myšlenky je již pevné dílo, určitý účelný tvar, forma nebo jen určitý stav nazírání a chápání života. I to dílo je velké a krajně významné.

Nejvyšší odpovědnost za zdar a naplnění tvůrčích plánů Božích má sám Bůh. To není starostí člověka, ani nemůže být. Člověk nenese odpovědnost za vesmír, ale za svůj život, za místo, kde působí, ze zemské poměry. Ani toto málo, co má, neplní dobře, ba přímo narušuje vše, co přichází od Boha pro blaho národů Země.

Z toho plyne, že člověk ještě nedokáže číst na dně svého srdce to, co tam Bůh napsal jako jeho životní roli v oblastech hmoty při jejím silném tlaku na vědomí, kdy bude oddálen od zdroje všeho vědění, vší lásky, a ohraničen zdmi tělesnosti. Jestliže člověk má v sobě uloženo vědění o hmotě a její působnosti, znamená to, že tato hmota má své předurčení a hluboký význam v určitém čase věčnosti, že s ní Tvůrce počítal a zařadil ji na místo důležité, kde se bude jednou prokonávat tajemné mysterium vtělení Logos, zjevení Krista se všemi průvodními podivuhodnými jevy silného odporu té moci a síly, již jsme označili slovem negace – zlo.

S hmotou se počítalo v životním plánu, zvláště po takzvaném pádu člověka, aby bylo jasné, jaké budou důsledky – že on nastoupí cestu nesmírně obtížnou a odpovědnou, že se přesune z místa vyhraněné činnosti Božího dobra na stranu odporu a zmaru, a pak vstoupí do činnosti oboustranné, kde bude ohniskovým bodem střetnutí dobra a zla a obojí bude projevovat po dlouhý čas. Období, v němž se bude odehrávat boj o projev dobra a zla v člověku, kdy každý centimetr půdy bude urputně hájen mocnostmi a inteligencemi negace a odporu, bude nejtěžší zatěžkávací zkouškou širokého okruhu jsoucna, již ve hmotných formách reprezentuje celá jedna část vesmíru celé soustavy hvězd.

Nepřekvapila těžkost postavení člověka, spleť a problematika jeho života ani hloubka, intenzita a množství silných náporů ze strany rušitelů a odpůrců dobra; ani utrpení, jež přišlo jako důsledek toho, není věcí novou a nepředvídanou. Všude, kde myšlenka narazí na překážku, kde ideál musí zůstat nad skutečností a nemůže se realizovat, aby dal životu krásno, mír a blaho, vzniká bolest jako průvodní jev všeho, co nemá otevřenou cestu dál a výš k Lásce a do Lásky, jež tvoří v představě všeho tvorstva vrcholný cíl a smysl života.

Co však je jevem zarážejícím, spočívá v délce trvání stavů nenormálních, bolestných a těžkých, které lidstvo staví do podoby vpravdě mučednické. Jsou to tisíciletí prožitá v těžkém postavení bezmocnosti, omezenosti a tragičnosti, v oblastech smrti a ničení všeho, co se zdá krásným, hodnotným a oblažujícím. Staletí za staletím plynou stejným tokem bolesti a smrti. Je možno to změnit...?

(60. léta)

O Bohu

Obrovský proces proměny zákonností započal sestoupením Božského Já do života projeveného velkými skupinami duchů a vynikajících jedinců. Do proměn je zahrnut vesmírný hvězdný prostor všech šesti úrovní, kde všude je život v pohybu a činnosti.

První postřehnutelné formy příprav k proměnám počaly být zjevné sestoupením Kristova Ducha, Jeho nejvyšší Božské Moci, Síly a Lásky. Jeho sestoupením počal se projevat Jeho silný vliv na Zemi již v prvních dobách života lidstva, kdy se formovaly náboženské nauky a byly pojmenovány duchovní síly působící ve vesmíru.

Dnes můžeme pozorovat, že vše, co je psáno v knihách starých náboženství, čím žily a řídily se duchovní školy vedené mistry a učiteli lidských duší i jiných bytostí, naplnilo již z velké části své poslání, dalo cestám lidí orientaci, matný obraz souvislostí věcí života, takže již ztrácí svůj prvořadý význam. Dalo životu určité znaky pravd i polopravd, Zemi historii a lidstvu víru v Boha.

Přichází období přechodu v jiné formy života ve všech třech oblastech: hmotné, duševní i duchovní. Malí bohové odkládají žezla svých vlád. I dosavadní mistři a vůdci lidí, jak velkých zástupů tak i všech národů, odstupují z míst svého dlouhého působení. Odcházejí do oblastí, které možno nazvat Prabytí, k odpočinku, k prožití ztráty existence odděleného já, dávající zapomenutí takové, jakým je smazáno z vědomí vše, co bylo prožito po celý čas samostatného bytí jednoho vědomí.

Po určitém věku všechny staré formy a tvary se rozpustí. Jejich síly a podstaty, všechny základní prvky, vstřebá Univerzálně, jež je dílnou Všemohoucího. Odtud vyvstanou k novému projevu rozdělených jáství. Počne tvoření novými, neopotřebovanými, ničím neporušenými silami.

Po odpočinku v Prabytí jdou s hlavními představiteli Božství ve vesmíru (malými bohy) i ti, kteří se dopracovali jejich úrovně alespoň ze tří čtvrtin. Nedostávající se dodá sama Božská Láska, aby tak mohl nastat kýžený klid tam, kde je naplněna míra činnosti v protikladech, nesoucí námahy a utrpení.

V těchto gigantických procesech dosavadního stavu věcí je začleněn i člověk tím, že vstupem jeho vůdců do Prabytí přejímá jejich úkol vedení vývojových cest všech, kdo jsou osudově spjati s lidským životem, jež spoluprotvoří, jemu slouží. K těmto nesmírným úkolům je proto nyní všestranně poučován a školen.

Celý kosmos, dnes lidským okem i přístroji viditelný, je vyprazdňován od dosavadních organizátorů jeho složitého dění a je uvolňován pro člověka. Ti, kdo v něm dosud působili, učili a vedli, odcházejí na jinou stranu vesmíru, do jeho hlubin, k Centru. Duchovní zdroje a duchovní hodnoty, kterými se projevovali, dávají již nyní k dispozici člověku pro jeho rychlé dosažení žádaného vyššího stavu.

Tak se člověk zušlechťuje, zvedá a vstupuje do vysokých cest vědění a činnosti. Usměrněním jeho vospívání mění se ovšem celý postoj vůči němu. Zákonnost, kterou byl řízen, vstupuje do velkých změn. Karma se začne zcela jinak projevat, působit a vést. Odnímá se široká možnost volby mezi dobrem a zlem, ruší se dosavadní svoboda konat dobré či zlé. Odplata za hřích a viny bude okamžitá, takže se nepřenáší do záhrobní říše, jak bylo převážně do tohoto času.

Neviditelným soudem probíhajícím nad každým aniž o tom ví, roztřídí se lidstvo do tří hlavních a tří vedlejších skupin: dobré – zlé – částečně dobré – částečně zlé – ani dobré ani zlé, takzvaně vlažné – slabé, neschopné vlastní silou vzestupného vývoje.

Všem však bude ještě dána určitá lhůta k vyhranění vnitřních stavů. Pak již se počne s proměnou Země, s rozptýlením jejích obyvatel na jiné planety a dále na zvěrokruh. Vše bude záviset na stavu víry, naděje a lásky, na stavu zralosti duše v poznání a vztahu k Bohu.

Proto, co je k očekávání? Ještě obtížná léta, ve kterých se bude konat soud tělesným očím neviditelný, jemuž vévodí Kristus se vši složitou působností a zásahy, jak je o nich mluveno a zjevováno. Národy budou uklidněny a odzbrojeny, až budou projeveny všechny možnosti ničení cestou zákonitostí hmoty, takže nebude více možno hrozit válkou pro zničení celé Země. Pak konečně lidstvo zbraně odloží a zničí. I počne krátké období klidu a míru, v kterémžto čase se duše roztřídí a pak hromadně odejdou z těl při velkém otřesu Země.

Nesmírné množství úkolů bude nutno zvládnout v období dvou až tří desítek let. Vy, kteří pro stáří těla odejdete, vystoupíte na určité místo shromáždění, do těsné blízkosti soudících a řídících všechny věci. Kdo dožije ještě v těle ukončení hlavní práce se soudem a dělením, bude vzat přímo do sfér Božských, do světa Lásky a Míru, ke staletým odpočinkům.

Ti, jak již řečeno, kdo odejdou z těla dříve, půjdou za nimi a s nimi s tím rozdílem, že budou ještě dříve drženi kratší čas pro práci v záhrobním světě, takže nepůjdou přímo ze Země do rajských úrovní, protože všichni musí vyčkat dokončení obětních úkolů Krista na Zemi v jejich šesterých úrovních. Až On Svě práce skončí, odpočinou i oni.

Bůh je tajemství a tajemství samo o sobě je něco posvátného, nedotknutelného, hluboce skrytého před člověkem. Jeho sesun do hmoty, dlouhý kontakt s ní, těžce postihl jeho původně jemnou strukturu. Stal se příliš hrubým prvkem v jsoucnosti, primitivním myslitelem, omezeným duchem. V tomto stavu byl odsunut za prahy zasvěcení do tajemství života. Aby mu tento stav nezůstal navždy, byl položen do složitě uzákoněných vývojů, které jej postupně zbavují tvrdých obalů na myšlení a citu. S očištěním bude přicházet na cesty k tajemstvím života. Přiblíží se k nim, nahlédne do nich, a pochopí. Nahlédne do Boží činnosti, do plánů a programů další své cesty prostorem života. Seznámí se s řády, zákony vyšší cesty Boží Spravedlnosti a Moudrosti.

Nejpozději pozná cesty Boží Lásky, protože jsou nejskrytější, nejtěžší, nejvyšší i nejkrásnější. Zjevují boha jako přečisté a neustálé mysterium vydávání všeho a přijímání všeho. K mystickým hloubkám se přibližují a do nich nahlížejí jen bytosti, které nesestupují do hmotných těl.

Stará Písma tlumočí vědění o Bohu a Jeho působení, o tajemství Jeho cest a činů. Jsou to však sdělení ponejvíce odkrývající řád Boží Spravedlnosti a částečně i Boží Moudrosti. Zvláště Písma Starého zákona jsou zjevením zásahů Božích jako trestních sankcí na lidstvo mravně i nábožensky zvrácené. S projevem Boží Spravedlnosti se člověk na Zemi setkal nejdříve, ji prožíval v osobním životě i národním společenství. Vybočením z cest Božích řádů, které měly vést k harmonii vztahů, lidstvo na sebe uvalilo dlouhý věk utrpení. Byl to následek příčin, které ani tento čas neodstranil – proto zákon Spravedlnosti dál tíží celý lidský svět.

Protože nestojí jako jediný v jsoucnu, ale je spjat s velkou říší života vesmíru, jsou reflexe na jeho vychýlení silně rušivým tónem i v souzvuku a míru duchovních sfér. Proto musel hlas Boží Spravedlnosti tak silně a přísně volat a žádat napravení člověka, veřejně vyhlásit ono neúprosné, nesmlouvavé: Oko za oko, zub za zub. Co učiníš jinému, bude učiněno tobě. Jak budeš ty, člověče, zacházet se životem, tak on s tebou. Vložíš-li do něj zlo, bude život pro tebe zlem a ničím více. Dáš-li mu dobro, stane se ti rájem.

Tímto prohlášením je vložena do moci člověka jeho budoucnost. Současnost je ovocem stromu života ve věku, jímž prošla Země od svého osídlení. Pro tyto zákonité souvislosti je v každém okamžiku pozemského lidského života promítána trojí časová dimenze. Současný prožitek je reflexí minulosti i předznamenáním budoucnosti v příčině, kterou vyvolal dobrý či negací zastíněný myšlenkový impuls nebo přímý čin.

Je-li vše vloženo do tak pevných řádů, je zřejmá účast Boží Moudrosti u všeho. Ona vlastně Spravedlnost předchází na jejích cestách a tím vylučuje provždy omyly. Její půso-

bení není však člověku zřejmé jako postih Spravedlnosti. Ten je zásahem, pod nímž se duše i tělo chvějí i rozkymácí jako stromy ve větru. Reakce na bolest je u každého člověka silná a prudká. Proto se jí také užívá jako výchovného prostředku i jako vnitřního i vnějšího oživovatele ztlumeného vnímání, na němž závisí možnost kontaktů s vyšším jsouncem i s Bohem.

Na těchto spojováních spočívá rychlý, zdárný, plynulý vývoj člověka zařazující jej do jmen, poslání a úkolů kosmických tvůrčích i láskyplných bytostných inteligencí.

Při myšlenkách na Božskou Lásku se celou duší rozprostírá bílý, oslnivě zářící plamen mohutného božského světla. Rozlévá se širokými vlnami od neznámého středu až do vnějších stran, kterými je jsouncem tělesné. Po dosažení určité hranice se vrací do středu, odkud vyšlo a začne na něm tvořit vznešeně nádherný sloup křišťálové jasnosti. Jeho tvárnění je prací dvou stran. Jedna základna je v rovinách Božských, druhá spočívá zde na Zemi. Obě však kotví v srdci člověka, které takto tvoří v sobě dvě centra působnosti Boží Lásky, mystickou i skutečnou boholidskou vazbu.

Tato Láska je zdánlivě rozdělena na dvě poloviny, prameny vyvěrající z jednoho zdroje, z ústřední podstaty Božství. Její charakteristiky jsou proto rozdílné i stejné. Stejně je znění obou jejích strun, jen s rozdílem intenzity, jemnosti a zvučnosti tónu. Podobně emoce tvůrčího Ducha na obou stranách: lidské v úzkém rámečku, Božské v univerzu možností.

Lidství tohoto času a projevu je miniaturním obrázkem onoho úžasného, člověku v pozemskosti nedostupného života v jsouncosti, jejíž podstatu, centrum, všechny roviny i sám vrchol tvoří Láska. Do lidství vstupují její paprsky jak sluneční světlo do mořských vod. Prameny blízko hladiny jsou jím osvětlené, prohřáté. Spodní vrstvy však tonou ve tmě i za nejvyššího slunečního záření. Zákonitosti mají všude své slovo. Všem vyměřují dráhy i míry kvalit, sílu, jíž se věci vkládají na svá místa a na nich se udržují. I Lásce je dána úloha v životním dění, čas a prostor pro vlivy absolutní nebo diferencované. Zákonitost dává také omezení, aby se tvořily originální charakteristiky životních center i jejich okrajové roviny.

Život má proto dvojí cestu, volnou i poutanou, neomezenou i omezenou. Lidský život promítá obojí. Lidství pozemsky laděné se pohybuje ponejvíce v omezenosti. I v ní však lze zrcadlit silné a krásné aspekty Božství. Láska je nejvýraznější z nich. Je skrytým, avšak nejsilnějším impulzem ke všemu dění, ke vší tvůrčí i reprodukční činnosti. Je nositelkou Božství na Zemi v člověku v krásných působivých formách. Proniká duši člověka, aby mu dala sílu a vzlet myšlení, ušlechtilost citu. Přetváří lidství vnitřních i vnějších stran, spojuje je v jednotu. Z hlubin já je vynáší do vědomí existence Boha, zapojuje na ni centra myšlení. Překonává všechno negativní, mění je v tvořivě kladné a výrazově krásné. Prodírá se vrstvami nánosů hmotného myšlení, které je zatvrzelé, úzké, hrubé a konzervativní. Překleneje rozdíly mezi životem Božím a lidským zúženým na krajní míru, jakou jen snese tvůrčí rozmach, aby byl schopen iniciativy, organizování a manipulace s hmotou i s duševními silami.

Málo lidí ví o svém velkém vnitřním pokladu. Vyzvednout jej z hlubinných podstat duševna a vložit jej do mysli a srdce k výrazné působnosti, je nad možnosti současného člověka. Ne snad proto, že by mu v tom někdo zabraňoval nebo zákon jeho života ukládal žít v citové chudobě, v nedostatku ušlechtilosti. Je to záležitost jeho lhostejnosti k hlubokým pravdám a duchovním skutečnostem.

Věřící nepochybuje o slovech svatého Jana: *Bůh je Láska*. Že by ale také člověk měl být projeven láskou, když je k obrazu Božímu učiněn, to již každému věřícímu samozřejmě není. Dokáže-li někdo na Zemi stát se umělcem, mistrem některého oboru ušlechtilé činnosti, jsou věřící ochotni přiznat, že je to dar Boha. Vidět však v člověku laskavém, jemném a milujícím obraz Boží Lásky, její malé přímé vtělení, tomu se ještě nenaučili. K

poznání, že láska ve své vyšší formě je spontánní, silný výtrysk v hlubině duše skrytého božského citu, že je to projev Boha na Zemi, ještě nedošli.

Lidé si postavili Boží Lásku takřka mimo lidský svět, nad možnost a dosah člověka. Chápe-li však člověk svou lásku jako projev Lásky Boží, celá situace se mění. Pak začne mít svou lásku, jakkoli vyjádřenou, v úctě jako vzácný dar Boží jemu i těm, jimž ji věnuje. Snaží se ji v sobě nalézt, umožnit jí průnik do svého života vnějšího i vnitřního, osobního i každého. Hodnotí-li takto, pak začne toužit, aby měl stále více této nádherné skvělosti, aby se jí stal duchovně bohatým, plným a osvíceným člověkem. Z tohoto vědomí vzhází radost i uklidnění mysli, povznesení celého života. A uklidněná mysl je otevřením dveří do života v Bohu, do činností a prožitků závratného obsahu, vesmírného rozložení.

Lásku, zázračného tvůrce božského života, si lidé uzavřeli někam do Nebes, jakoby člověk na Zemi neměl na ni právo, jakoby jí měli okoušet jen andělé, ne však lidé. Touto představou plynoucí z nevědomosti nebo vědomí lidské hříšnosti, vytvořila se překážka Boží Lásky k jejímu vstupu v plnou působnost v lidech a tím i na Zemi. Sám člověk brání, aby se mohla projevit v něm a jím v prostoru jako něco nadpozemsky, Božsky krásného, čím by se zvedl nad hlínu a prach Země, nad Slunce a všechny krásné květiny Země, nad všechny věci živé, na pohled dojmavé a úchvatné, hluboké svým tajemstvím.

Lidé přiznali Lásku Bohu, dosud ne však člověku. Vlivy, síly i moci Lásky jsou však vázány na vědomí člověka. I dobro je pro něj dobrem jen když on je jako dobro hodnotí, jako takové přijme a jím vědomě působí a tvoří své osobní i všelidské jsoucno. Dobrem je jen to, co slouží vývoji k božskému životu. Jiné kategorie dobra jsou relativní.

Nikdo však nepopře, že láska je dobro nejvyšší. Toto dobro uznává i člověk velmi nízký a vnitřně tvrdý. I ten žádá od druhých něco pěkného, uklidňujícího, útěšného; aspoň ohledy na sebe a pomoc jiných v různých formách má za jakýsi stupeň dobra. Nedokáže-li je sám dát, chce je aspoň od druhého, třeba jen vlídné slovo, účast nebo přátelský stisk ruky, cítí-li se v nesnázích.

Boží Láska je něco nesmírného, co nelze člověku rozumově a pozemsky pochopit, co je nad dosah lidského poznání a prožitku. A přece je nutno nesmírně vážně, hluboce a neustále o ní přemýšlet, hledat cestu k jejímu chápání a prožívání, jak jen lze v situacích a chvílích lidských těžkých dění. Je jediným únikem do prostoru jasu a krásna, dokonalosti, zdraví a síly člověka.

Kristus odpovídá na silné a mocné volání trvajícím dva tisíce let, v nichž Jej Země ctí a uznává za nejvyššího vyslance Boha – za Spasitele světa. Vychází z místa hluboce skrytého před zraky všech nižších bytostí. Vychází, aby dal impulz k novému vesmírnému pohybu vedoucímu všechno živé k rozvinutí života do šíře a intenzity lásky, jaká dosud byla výsadou jen vysokých duchovních úrovní a v nich jemných bytostí Nebes. Jak vychází, zanechává za sebou otevřené brány do duchovních říší jasu a krásy, aby byla již dána možnost vstupu těm, kteří byli od nich do tohoto času oddělení.

Cesta Kristova od Něho k těm, kdo jsou mimo Něj svým duchovním stavem i tím, že skladba jejich bytostných složek je z hrubších obalů a oni mají těla smrtelná, je cestou smělou a vzácnou, jaká po dlouhý věk nebyla otevřena a dána. Aby se mohla zjevit a stát se reálnou, lidstvem vnímanou skutečností, bylo třeba dalekosáhlých příprav duchovních, lidských i pozemských na všech místech projeveného života. Tyto přípravy vrcholí a přecházejí do ukončení. Jsou jen ještě obhlíženy ze všech stran, aby vše náležitě bylo na svém místě a postaveno tak, že již nemůže nečekaně vyvstat jakákoli obtíž a zdržení posledního dějství spásy.

Kristus přijal jméno dané Mu Zemí. Naplnil je tím, čím ono slouží všemu souvisejícímu s přípravou na změnu života mnohých vesmírných bytostí v čele s člověkem. Dává ze Svě strany všemu pečeť naplnění. Všechno dění řídí tak, aby dokonale realizovalo skutečnost záchranu člověka. Když Jím jsou věci uvedeny k novým cestám života, obrací se po-

zornost do druhého důležitého místa: tam, kde jsou ti, pro jejichž dobro se vše děje. Jsou to místa ve vesmíru, jimž je jméno Kristus dáno za milost osvobození, za nový život.

Mezi nimi je Země zvlášť výrazně označena jako říše porušeného života spojující své protikladné síly k vyvolání nejvyššího napětí. Přesun Krista blíže k Zemi a lidstvu se děje takřka tiše a bez okázalých jevů. Tím uniká pozornosti i těch, kteří vedou duchovní úkoly a vývojové cesty na různých místech Země i v jiných vývojových střediscích. Jen několik jedinců v celém velmi širokém okruhu jejich působnosti je zasvěceno do záměru a programů vypracovaných moudře a jedinečně samým Kristem. V nich jsou jednotlivá místa (světadíly) Země rozložena do malých kruhů, kterým je dáno několikastupňové vedení. Každé malé středisko (okruh) má sedm hierarchů vládnoucích svěřeným místům Země. Jsou odpovědní za naplnění příprav do nejmenší záležitosti. Všichni dostali přesné pokyny, aby věděli, do kterého zákoníku – starého či nového – se zařadí ta či ona osobní lidská cesta, které vztahy, návaznosti, formy činnosti a různé speciální služby zůstanou dále v platnosti i které již dožily svůj význam, ukončily své poslání. Každý z těchto sedmi vedoucích má kolem sebe sbor pomocníků a ti opět své níže funkčně postavené pomocné kruhy. Celý svět se tak stává hustou sítí vlivů a mocí, od jednoduché, omezené, až po výraznou, silnou a svéprávní.

Toto tkanivo Moci Krista se utvářelo a zákonitě sestavovalo ve vyšších oblastech jsoucna. Tam každý z povznesených vůdčích duchů procházel školami rad a poučování i různými velmi přísnými zkouškami. Proto jsou všichni v těchto osudových hodinách připraveni nastoupit své určené služby na vykázaných místech ke konečnému řešení zemského života. Řešení není ovšem jejich vlastní záležitostí. Je ve výslovné pravomoci Krista. Oni dávají jen svá dobrozdání, svá svědectví o tom, co bylo shledáno a v jakém obrazu a jeho složení jevů a sil dobrých i zlých. Oni nerozhodují ani o lidstvu, ani o jednotlivcích, avšak jejich zkoumání a předané výsledky ovlivní další omilostňující i soudní dění.

Země kladla značný odpor sestupu těchto vedoucích kontrolních, ochranných i jednajících duchů. Síly jí dosud vládnoucí nechtěly přijmout změny metod své činnosti a vlády, ústup své moci, řešení záležitostí mírným postupem. Příkře a tvrdě odmítaly všechny posly vyššího světa upozorňující, že přišel čas jiných postupů v jednání s lidstvem. I ono samo však přispívalo ke zdržení vlády jednání tvrdých, neúprosných vládců a utvrzovalo jejich násilné metody. Vládci, kteří ovládli Zemi před dávnými věky jako její neviditelní páni, jsou bytosti prastarých existencí. Předcházeli člověka a byli již před jeho uvedením v životní cestu a činnost. Jsou nadáni inteligencí široké působnosti, avšak její skladba postrádá aspekty, z nichž plynou city. Proto jejich činnost je jednostranná a nátlaková, jakou vyvolává mocná, ušlechtilostí neukázněná žádost a chtění.

Lidské bytosti mají jemněji složené životní síly. Proto jsou schopny vývoje, poddávání se a ovládání se kázní i povinnostmi. Protože však ještě nejsou tak vyvinuty, aby mohly uplatňovat své dokonaleji sestavené síly, jsou pod vlivem inteligencí jiných, které rušivě zasahují do jejich vývoje, zpomalují jej i zcela znemožňují. Zápas o své bytí a určený vývoj prožívají v prostoru kosmu, který je dán lidstvu k životnímu pohybu již nepředstavitelně dlouhý čas. Je to boj tvrdý, krutý svými následky. Jedná se v něm o osud obou zúčastněných stran: lidské, i té, která lidskou ohrožuje a vtahuje na svou úroveň bezcitnosti. Ani tato bezcitnost nemůže být trvalým jevem. I její nositelé musí jednou vstoupit do proudů nesoucích životní projev dál a hlouběji k Božským podstatám, aby z nich přijali novou tvář. Vázanost jevu na jev poutá je však (mimo jiné činitele) na lidské pronikání životním tajemstvím. Lidstvo razí a ukazuje cestu lépe než oni ji do tohoto času ve hmotě a hmotou předvedli. Jeden druhého přemáhají a dokazují si navzájem převahu toho či onoho způsobu života.

Na lidstvu záleží, aby si nedalo vnutit představy, které formují jednání a činnost bez účasti lásky jako harmonizujícího a tmelícího prvku; a nejen se nedat přemoci působnostmi a tlakem hrubé, nešlechtné vůle – lidstvo musí ukázat přednosti postupu lásky, učinit

jej hodným následování v očích svých dlouholetých protivníků. Tento přetěžký úkol by nezvládlo bez pomoci strany, která je mimo tyto dva bojující a je nositelem vyšších projevů, které má lidstvo také vyvíjet a jimi působit v kosmu.

Třetím účastníkem zápasů jsou bytosti Božích říší. Ty se však bezprostředně nepodílejí na rozporech a zmatcích vyvstalých zápasem člověka s tvrdou silou nižších bytostí. Jejich účast spočívá v bdění nad celým průběhem zápasu, v kontrole všeho dění a ochrany toho, co plyne ze zápasů jako hodnota vydobytá utrpením, nesnázemi a zkušeností. Říší těchto střežitelů a pomocníků je onen Zemi neznámý svět, jenž se nazývá duchovní. Má svou ústřední nejvyšší Bytost. Od ní vycházejí inspirace ke všemu konání, které pomáhají, ochraňují i zachraňují všechny bytosti lidské, které dobře vyvíjejí své božské vlohy lásky, nechťejíce je ztratit ani oslabit, ale rozvinout a jimi žít a tak vstoupit do vyšších říší jemného bytí. Vedoucí Bytost je přímým zástupcem Nejvyššího a je projevená nesmírnou Mocí, Silou, Moudrostí a Láskou. Tyto čtyři podstaty jsou univerzálním obrazem Boha. Prvé dvě jsou tvůrčí, druhé dvě imaginující, dávající formu a tvar, souvislost, významy a zákony. Nejvyšší Bytost je Svou působností rozdělena ve dvě vynikající složky: na onu, která je Božský, a proto nižšímu stvoření nedostupný Logos, a na tu, která je Jeho bytostně projeveným obrazem v říších činnosti, vývoju a dění. Logos je ve Své Božské plnosti bytostem nezjevitelný. To, co může zjevit ze Své láskyplné, tvůrčí i záchranné činnosti, je Kristus. Toto označení neplatí jen pro Zemi. Je to souhrn Moudrosti a Lásky všude, kde bytí je v porušenosti nebo ještě bez vývoje a jako první stupeň života.

Protože Země má důležité kosmické postavení, byla jí dána výsada, která ji zvláště povyšuje nad jinak obydlené, více i méně činné vesmírné oblasti. Kristus jako vtělený Logos dal jí Svou záštitu a přímé vedení. Učinil to zvláštním, výlučným způsobem. Soustředil se v určitou bytostnou formu, vložil do ní, co bylo možné a potřebné pro dílo, které bylo v plánu a záměru jako dílo rozvíjející duchovní podstaty lidstva do míry, zvedající je na úroveň bytostí vyšších, v nichž a jimiž Božský Logos tvoří, činí a vydává životní impulzy i Lásku.

Pro Zemi byla tajemným způsobem vytvořena bytostná podoba Krista. Zjev podobný lidskému ukázal se nečekaně na určitém místě, odkud mělo začít ono člověka posvěčující dílo. Zjevená Bytost však neměla lidské složení jak je projevuje člověk. Neměla jeho skladbu těla podle zákonů Země ani omezenost vnitřních sil. Úzkého rámce lidství použila jen pro částečné přizpůsobení se formám Země, z nichž vzala to nejvyšší – lidské tělo. Jinou lidem viditelnou bytostnou formu nemohla mít. Vyšší těla jsou vytvořena jinou zákonitostí než má Země, a člověk hmotně tělesný je nevnímá, nevidí. Proniknutí Krista až do středu lidství, do jeho úrovní činnosti a jimi do fyzickoduševního projevu, postavilo Zemi na první místo v kosmickém dění v procesech rozvíjení života i v díle jeho posvěcování a naplnění dokonalostí duchovního krásna.

Ona svatá podoba, kterou se Kristus projevil, i jméno, jež jí určil, zůstaly zachovány. Trvají tím a v tom, co se do nich vložilo ze sil a mocí Božského Logos pro ono rozsáhlé dílo nazvané dílem spásy. Proto každý, kdo se na Zemi zrodí v podobě lidské, vstupuje současně v působnost této výlučné Božské Bytosti – Ježíše Krista. Zrodí se v něm a pro Něho, a tím pro život v Bohu a jako takový ve věčnost a nesmrtelnost. Tyto svaté stavy však získává postupně, jak i sám o sebe bojuje a jak se vyvíjí vzhledem k celkové situaci v procesech spásy, to je v naplnění lidství Božím.

Přímému zjevení Krista mysteriem Vtělení předcházelo období rozsáhlých příprav k dalekosáhlému situačnímu obratu. Ten vstoupil do vyšších stadií misí vykonanou Ježíšem Kristem na Zemi. Jeho návratem v neviditelně a zpět do říší Jeho nesmírné Boží Moci se otevřely zdroje duchovních sil na obou stranách: v lidství i v Božství. Ač člověk má božský původ, přece z tajemných příčin byl od svého duchovního základu odloučen a vsunut do pozadí života a do hmoty. Tím se odmlčely také jeho duchovní podstaty, neobnovovaly své vlivy, nedodávaly člověku nesmrtelnou životodárnost. Proto upadl do nízkého stavu,

jehož důsledkem je i onen záhadný proces smrti, jímž podstupuje těžké utrpení provázející průběhy tělesných smrtelných změn. Jako se odmlčely duchovní podstaty člověka, uzavřel se i průtok sil Božských, které proudí duchovní podstatou člověka dávající mu život v Bohu se všemi jeho krásami a vznešenostmi.

Uzavření zdroje sil je již minulostí. Tak bylo. Dokonale zdařilý sestup Krista od Boha k člověku a od něho k Bohu vrchovatě splnil vše předpokládané, očekávané, vytoužené a možné mocnými vlivy obětího díla Lásky. Proto se věci obracejí. Proto je možné i toto Slovo zasvěčující do tajemství věci aspoň zčásti. Lidská strana má svou vysoce důležitou úlohu v procesu změn. Aby ji mohla plnit nejen jako dosud, kdy byla vedena neviditelnými duchovními ochránci ke konání, jímž napomáhala dílu Krista, i když neuměle a se zpožděním – musí se plně vědomě a zasvěceně podílet na dalším procesu spásy. Musí být uvědoměna o tom, co se děje, proč se děje a kdy je co ve prospěch lidstva konáno Kristem bezprostředně, výlučně, i přes andělskou službu. Věci, i když jsou v nadějném, dílo zabezpečujícím uspořádání, nedávají ještě možnost, aby všichni lidé byli pojeti do přímé spolupráce s činnou stranou Krista, jak se účastní Jeho díla celými rozsáhlými stupni andělských bytostí moudrých a láskyplných.

Úkoly jsou jasně již vyznačeny na obou stranách. Kristus má Svě vynikající i další pomocníky i vysoké duchovní zasvěcence a také Svoje zástupce v jednání se stranou lidskou Jeho jménem. Jsou ve světě duchovním i na Zemi. Po proniknutí Země sebou zanechal i v ní Svou Moc. Tu svěřuje těm, kteří se osvědčili v minulém věku i v současnosti stojíce v čele dění směřujícího k osvícení lidstva vírou i činy dobra. Tyto zvlášť nyní povolává a určuje jim rozsáhlé záchranné úkoly ve světě vyšším i na Zemi. Poslal Svě osvědčené pracovníky do různých míst, kde je soustředěna činnost uskutečňující záměr Krista s lidstvem. Tato místa jsou i v říších, kde žijí lidé odešli ze Země na onen svět. Tam se shromažďují a pak třídí do skupin podle stupně vyvinutého dobra i podle vývojové zaostalosti a nízkého stavu. Úměrně k tomu, co je u koho zjištěno, nastupuje každý z prohlédnutých a prověřených své další cesty spásy, prokonávané již s účastí Krista.

Jak přímo na Zemi, tak i výše je potřebí zvlášť do věci zasvěcených pracovníků schopných práce a služby tak rozsáhlých významů. Mimo tyto sféry lidské jsou i místa působnosti bytostí jiných, také zapojených do díla. I ty jsou nyní v navazování spojení jak se stranou lidskou, tak i s předními vůdci díla – zástupci Krista. Ti, kdo jsou způsobilí k zapojení na činnost Krista, která vstupuje do stadia vrcholících záchranných úsilí, jsou vyhledávání a označování určitými znaky, jímž rozumí a jejichž význam znají jen vyšší andělé. K těm, kteří mají být vyhledáni a vtisknuta jim pečeť zvolenosti, je přivádí zvláštní světelná cesta. Byla tvořena a nyní dotvářena z věcí sahajících až k počátkům rozdělení lidských bytostí, kdy se podle stupně jejich pokleslosti určovala pro ně činnost i místa pobytu ve vesmírné jsoucnosti. Některé byly zachovány bez silnějšího porušení. Proto si uchovaly větší sílu ke všemu, co bylo nutno prožít a prokonávat na cestě a v období očištných procesů. Tato síla je vedla k dobrému až do této chvíle a tak je určila pro úkoly ne snadné a velmi široké, jak je nese život dobrého člověka mezi zlými, moudrého mezi nevědomými.

V tomto čase již nelze rychle se rozběhnout, naráz mnoho zlepšovat. Každý den stupňuje zápas se vším, co brání dobru v uplatnění. Ti, kdo vytvářejí hrubou sílu, tvrdost a silný tlak negací na lidstvo a je používají jako svých nástrojů, vrhají do bojů dříve utajené, dosud neuplatněné prostředky k přemožení dobra. Obklopují Zemi ze všech stran, kde dříve nebyli, používají metod, které jsou na Zemi viděny jako nezáludné i dobré. Proto přetěžké, ne-li nemožné je vítězství člověka nad nimi, je-li ještě vnitřně v dobru slabý, neznalý tajných pozadí věcí ani zákona a následků vin v minulosti, jak se jimi promítal osud a vývoj jejich – jedince i národů v jejich neblahých činech.

Kdo přišel do Země vnitřně slabý, má málo vyhlídek na duchovní postup. Mimo spolehnutí na pomoc Krista nemá zabezpečeno, že dobře projde bouřemi lidství tohoto času.

Nemá-li myšlenky víry a naděje v Krista, neudrží ani onen stupeň dobra, s nímž se zrodil žít na Zemi a pokračovat v obrodné, sebe zušlechťující práci. Kristus i těmto slabým poskytuje Svou pomoc a zahrnuje je do Svého díla. Má pro ně připraveny možnosti, kde a jak dál budou žít a pokračovat v činnosti, která je postupně zušlechťí a spojí s vyšší úrovní. Ovšem – ze zlých rázem anděle neučiní. A pokud takovými nebudou, cesta je povede složitou zákonitostí strastných následků slabé vůle k dobru, nízkých vnitřních stavů.

Mimo zápasy se všestranným nápirem i útokem zla má člověk ještě překážku, jíž je stupňující se aktivita jeho myšlení i tvoření životních forem vztahových i v reálné činnosti.

Každé století mělo své určené úlohy, nebyly však splněny. Přenášely se do dalšího a tak narůstala výše dluhů do vysokých čísel. Toto století* však již nemůže úkoly přesunovat dál a dál. Nemá kam. Přelom tisíciletí klade náročný požadavek uspořádat lidské soužití, dát mu pevný řád, odstranit odevšad hromady věcí nezpracovaných, nedomyšlených, nepochopených nejen minulostí, ale i současností. Nové tisíciletí má ještě zastřenou tvář a nad sebou otazník, zda bude pokračováním nebo ukončením procesů vývoje člověka ve hmotě v přímém vsunutí se v ni. Proto se lidská činnost stupňuje a s ní všechno utrpení plynoucí z dosud nenaplněných pokání za neblahou minulost. Proto úkoly narůstají a všechn čas je naplněn horečným spěchem, aby k určitému dni bylo hotovo ono dílo, z něhož vzhází zušlechťení lidstva a ukončení trestných procesů pokání.

Kristus v mnohém usnadňuje toto dílo, překonává jeho nedokonalost, odpouští chyby i vývojové zpoždění. Avšak co přísně a nekompromisně žádá, je doznění sporů mezi národy o místo, o půdu, o vlastnictví věcí, o jazyk a svobodný projev víry. Každý, kdo ještě vyhledává možnosti k uplatnění starých praktik práva silnějšího, je vypovězen z Jeho milosti a tím i z péče, ochrany a veškeré pomoci přímé i nepřímé, jdoucí přes prostřednictví andělů. Takový zůstane odkázán na vlastní úsilí těžce vydobývané na nepříznivostech, jimiž jej obklopí nedaleká budoucnost. Tak podobně i ty skupiny a národy, které do konce desetiletí neuvolní cestu k přátelskému soužití, se rozpadnou a nebudou pojaty do svazků nových, navazujících už spojení mezihvězdné, jimiž se lidstvo připraví na přesun činnosti do rozsáhlejších prostorů vesmíru.

Protože čas je kritický a nejvýznamnější ze všech významných, přesunujících směry vývoje k vrcholným bodům – protože zápasy vrcholí a už nelze tolerovat nízký stav lidstva – protože jedna z bojujících stran musí již druhou překonat a ji zcela z boje vyřadit, aby nastalo rozhodující jednání, kdy přijdou Kristovi zmocněnci a vykáží místa nenapravitelným škůdcům, kdy budou způsobené škody napravovat a sebe přizpůsobovat novým životním situacím a také požadavkům na ně kladeným od Pána všech věcí, tedy i jejich – otřásá se Země pod náporu tíživých myšlenek lidí, zachvívá se každá živá duše na Zemi, chvěje se půda pod nohama i tam, kde se zvedají příbytky mocných duchů vesmíru pracujících proti člověku. Pozemský člověk si není vědom, že by byl středem útoků či velkého nepřátelství ze stran, které očima nepostřehne, rozumem neobsáhne. Pracuje na Zemi jak dovede, úměrně svému duševnímu i duchovnímu stupni. Počítá-li s nějakou opozicí či nepřátelstvím, pak jen z vlastních lidských řad, od těch, kteří nesdílejí jeho představy a pojetí života.

Odpor proti lidské činnosti rozvíjí se na prastarých ideových základech, kdy se střetly úmysly lásky s chtěním vůle, kdy láska chtěla mír a tiché postupy v dění života, aby se naplnilo krásno, aby činnost byla střežena moudrostí, aby tvůrčí pohyb měl harmonický rytmus a blahodárnou účelnost. Avšak vůle je příliš dynamický impuls, který si neklade omezení. Ti, kteří nesli tento princip v popředí chtějící vládnout, vše jemu podřídít, postavili život mezi dva proudy i přímo do nich. Vytvořily se dva mohutné sloupy. Jeden byl z tvrdých pevných sil vůle, druhý z jemných křehkých životních aspektů zrcadlících krásu a tichou, jemnou aktivitu lásky. Bytosti se seskupily do různých forem projevů, vyšly z jed-

* Dvacáté století. (pozn. vyd.)

noty bytí. Začaly promítat jsoucnem směle životní experimenty, vyúsťující až v protikladné způsoby životního projevu. Mezi vyhraňujícími se bytostmi a jejich způsobem života, pohybovala se skupina bytostí, již bylo dáno označení člověk. Zpočátku byla její činnost všestranná. Mohla působit všude a se všemi být v kladných vazbách a kladné činnosti.

Tehdy však vyvstal nade vším velký záměr Krista, z oněch pohotových, bystrých a přizpůsobivých bytostí vytvořit silný, originální projev života, v němž by se On sám zrcadlil Svými Božskými principy. Proto je počal oddělovat od toho, co vzbuzovalo hrubé a tvrdší pohyby a vzněty, probouzelo vášnivé osobní chtění, vyvíjelo vědomí moci, nezávislou, sobecky laděnou individualitu. Avšak tento záměr postavit člověka do zvláštního postavení a dát mu božské principy v tak silné kvalitě, vyvolalo prudkou reakci u těch bytostí, které samy chtěly mít všude prvenství. Vyvstaly proti člověku a odmítly přijmout jeho postavení, úlohu a poslání, stojící nad nimi. Tak byl hozen kámen do cesty života bytostí božích. Rozpor a protiklady začaly šířit svůj vliv. Člověk, zmaten vyvstalou situací, ztratil orientaci. Poddal se klamně představě o své roli. Neporozuměl záměru Pána, zlehčil jej a tak se vyřadil z místa, které mu On chtěl dát. Nastoupil cestu snížení své důstojnosti, ztráty schopnosti žít láskou. A ti, kdo ho svedli k pádu, zůstali vůči němu v odporu i tehdy, kdy už neohrožoval jejich postavení, byl vnitřně slabý a počal si budovat místa, kde by se se svou ochuzenou duší skryl.

Záměr Krista však nebyl tímto oslaben, ani vzat zpět. Trval po všechn čas, kdy člověk ztrácel sebe jako obraz bytosti božské. Moudrost Krista našla však i ve zlém dobré. Použila otřesného i tragického případu lidských bytostí, aby na něm promítala, co lze konat i za všech nepříznivostí a s plným zdarem.

Předlouhé věky se ušly všemi směry, od činných až po ty, které jsou jen věčným tichým bytím, vědomím: Jsem!

Všichni živí a činní protiskli v prostoru své putování nesnadnostmi i lehkými vlnami blaženosti. Člověk zvláště vepsal silnými a význačnými tahy své osudy do kosmického jsoucná. Jeho cesta se začala vinout krajinami žáru i největšího chladu, pouští i poli, na nichž bylo třeba tvrdé práce pro vydobytí chleba duši i tělu. To, co by jiné bytosti neunesly na ramenou jako těžkou zátěž, on nesl pevně a přes největší hory a skály, jimiž bylo jeho zapomnění na vše, čím žil, co byl a proč to opustil. Jen jedině mu bylo ponecháno ze všech vzácností, které kdysi měl: vědomí Boha. Víra v Boha v něm nepohasla, měl ji za všech časů, za všech okolností a kdekoli. S ní doputoval až k hraniční čáře, která protíná jeho cestu navršením míry utrpení, námahy a oběti pro ono posvátné, věky střežené tajemství úmyslů Krista s jeho životem.

Současnost zastihuje člověka v největší tísní, jakou dosud nepoznal, ač jeho osudy byly velmi bouřlivé po dlouhý věk. Stál mezi dvěma do protikladu vyhraněnými silami protínající mu cesty na každém místě pohybu. Žil-li na Zemi, stával se ohniskem střetávání sil kladu i záporu, rozložených na všech jejích místech. Ony působí zvláště tam, kde je třeba vývoje, aby on pohybem svého vzestupného vývoje uskutečněného v tlaku odporu, ukázal ničím nepřemoženou a nepřekonatelnou Sílu Božského Logos, nesoucí všude a vždy vítězství lásky a dobra.

Člověk, veden Kristem, měl v sobě neustálé skryté hnutí lásky – inspirace a impulzy k její činnosti. Ony však narážely na velkou překážku jako mohutné vlny moře na pevné, vysoké břehy. Jimi se stalo hmotné lidské tělo, složené záměrně tak, aby tvořilo ve vědomí silný útlum duchovních principů a tím neschopnost postihovat jemný božský život. Bylo vytvořeno složitě vázanou souhrou mnoha okolností, sahajících až ke kořenům zvratu ve vesmírném postavení člověka. Jeho vysunutím se z jemných sfér bytí nastalo silné narušení jeho myslivých i citových složek, jimiž chápal a vnímal život. Z narušení vzešly další velké výkyvy, přecházející v přímé kazy. Postupně se zatemňoval obraz života, až dospěl k nezřetelnosti jeho původních krás.

Tento postup nebyl jen jeho záležitostí. Zasahovaly do něj velmi silné vlivy těch bytos-
tí, které nepřijaly činnost lásky a zůstaly v tvrdé, neústupné pozici vůči ní. Jejich vývoj byl
tím zastaven a činnost vyhraněna do nepřímého i přímého zla. Z tvrdé vůle nezušlechtě-
vané láskou a moudrostí vzešla tvorba věcí a forem života, které se staly překážkou uplat-
nění řádů míru a pokoje; byly zdrojem tragédií a utrpení. Jejich činnost nebyla zastavena
přísnou Vůlí Boha. Kristus nikdy a nikam nekládá mocný tlak Vůle k proměně věcí i
situací, nepoužívá metod ovládnutí Mocí či právem silnějšího. Jeho tvůrčí i záchranné akty
jsou jemnou, tichou, ale nikdy nevyčerpatelnou a neumdlévající činností Lásky, pohybem
v rytmu a plynulosti pokojných, lehce hravých vln. Božský Logos vytyčuje Svě přímé ces-
ty se vznešeným klidem. Dopustil, aby byly ohrožovány nepříznivostí podmínek a útočnou
silou nepřítele. Ví, že tato síla není bezedná, neboť opustila lásku, základ obrody, sebepo-
svěcení a celé věčnosti.

Kdo chce být živ a šťastný, nemá mnoho na vybranou. Jen jediná možnost se před ním
týčí, ať jde kamkoli, ať poznává a činí cokoli. Život jde nekonečnou cestou Lásky. Ostatní
cesty v jedné chvíli skončí – nikam již nevedou. A ti, kteří na nich jsou, poznávají v boles-
ti a úzkosti, že přišli na břeh oceánu, jímž je chaos a zmar.

Ke konečnému bodu docházejí v tomto čase všechny směry vytýčené inteligencí ne-
šlechtěnou láskou. Mohou být oslnivé na pohled, uvádět v úžas rozum, vynášet sebevědo-
mí lidské dovednosti k nejspolehlivějšímu vrcholu. Zvládnout zákony hmoty, zpracovat půdu
do vysoké úrodnosti, rozšířit počet věcí pro hmotné potřeby lidí – je velký čin lidstva na
Zemi. Méně velký je však v očích Krista, Jemuž nejvyšší velikostí je pokorná, trpělivá,
skromná a vysoce obětavá láska. I v úkonu nejprostším je rovnocenná činům, které tvoří
velikost a složitost sluncí.

Na slepých cestách končí snažení těch, kteří jimi šli činíce zlé, protože nebrali v úvahu
láskou řešit všechny spory osobní, rodinné, národní a světové. Jsou-li v tomto čase na Ze-
mi, tím hůře pro ně, protože nedokáží-li do konce svých kroků po ní obrátit se a změnit
směry, smrt těla jim přinese překvapivý zvrat a nemilé poznání, že zvolili chybný směr,
který je dovede před bránu nebeského světa, pro ně však uzavřenou.

Do této chvíle však ještě lze se dovolat vstupu. Jestliže byla prokázána dobrá snaha ke
konání skutků dobra, Kristus neodmítne žadatele, tím méně prosebníka, projeví-li pokání.
Avšak věci nápravy vyžadují již vše, co je jim určeno v záměru Božím. Proto bude již
vcházet jedna duše za druhou do síní Soudce, aby slyšely, že jim řekne:

Zůstaň a buď živa dál.

Anebo také:

Odejdi a vezmi s sebou ty, kdo pracovali jen pro slávu člověka
a nikoli pro lásku a z lásky.

(60. léta, text B. C. upravila v roce 1972.)

Logos

Nechvěj se a neboj se ty, člověče, který mě slyšíš.
Já jsem to, Kristus, Bůh tvůj.

Do ucha duše tvé budu mluvit, do tvého srdce vpisovat písmo. Povedu tě na horu, na níž je můj stan. Postavím tě na vrchol této hory, abys obhlédl její výšku, šířku, velikost. Když pak sestoupíš po jejím úbočí do údolí pod horou, povíš shromážděným okolo této hory; řekneš silným slovem, že já jsem Člověk, a člověk, syn můj, hora přebývání mého.

Nuže, obuj své nohy do pevných střeviců. Cesta povede devaterou řekou, sedmerým ohněm a dvanáctým královstvím slunce. Není smrtelníka, který by tuto cestu konal živ ve hmotném těle. Ty však, naslouchaje mně v hlubině, již jsem vkročil do tebe osloviv tě – tvé duchovní já sídlící v tobě – ty dokážeš toto nemožné. Vstoupíš do tajemství člověka.

Jsi sám sobě neznámý, synu můj, člověče. Pokud se neznáš, jsi slabý a bezmocný, neklidný a život tvůj je pouhý stín. Já jsem však do tebe vložil slunce, a protože se blíží hodina probuzení a otevření mnohých očí, ještě uzavřených pohledu na život ve volnosti, ve mně, chci, aby slunce v tobě těmto očím zasvítilo. Cesty probuzených mají mnohá nebezpečná místa, a proto chci, aby byly dobře viděny, co na nich spočívá jako dobro i jako úklady dobru, jako láska i její opaky a všechno nepřátelství položené kolem ní. Chci osvětit tyto cesty, ať není na nich utrpení proto, že tvorové nevědí, co mají pod nohou, když jdou vstříc vědomému životu.

Ty, člověče, který máš nést světlo malým tvorům – kdo zdržoval tvé kroky, že stále nevidím vycházet z tebe záři, jas a teplo? Líto je mi těch, jimž jsi dávno měl být přítelem a rádcem, že pro tvé velké zdržování na lidských cestách, opomíjením příhodných časů a zaměstnáváním se malostmi a všednostmi, jsou oni bez opory, útěchy i vyučení, které jim ty máš dát. Jak by tobě bylo bez otce, matky, učitele? Věděl bys, co si máš v dětském věku obléknout, co máš jíst a jak v dospělosti pracovat? Já jsem tobě vším – Otcem, Matkou, Učitelem. Proto také mluvíš, myslíš, jednáš, pracuješ, vyvíjíš lásku ke mně, osvědčuješ se jako moudrý. To všechno proto, že já tebe v hlubinách duše učím myslet, mluvit, jednat, žít, i mne znát.

Řekl jsem sobě na počátku: Až syna vyučíš, on bude tvýma rukama, nohama, ústy. Bude tvýma očima, ušima i celým tvým projeveným Tělem, a pak i Duchem, jenž v Těle přebývá, je řídí a oživuje. On tebe zastane, zastoupí, a ty, Bůh jeho, vstoupíš do pokojného dlouhého odpočinku v blahé jistotě, že dílo je v dobrých rukou.

Rozvažoval jsem, zda je možné splnit plán tak smělý a obtížný: svěřit vládu nad životem synu, který tehdy ještě nebyl ani nemluvnátkem. Byl teprve zrozenou myšlenkou tiše spočívající ve mně a dosud nevyslanou do života jako jeden jeho vyhraněný tvar. Čas letěl a mé silné slovo *chci* jím roznášel jak silný vítr semena stromů a květin. Ukládal je do živých půd tvůrčích mocí, které samy umí přijaté do sebe formovat a vypouštět pak ze sebe jako něžné holubice z dlaně i jako silné vznosné ptáky, aby věci vzlétly do širě nekořečných prostorů a tam rozkládaly bohaté palety projevenosti.

To jsi ty, myšlenko má smělá, slovo mé z mnohých, dříve již pronesených tvůrčích slov, avšak to nejsilnější! Sílo z mé Síly, daná životu, aby měl opět nová neznámá tajemství – synu, jemuž je dáno jméno člověk, synu, který tímto jménem ke mně voláš, přede mnou tak i sebe nazýváš. Tys vyšel z dílny Tvůrce jako ze Slunce malé sluníčko, z velké hvězdy hvězdička. Pro tebe, synu, a tebou jsem rozvířil hladinu jsoucná do velkých vln činnosti, protože jsem si přál zasvětit tě do tajemství tvoření věcí živých a krásných, do těch nesmírných možností Božské tvůrčí myšlenky, jež vychází z dílny Všemohoucího.

Velké i malé kruhy mé tvůrčí činnosti jsou však obemknuty pevným břehem Vůle, takže mají vždy přesně vyměřené dráhy i účelnost každého pohybu. Neklid životní hladiny je proto klamným dojmem. Je iluzí, jakou kreslí úzký pohled na věci. Hluboké vody života

jsou vždy v klidu, i tehdy, seskupí-li se do podivuhodných, bohatě tvárněných obrazů směle tvořených přesnými i přísnými liniemi osudových motivů, jejich složitou a tajemnou zákonitostí života člověka. Klid a rovnováha hladiny dění je i ve vysoce vzedmutých vlnách, kdy ony od sebe odstupují, tvoří vysoké, ostře vyhrocené hřebeny nebo hlubiny a propasti mezi sebou a pod sebou.

Pojď se mnou do míst, kde je vyznačená cesta tvého bytí ve složité pouti krajinami kosmu, kde ses, člověče, ode mne oddělil a stal samostatným životem. Je již nutno nahlédnout ke kořenům tvých věcí. Ne tak, jak já sám stále nahlížím do tvých věcí pohledem Vševědoucího a Vševidoucího, ale nahlédnout do všeho tvého s tebou, aby ses naučil hledět mýma očima na sebe a svou bohatou činnost, na úkoly vykonané i na ty, které jsou ještě před tebou. Přišel čas, v němž máš nastoupit úřad chystaný ti mnou od chvíle, kdy vyvstávala potřeba dát vůdce zrozeným v jiných podmínkách bytí, kdy ještě nebyl život projevený hmotou. Když jsem myslel na ně, aby oni povstali k životu a byli, nepoužil jsem tak silné tvůrčí myšlenky, tak pevného slova naplněného všemohoucí Vůli. Proto oni, ač jsou také moji synové, nemají v sobě plnost moudrosti, dokonalost lásky a skvělost moci pevné vůle. Nemají proto schopnost dát životu vysoké, stálé hodnoty. Nedovedou tvořit krásné, nové, živé.

Ty však, synu, jsi jiný. Ty jsi zářivým odleskem mne. Jsi vydáním se mým životu v plnosti a mnohosti nesmírné, o níž dosud nemáš tušení. Proto k tobě obracím svou zvláštní, velkou pozornost. Sleduji tě na každém kroku. Střežím tě jako vzácnost. Obklopuji tě ze všech stran. Sám sebou na tebe působím Silou, Mocí, Moudrostí. Je čas, abys mé působení v tobě a na tobě již projevil. Avšak nejen skladbou svých duchovních podstat jako dosud, schopnostmi myšlení, projevem citu – ale také silným, tvůrčím slovem, kterému tě naučím i poučím, jak jím působit na sebe i vše kolem.

Země však má tvrdé, nepoddajné síly. Těžko se tvární a zjemňuje. Potřebuje silné ohně k přetavení do poddajnosti, z níž může vzejít krása i blaho míru. Proto Země byla zkouškou tvých sil, jak obstojíš v nesnadné práci, prokážeš schopnost měnit její tvrdost, nízkost a všednost v důstojné dílo mé v tobě – člověku. To, co jsi osvědčil svými zkouškami na Zemi, stačí k tomu, abych ti mohl říci velké slovo:

Jsi hotov s prací v dílnách hmot.

Nyní si jen dobře umyj ruce od této práce. Umyj se celý.

Ponoř do očištné koupele svou mysl, rozum i cit, abys mohl obléknout

Božskou jemnost, již potřebuješ pro nové dílo, které je ti přisouzeno konat.

Čas již otvírá dveře krásné nové skutečnosti tvého života.

Jak bylo dosud, přestává být. Ty odstoupíš z míst obtíží a zmatků.

Vstoupíš na uklidněné hladiny života a před tebou budou již urovnanější cesty.

Avšak i tyto budeš ještě upravovat, zpevňovat a pokládat výš,

aby se již dotýkaly mých vlastních a do nich se zcela vsunuly

tak, aby byly tvé i mé bez bolestného rozlišení.

Tvé místo ve hmotě zaujme jiný, který se v tvé blízkosti dlouhý věk učil žít.

Je to tvůj slabší bratr, duše připoutaná k tělu němých zvířat.

Z ruky do ruky se předává žezlo vlády nad okrsky vesmíru!

Ty jdeš tam, odkud jiný právě odchází, a na tvé místo jde následovník tvé cesty, tvého příkladu, celého složitého lidského poslání.

Dnes poprvé tě nazývám tak, jak sis dosud ani nepomyslel, že bys mohl být nazván.

Říkám ti:

Jsi nejen má *myšlenka*, jsi mé *slovo*.

Jsi – *logos*.

Jak veliký a mocný, zvíš později.

Volám tě:

Pojď, malý logosi, pojd' blíže ke mně.

Nový prostor na tebe čeká.

Musíš jej rozeznít zněním svých tajemných zvuků,
jež mají moc tvořit život tam, kde jeho živné půdy dosud spí.

Pojď budovat novou zemi

a také již svá nádherná místa nebeská,

kde mír, láska a blaho poklidně se něžně srdce dotýká,

abys mohl pokojně a lépe v míru pracovat,

vymýšlet nová díla ve jménu mém,

a pocítíš-li touhu, i odpočinout.

Počneš již tvořit pro sebe nový, krásný domov.

Čekám na to, čekám.

Bolest odvolávám.

Nebude na tobě místa, které by mohla zranit.

Chci postavit radost jako družku na cestu,

po níž půjde můj syn-člověk znovuzrozený

Láskou – Matkou, Moudrostí – svým Otcem.

Sedm hor, z nichž život na Zemi počal pramenit a rozlévat se

jako řeky tiché, prudce tekoucí i velmi bouřlivé –

sedm zahrad zbudovaných pro stromy myšlení –

sedm nádob, do nichž srdce vylévalo svou radost i žal –

sedm hradů vědění, kde královnou je vůle –

sedm křídel, jež jsou Božským tělem mně podobných já –

sedm stupňů zbudovaných pod lidské nohy pro klesání a stoupání,

aby bylo obtížné všechno putování jimi –

sedm dnů, do nichž byl vložen průběh cesty

onoho světla ze Světla, ducha z Ducha, duše z Duše,

člověka z Člověka –

všechno, do čeho jsem vložil sedm pečeti,

aby život měl svá tajemství,

všechno předurčené, přísně stanovené, naplňuje své poslání,

dochází cíle, jenž byl vytýčeným mezníkem kroků vpřed i vzad,

nahoru i dolů po cestách toho, jenž je můj.

Dříve, než vstoupíš, člověče, do nových polí svého života, v nichž bude již více duchovních sil a mocí v činnosti – dříve, než se změní tvářnost Zemi blízkých hvězd – než zcela opustíš Zemi jako dospělé dítě matku, kdy jde jinam samostatně žít – než počneš ještě větším důvtipem a novou činností upravovat nehostinné kraje Měsíce, dosud neúrodné půdy planet, aby se změnily na obydlí pro ty, jimž Země bude malou pro rozmach křídel moudrosti a činu – než dám svolení, abys měl život světlý, jasný, sluncem zářivý a bez mraků – ještě tě provodím malým kruhem lidské cesty po Zemi, aby její poslední kroky učinily z tebe dospělého, tvou duši zjasnily v jemnou, ctnostmi krásnou pannu.

V těch dnech, kdy ještě půjdu Zemí tobě po boku jako Působitel změn v tobě i kolem tebe, jako tvůj Učitel, u Něhož nikdy není nouze o slovo či radu, budou velké změny všude, kde žije živý na Zemi. Vidoucí uvidí můj silný pohyb, slyšící uslyší můj hlas ve vlastním srdci, je-li tiché a naplněné láskou k Bohu. Zatrnou vidoucí i slyšící a řeknou: Bůh tak blízko je!

Jen ti, kteří do tohoto času neotevřeli oči víry ani nevztyčili bílý prapor smíru se všemi životy na Zemi, kteří zůstali hluší ke slovům duchovních učitelů i kazatelů volajících k pokání, tvrdé skály, velké kameny, plané stromy a keře hlohů, zvířata nosící hlavu příliš u země, ptáci mající silný spár a příliš smělá křídla, ryby v temných hlubinách moří, květy, které nevoní, neplodné rákosí, živí v bažinách tůní, rostliny velmi jedovaté, oblaka, z nichž padá jen krupobití, moci ničícího větru, vzpurní a neodbytní hubitelé lidských těl a jiní nejmenovaní – nezúčastní se proměn, neobléknu jiný šat, ale budou žít dále jako hmotní – hluboce padlí.

Ten však, kdo se projeví jako pravý člověk, bude mluvit jeho jasným moudrým slovem, obětavou službou, pilnou prací, silnou vírou, nadějí a láskou – ten se promění do jiné podoby. Vyletí jako krásný motýl z nevzhledné kukly do volnosti a krásy života. Nebude již sevřen zákonem smrti. Zanechá hmotu za sebou jako obnošený malý šat či tlačící střevíce, v nichž nelze jít dál. Pevný stisk mé ruky jej povede na nové cesty, výše, aby nezabloudil ve vesmíru, ale zapadl jako seménko do předem vyhloubené jamky, kterou dobrý hospodář připravil.

Půda pro toto seménko, jamka pro tebe, člověče, připravuje se k tvému přijetí. Jsi vzácné zrno, z něhož má vzejít veliký zlatý klas mých slov i Božského vědění, z něhož bude dáno i bytostem na jiných sídlištích a pracovištích života. Položím tě do živných půd Duha, v nichž rychle zrají všechna semena i zrna, jeho malé jiskry se rozhořívají a proměňují v plameny tvůrčí Moci. Do těchto ohnivých pecí vstoupíš a já tě v nich rozpustím do beztvarych podstat života. Z nich tě vyzvednu a znovuzrodím, znovuvytvorím. Vyjdeš z mé ruky v jiné podobě a s jiným jménem. Bude to vznešený anděl.

V době tvého proměňování ukončí hmota Země služby svým tvorům a promění se v pralátku. Vstoupí do beztvarosti, v jaké je všechna vesmírná hmota, již se dosud nezmocnil Tvůrce, aby z ní vytvořil pevný tvar a životní formy. Z této beztvarosti ji vyzvedneš a přenesesh do svých nových sfér, aby šla tvou vzestupnou cestou a tak i ona se proměnila v zemi andělskou. Tehdy tvé andělství, jež je mým projevením na vyšším stupni života, ti umožní tvůrčí činnost plně inspirovanou Láskou.

Tvé činnosti ve jménu Lásky se zúčastní má Vůle. Rozechvěje prostor, rozezní jej silnými zvuky, až vše bude jediným burácejícím hromem. Z chaotických velemocných zvuků vyjdou akordy čtyř tónů a jejich dlouhým zněním se vytvoří velebná harmonie. Ta uhladí a urovná chaotické vlnění tvůrčích pohybů, ztiší jejich víření. Jejich působností se položí základ činnosti rozložené opět na čtyři úrovně, jak tomu bylo při tvoření Země. Tím počne působit nově chápaný čas v novém prostoru. Tak počne nový člověk v novém jménu mne projevovat svým životem. Jeho okruh bude nad drahami Slunce, jak prochází dvanáctým souhvězdím.

Jestliže blízkým cílem je ukončení práce s hmotou na Zemi, nemůže chybět pozorné zkoumání výsledků její činnosti. Výsledek žádaný plánem Tvůrce je vysoký vývojový stupeň projevu. V něm dobro je inspirátorem vší činnosti i sám nejbližší a nejvyšší cíl. Je-li naplněn, je člověk pravým člověkem. Hmota je tvrdá životní škola, která nedá žáku úlevu, a proto doufám, že mi vychovala mistry v umění myslet, používat slova, projevovat cit a zacházet se vším jako s Božskými hodnotami. Kdo se dobře učil, je dnes přede mnou jako vyškolený žák, dobře vychovaný syn – v práci pozorný, ke všem milý a hluboce ponořený do studia tajemství. V něm najde mě a řekne: Bůh můj.

Těmi slovy ukáže přede mnou, že se dobře učil ve škole života, že byl pilným žákem, velmi přemýšlel, bystře chápal a pohotově jednal, protože dobře rozuměl. Takového pozvu

k rozhovoru v jeho srdci, aby poznal mou skutečnost, se mnou se sblížil a spojil. Toto spojení, pokud je ještě v těle ponořeném do hmoty, naplní úkol pozemského člověka. Ukončí jeho namáhavou cestu a utrpení. Poslední prací, která jej ještě čeká, je pozorný pohled do sebe, za sebe i před sebe až do prvních kroků budoucnosti. Při tomto vlastním i mém soudu nad sebou dostane se mu přímé odpovědi na otázku, kterou v sobě nosí tisíce let: Kdo jsem já – člověk?

Moje odpověď nebude slovem říkajícím vše. Tajemství mne i tajemství člověka je velké jako vesmír a hluboké jako bezedné zdroje Lásky. Kdybychom od věčnosti nazírali na své cesty, stále nám budou tajemstvím jejich počátky i vše, co na nich je životem Božským. On sám sebou vzniká a ztrácí se v sobě a opět vychází jako Slunce nad obzory Země dávat znovu světlo.

Nechci proto říkat, co život je. Můžeme jen říci: Život je! Jako je život, jsem i já, jeho nejvyšší vrchol, bod závratně malý i velký a zcela bez představ. Jako jsem já, jsi i ty, člověk, je i květina i pouhý jeden atom hmoty. Všechno je zrcadlením mne v mnohosti i jednosti, v rozdělení i v jednotě. Jen ve mně je život, prapříčina prvních z projevených příčin. Jsem proto také příčinou tebe, člověka. Ty však nejsi příčinou mne. V tom je rozdíl mezi námi. Ty jsi, člověče, proto, že jsem já.

Ze mne vychází Síla a ta, kamkoli plyne, všude mne nese prostoru, času i bezčasé nekonečnosti. Vydává ze mne, co je ve mně tvůrčí, a je první možností činnosti. Nejprve jen ze mne vylévá samu sebe – Sílu. Tím dává vznik impulsům k dění. Stupňované impulsy vedou k reakcím uvnitř Síly, takže se čím dál více a mohutněji rozpíná – vstupuje do pohybu. A pohyb, to je první jiskra života. On jí započal.

Jak se jiskra rozhořívá, přechází v čirý beztvarý oheň. Stává se zářícími výšlehy plameňe. Pak se projeví světlo jako první stupeň života. Je rozlito jak beztvarý oceán, jak čiré proudy bezbřehých vod. Já jsem nad nimi, do nich nazírám. Ony mne počnou zrcadlit, vytvářet obrazy života v úžasné mnohosti, v nekonečných, vždy nových vyjádřeních všeho, co kdykoli a kdekoli může vzniknout jako jsoucno, jeho forma, tvar, myšlenka, představa, dění, osud, cesta i jako čisté tvůrčí ideje, z nichž vše vychází jako dítě z matky. Tak může vyvstat člověk i kdokoli a cokoli jiného jako výsledek určitého hnutí uvnitř tvůrčí Síly a pohybu uvnitř mne.

Proto ty, člověče, jsi odleskem nitra Božství. Nejsi však mnou do plnosti absolutní. Jsi do vnějšího bytí jen položená, jakoby načrtnutá má podoba, její zvláštní, do originality jdoucí reflex v zrcadlových hladinách živých, stále vířivých i neustále klidných vod Božství. Jako nejsi ty plně mnou, nejsem já tebou vyjádřen do krajního rozpětí sebe. Oba však tvoříme jediný život. Ty však v dočasnosti prostoru a času, já v univerzální šíři nejvyššího Já, které nemá hranice. Tak, jak jsi postaven do života, zobrazuješ mne tím, co je v tobě stálé a neproměnné. To, co je u tebe nestálé, co podléhá proměnám a jeví se jako umírající, je zvláštní obrys jsoucna, který neukazuje pravou skutečnost; jen matný obraz, jakýsi tvar, ale ten je pouhým zdáním, nepravou skutečností. Život jej rýsuje na své cesty jako pouhou hru pro zpestření jevů, barvitosti věcí a ukázkou projevů tvůrčího Božství.

Z těchto zdánlivých skutečností jsou utkány nitky vztahů mezi vším existujícím ve tvaru a prostoru, co se jeví odděleným, rozděleným nebo i bytostným. Z nich se také tvoří osudy veškerenstva jako jemné tkanivo souvislostí složitě protkaných příčinami, vědomím nepostřehnutelných i zcela nezjevených jevů.

Mnoho forem a mnoho tvarů je dáno jsoucnu, jež se nazývá prostor a čas nebo kosmická existence. Avšak všechny ty formy a tvary jsou obrazem neúplným, jsou-li ony formy a tvary jen sami o sobě a postaveny jako vedle sebe, v jakési zdánlivé samostatnosti. Teprve spojené ve velký obraz života s nesmírně bohatou náplní záměrů a cílů, jež zná jen Nejvyšší, mohou projevit velikost Síly, úžasnost Moci Tvůrce.

Forma života se jménem člověk je obrazem úžasné proměnlivosti. Na ní je nejvíce zřetelná jednota její podstaty a pak také různost a mnohost jejího vyjádření. Jí se také promítá skutečné i neskutečné, totiž věc sama nebo její stínový obraz ve Světle Bytí. Co je to a co je ono, nedá se posoudit z místa, kde je velmi omezená možnost pohledu na věci, úzký výhled, uzavřené obzory. Z hlediska pozemského člověka se vše jeví stejným. Všechno kolem člověka má zdání skutečnosti. Bolest i radost se vědomím silně vnímá, smrt i zrození člověka jsou viditelné všem očím. A přece mnoho z toho, co člověk poznává v životě Země i v životě vlastním, je zvláštní, možno říci stínovou hrou života. Nemají absolutní skutečnosti. Jsou jen nakreslené nedokonalým postřehem, omezeným věděním o složité skladbě života.

Osud a jeho dění, často hluboce pocíťované, bolestně prožívané, je jako jevištní hra, zvláštní drama s působivým až otřesným obsahem. V něm každé slovo je autorem předepsané, promyšlené, postavené na určité místo k projevu myšlenkových i citových zápasů uvnitř duševního života. Kdo však z lidí chápe takto svůj osud a celé pozemské dění, každou bolest života? Každý se plně s myšlenkou ztotožní, s každým pocitem se spojí. Všechno má za vlastní, osobní, každý prožitek si přisvojuje. Zdá se mu, že jen jeho vlastní duše si vytváří myšlení, cit i všechny představy. Myslí, že jeho cesta životem Země je trpkou zkušeností i skutečným prožitkem jeho samého a nikoho jiného. Kdo však prožívá, kdo vnímá? Kdo vidí věci Země, hmoty i své vlastní? Kdo v tobě, člověče, myslí, cítí, je činný?

Tebou jsem, člověče, v životě, v čase i prostoru, v činnosti kosmu, jako jeden malý pramének Života, jedna jiskra nebetyčného plamene. Kolik ona může vydat světla? Jak může zazářit? Jen malé světlo a ohraničená záře Božství jsi ty, člověče, mé duše jediná jiskra. Zná tato jiskra celý plamen, z něhož vychází a jehož je částí? Ví, kudy a kam až proniká svými zářemi tento nesmírný, univerzální Plamen? Chápe, co je v něm skryté za hloubku a šíří intenzity vědomí, vnímání, tvoření, poznávání i prožívání? Život ve své plnosti je záležitostí jen mou, Boží. Co však člověk prožívá, zná a dovede, je malým odleskem toho, co Bůh chová ve svých myšlenkových mohutnostech, v neohrazené moci Vůle.

Duše člověka je malé jezírko, ale tak hluboké, že dosahuje hlubin vědomí Boha v Jeho vševědoucnosti a všemohoucnosti. Co proudí lidskou duší jako myšlenky a city, je současně náplní vědomí Boha. Proto její osud není jen její. Zážitky jejího života nekončí tím, že ony po prokonání cesty vědomím lidským zapadnou až někam hluboko na jeho dno, aby je přikryly nebo zcela zasypaly zážitky a prožitky nové vlny vědomí.

Všechno, co z myslí člověka odplyne, vplouvá do oceánu myšlenkových obrazů vystávajících tvůrčí schopností Síly, která je také mnou. Jedině u mne a ve mně je největší a nejvyšší dílna tvůrčího myšlení. Jsem také pracovištěm, kde se věci dotvářejí, přetvářejí, mění nebo skládají zcela jinak. Každá lidská myšlenka tam připluje, přiletí, dojde – vrátí se tak vždy domů.

Proto lidský osud nekončí u člověka – končí u mne. Je můj. Lidství je cesta, přes níž běží, jí se promítá, naplňuje a realizuje. Člověk je místo, kde na chvíli zahraje své podivuhodné písně, dá rozeznít tónům teskným i radostným, prostým i složitě melodickým, v harmonii i ve zvuku, který drásá cit i rozum, jimi hluboce a silně otřásá.

Život člověka jen jako člověka je klamnou představou. Lidský osud je určitá forma projevu, do níž se halím jako do šatu ze světla či stínů, barvy hýřivé i jásavé, nebo i zcela šedé. Proto nehleď na sebe, člověče, jako bys nebyl ničím jiným než sám v sobě, jako bys neměl nic jiného než to malé, slabé, omezené lidství, mající všude v patách smrt. Nemyslí, že je něco samostatné a zcela tvé. Nic si nelze přivlastnit z toho, co lze nazvat životem.

Život je čirá, čistá, svatá voda, nalitá do mnohých malých i velkých nádob různě tvárných. Tyto nádoby jsou však vytvořeny ze sil, patřících Síle jediné a právě té, která je na počátku všeho pohybu a z něho vzniklého dění a je prvním impulsem života, prvním zářícím zážehem Světla. Ze Síly se život rozzářil a rozklenul do mohutnosti. Jí je plamenem

nekonečně se zvedajícím a šířícím. Proto – co je vaše, moji stvoření a neustále tvoření?
Nic a vše!

Záleží na pohledu, postoji, na poznání a pochopení složitosti života, jeho řádů, zákonů, pohybů, záměrů, důvodů, příčin i cílů. Pohled z hledisek lidství, pokud je nízce postavené, neobjasní věci a jevy života v jejich složité ani jednoduché velikosti a obsažnosti. Může ukázat člověka jako život od jiného života oddělený, s vlastní cestou, odlišnou osobní činností i jedinečným osobitým osudem. Proto také je možné se rmoutit, je-li v něm prožitek bolesti. Je možné jej tak či onak hodnotit, nazývat i posoudit.

Ten, kdo svůj život vnímá jen jako život svůj, má právo na nesprávné a často i zcela mylné představy a postoje. Plynou z domněnky, že život člověka je jeho osobní, vlastní prožitek i veškerá záležitost. On však není jen jeho, je také prožitkem všech a záležitostí celého nesmírného života. Především však Toho, kdo tento život nosí jako Své vlastní Srdce, Svou velkou, nekonečnou Mysl, Svou nesmírnou Moudrost a nekonečnou Lásku. Je to věčný Tvůrce, Síla Boha, Moc Boha.

Osud tvůj, člověče, není jen tvým. Jen se v něm a skrze něj účastníš cesty, kterou nastoupil život, jednou v život proměněný a jako takový nazván a dán do náruče nekonečnosti. Živodem svým se dotýkáš mne a já, Bůh tvůj, tebe. Na jeho cestách jsme jen jedním poutníkem. Co je v tvé mysli a citu, je současně v mysli všeho stvořeného. Co tvůj cit nese jako radost či žal, je právě vyvaleným novým projevem nejvyšší Duše Božství, která se také může nazvat nejvyšší Láskou. Naše spojení do tak zvláštní jednoty i rozdílnosti v projevu lidství a Božství je hlubokým, věčným tajemstvím života.

Dám-li do něj nahlédnout, pak jen proto, že je nutno, aby si člověk uvědomoval svou sounáležitost nejen se životem všech, kdo jsou na Zemi lidmi, ale aby se přenesl již i dál, za hranice lidství, a chápal se jako projev Inteligence nejvyšší, život Života. Pokud se člověk vidí zcela odděleným od Boha a zdá se mu, že kráčí cestou vlastní vůle a chtění, je slabý a omezen ve svém projevu na malé okruhy jsoucnosti, které dokáže oblétnout pták s malými, slabými křídly. Vědomím Síly a Moci Boží, které jsou v něm jako nositelé všeho nejvyššího, umožní člověku vstup do říší bez hranic, do možností nesmírných, nemajících omezení. Do nich se však vstupuje tehdy, když je již prokonána má cesta v člověku omezeným prostorem malého vědění, slabé vůle, v působnostech hmoty, již vládne zákon smrti a neustálých proměn. Pokud není plně skončen proces zmenšení se všeho Božského do malé formy lidství, pokud není člověkem prožito jeho člověčenství se vším, co přináší jako strastiplné cesty prostorem a časem a tím nevědomostí a omezeností, nemůže vstoupit do dokonalosti a tvůrčí moci.

Mysterijní děj, v němž se z velkého stává malé, z malého velké, je položen do tvého života, člověče. V postavení, kdy jsi projevem mého sestupu do hmotného bytí, do člověčenství slabých možností, jsi jako jedna jiskra živoucích ohňů Božství. Jsi dítě, které rodiče od sebe oddělí a pošlou poznávat cesty života vlastním krokem, aby dítě vědělo, jak je těžké chodit v samostatnosti bez opory, vedení i moudrých rad a stálého dozoru.

První kroky po neznámé cestě jsou vždy váhavé, slabé a pomalé. S tím řád života počítá. Proto nechává nezkušenému chodci životem čas, aby se mohl porozhlédnout, zkoumat věci, poznávat cesty dlouhé i krátké, přímé i oklikové, budovat si je lidstvím všemi možnostmi mu danými. Když je s nimi seznámen a ví, co ony lidství nesou, jaké dávají zkušenosti i prožitky, a když toto plně pozná, uvědomí si je a ony mu přinesou následky dobrého i zlého, teprve začne působit skrytá vnitřní síla. Začne se ozývat Bůh v člověku. Tehdy se člověk stává naplněním mysteria života. V něm jsou tajuplné procesy znovuzrození do podoby bytosti, jejímž tělem je Světlo, jejímž duším je Bůh a činem Vůle Nejvyššího.

Nežli se však toto stane, je přemnoho prožívání podivuhodných dlouhých vývojů, které jsou jako schodiště do vysokých věží. Každý jejich stupeň je naplněním času i zákonitostí

jemu daných. Čas je vývoj, dění a pohyb. Pokud je pohyb, trvá čas. S jeho ukončením se vstoupí do klidného míru věčnosti.

Tam, kde je vývoj, je i zákon. Zákony jsou míry sil, jichž se používá pro pohyb věcí života, jejich přesuny ze stupně na stupeň. Zákony jsou nejtěžším závažím tomu, kdo chce létat vlastní silou, řídit se touhou po výsluní života, kde je blažené jsoucno. Přesně určené cesty se vinou vývojem a nelze z nich vybočovat, je prodlužovat nebo zkracovat. Jako každý strom má čas květu i plodů, jako voda má své složení prvků, tak je vše dáno do hranic a rámců přesně odměřených rozměrů.

Všechny živé bytosti kráčejí svým krátkým či dlouhým krokem po končinách, kde je dáno žít, zářit, svítit malým světélkem, jednotlivým jiskrák univernálního Plamene. Až se jejich poslání naplní, až se ony dostatečně projeví jako omezená, malá já, pak teprve se hranice otevřou, zákony zmizí a život bude jako jeden širý oceán sil a mocí nerozdělených, neoddělených, zcela splynulých.

Dosud bylo toto velké pole života rozděleno jako zahrada na záhony. Na každém rostl a kvetl jiný květ, jiný strom života. Život byl takto rozložen do nesmírné rozmanitosti. Rozrůstal se a šířil dál a dál. Rozpínal náruč až do krajních hranic možností. Tisíce, bezpočtu věcí zobrazoval, dával jim závratné velikosti i nepředstavitelné nepatrnosti. Pro každou však byla přesná míra postavená do životního prostoru představou nejvyšší Moudrosti. Nikdo z živých nemohl si proto měnit podobu ani místo přebývání ve hvězdném světě, ani svůj osud, své poslání či životní úkoly. Jak vyšel z dílny Tvůrce, tak byl jako věc krásná a všestranně užitečná, zrcadlící, zobrazující Božskou tvůrčí genialitu, nejvyšší umění Božské Inteligence myslet a tvořit. Žil jako sám sebou, ale nebyl tak zcela oddělen ode mne, jak se zdálo na první pohled.

Za vším jsem, za vším jsem stál a stojím jako neviditelný, první, skutečný kořen všeho bytí. Co jsem chtěl projevit zde i tam, stalo se.

Byli lidé, stromy i hvězdy, světlo i tma, byla krása i jevy hrůzné a děsivé. Byla noc i den, radost, bolest, bázeň a také to, co pozemšťanu není ještě vůbec známo, co je životními formami jiných zemí i sluncí vesmíru. Používám-li slova, že bylo, znamená to, že veškeré věci postavené v životním jsoucnu projeveného vesmíru nejsou učiněny na věky. Jejich jsoucnost není stálá, ale trvá mou představou o životě toho či onoho obrazu, projevu, účelu, poslání, jak je rozvíjí tvořivá mysl a Lásky. Až se celá představa protiskne Moudrostí do hmotných sil, až jí hmota dá přesný tvar a realizaci ideje, pro niž život na Zemi vznikl a byl učiněn – pak se začne obraz, představa o životě vymazávat, její silné kontury blednout, až zmizí docela.

Jako historie Země měla své velké kultury, po nichž zůstaly jen slabé, mizivé památky, tak vše se jednou vytratí z vesmírných světů, vstoupí do jemné mlhoviny bez tvarů, do základní říše života. V ní na počátku všeho bylo vše Světlem, a proto všechno ze Světla vzniklé promění se zase jen ve Světlo. Ze Světla se vynoří Síla – Matka života – a to bude již návrat můj ve mne, návrat Boha rozloženého do mnohostí v Jedno jediné, jednu jedinou Existenci, v Bytí mlčenlivé, tiché, věčné...

Uprostřed živých ve vesmíru žiješ ty, člověk. K tobě se obracím se svým Slovem Učitele, neboť je tak určeno, že budeš první, kdo se počne navracet ze svých cest a sídlišť do domova Světla. Máš-li započít návratnou pouť ve mně, musíš mít za sebou hotové dílo. Nemůže přijít zima, pokud je úroda ještě na polích. Všechno má svůj den příchodu i odchodu, protože ve hmotě nechci trvat na věky, hmotou projevovat své ideje, představy. Hmota je příliš tísnivý obal, příliš tvrdá skořápka na křehké jádro Božské Duše. Ona je od ní celá jakoby rozbolená. Ze všech stran krvácí.

Dost dlouho se navíjela nitka složitě těžkých a tísnivých osudů. Chci již věci jinak uspořádat. Chci dát ptákům, jimž narostla silná křídla i za mřížemi klecí pozemského světa, prvé ochutnání svobody, volnosti, vzletu do vesmírných dálav, po drahách, kterými se

vznášejí v okruhu tvarového bytí myšlenky Lásky a Moudrosti. Proto začínám volat zvláštním vábivým hlasem na různé strany jako pastýř na své ovce, když se blíží večer a on je chce odvést pod střechu k odpočinku a do bezpečí. Uvnitř každé duše živé počinám silné hnutí, jímž obracím její pohled od všech nízkých úrovní do výšin k prahům onoho posvátného žití v kráse Lásky, v blaženém pokoji a míru života, jenž není ničím zvlášť a je všech.

Započínám-li mohutné hnutí, musím tak činit cestou zákonitostí, protože ti, k nimž volám, jsou v prostoru a času. Proto já, chci-li s nimi jednat, musím také jednat s prostorem a časem, s nimi počítat jako s platnými, rozhodujícími činiteli. Proto přihlížím ke všemu, co je kde vykonáno a hotovo, nebo je dosud ještě v plném proudu úsilí o naplnění stanoveného díla. Nenásilně, ale pevně tlačím na místa, kde je třeba tlaku, aby vývojové kolo se rychleji otáčelo a tak bylo včas na místě, kde má zapadnout do nově určených drah. A tam, kde ještě úroda není zralá ke žni, posílám slunce Lásky, aby naplnilo klasy bohatstvím zrn. Nelze se již zpožďovat v tom, co započalo: obracení věcí v pravou jejich skutečnost, dát všemu životu jméno život Boha na Zemi, v člověku i všude jinde, kde je kdo myslící, cítící, kde co roste, kvete, voní, dává lahodný plod, je velké, krásné a silné.

Zobrazit Boha životem znamená znát mne. Poznat mne však může jen ten, kdo se vysvobodí z nízkých pohledů na věci. Vidí-li věci života jako lidské, pak jen lidskými pro něho jsou. Říká-li člověk, že věci života jsou Boží, je na počátku proměny svého života v život Boha v člověku. Věří-li člověk ve mne, je svou vírou moudrým. Psáno je v Písmech a mnohokrát tlumočeno proroky, že jsem na počátku všech věcí. Stojím v nich i uprostřed všeho jako Sjednotitel i Rozdělovatel, plná Jednota i plná Mnohost.

Své úlohy v lidském osudu a dění začínám více než kdy jindy projevovat. Mým záskem a silným pohybem se vše začne jemnit, krásnit i nesmírně mohutnět. Vše bude nabývat vznešenosti a důstojnosti, aby byl všude na všech místech a všim projevem nejvyšší Tvůrce. Na konci tohoto úsilí nebude nikde nic než Bůh. Tak bude naplněno mysterium, v němž jméno člověk se rozplyne.

Byl nejdříve Adam, pak Ježíš a na konci cesty vstoupí zcela ve jméno Kristus, Logos, tvůrčí Moc, Síla sil. Všichni, kdo člověka obklopují jako živý obraz Země a přírody, vstoupí do jeho šlépějí zvláštní námáhavou poutí z nevědomí do vědomí života a budou poslední, za nimiž se zavře brána smrti. Pak již nebude tento hrozný anděl smutku lekat nikoho. Sejmeme masku smrti ze své tváře a bude opět jen a jen tím, kdo doprovází narozené v Bohu do života lásky a pokoje ve věčnosti.

Ve všech přebývám v duchovním jsoucnu jejich bytí, v základně jejich života. Proto všichni, kde kdo jsou, mohou mne projevit. Avšak jako vlna za vlnou jde oceánem ke břehům, od nich se odrazí a jde zpět, tak výdechy života ze mne plynuly do prázdnoty. Ty první, které nesly životní síly, dávno již dorazily k hranicím, které jsem jim dal pro konečné zastavení pohybu dál a vpřed. Setrvaly na tomto určeném místě a po čas, kdy tam byly, vytvořily pevné břehy žití, jímž se říká hmotný svět. Co mělo být zbudováno jako skutečněná představa Tvůrce, stojí již na svých místech a má dostatečně pevný tvar, širokou i hlubokou naplněnost.

Nyní tento tvar začínám rozvolňovat. Svou Vůli ruším myšlenky a představy, které tvaru daly pevnost, zdání skutečnosti. Především je to život člověka, který má Vůle držela ve formě malosti a omezenosti inteligence, jejich tvůrčích možností. Pokud mou Vůli tato malá forma trvala, nemohlo žádné úsilí člověka změnit způsob jeho života tak, aby se on naráz přesunul z úrovně lidské do božsky projeveného života, jehož prvním impulsem k činnosti je láska.

Vytvoření života do obrazu působnosti dobra a zla, světla a tmy, nebylo činem nahodilým. Dělo se tak z tisíce příčin. Co měly přinést cesty zlé, přinesly. Čím mělo dobro oblažovat život, dalo mu v plnosti, jaká byla možná za situací a okolností, daných omezeným projevem pozemského člověka. Dobro i zlo nemohlo dát více, než co bylo projevem lid-

ským pozemským životem. Ten naplňoval nádoby krví, utrpením, nesnázemi, námahou všestranné činnosti. Tyto nádoby byly postaveny pod kříže lidstvím ukřižovaného Božství, které se dalo spoutat malostí, slabostí a neúprosností smrti.

Avšak cesta všeho utrpení má se již skončit. Nejdříve však musí Moudrost uznat tyto cesty za dostatečně dlouhé, hluboké a široké, že mohly jít po nich tisíce kroky mnohých bytostí, v nichž má Duše sídlí jako živá, zářící jiskra. Doznávám-li, že započínám měnit své představy o životě člověka, že je chci nahradit jinými, které i lidství uznávají za důležitý projev života, pak je to Slovo nesmírně útěšné. Vždyť jím je již dán první pokyn k zavolání těch vln života, které dospěly k břehům svých možností a vytvořily pevný hmotný svět. V pokynu zaznívá volání i přímý příkaz, aby se již odrazily mocně od břehů hmoty a počaly plynout k hlubině Prasíly, z níž vyšly.

Člověk ve svém lidství je onou vlnou, kterou k sobě volám a jíž v sobě počínám uvolňovat místo. Očekávám návrat této silné vlny. Očekávám návrat těch, kteří se mohou nazvat syny Božími, protože v nich se již Bůh živě ozývá. Očekávám ty, kteří byli poslání za zkušenostmi a prožitky života v prostoru a času, tvaru a jménu.

Ti, kteří prvně vyšli od středu bytí, z tichosti a pokoje, se již musí připravovat k návratu. Na jejich místo vstoupí ti, kdo vyšli jako druží za nimi do cest života. Pak jsou ještě třetí a pak ještě poslední v řadě vyslaných, vyzářených, živých Božských jisker do životního jsoucna k vytvoření kosmického života. Jeden za druhým, jako v zástupu za sebou vyšly paprsky mých myšlenek, tužeb, přání, představ, mých velkých, do široka i úzce rozložených idejí, záměrů a plánů rozvíjet pohyb. Jak vycházely, tak se také budou vracet do čirosti a beztvorosti Světla, své Matky. Ani jeden z nich nemůže přijít o den dříve nebo později. Nenašel by dobře místo pro sebe, mnou uvolněné, připravené k pokojnému a blaženému odpočinku ve spočinutí ve mně.

Nikdo z těch, kdo vyšli ode mne a nyní se mají navrátit, neví, kdy a kam má jít, kdy udeří hodina jeho obrácení se ke mně celou tváří a tím odchodu od všeho, čím dosud žil, cítil, myslel a tvořil své cesty. Za všechny však myslím, na všechny myslím a tajnou silou, skrytou v hlubinách jejich duše, vedu je na určená místa do zaslíbených zemí pokoje i do zápasů a neklidů, jak je nese tvůrčí činnost. A toutéž silou je obracím na zpáteční cesty až tam, kde ony končí v Lásce a Míru absolutním. Ještě je mnoho těch, kdo dosud plynou známým řečištěm ke břehům hmotného bytí a dosud u nich ještě plně nezakotvili po určitý čas. Všichni totiž musí vyjít ode mne na vzdálené cesty do různých stran vesmíru.

Hmotné životy jsem určil za školu zkušeností, za prověření možností. Dosud všechno jen odcházelo, opouštělo nebeské domovy Světla svého Otce bez těla, Ducha bez tvaru. Vlny výdechů, vlny sil Boha plynuly od centra jeho Bytí. Nesly se kruhovými spirálovými cestami jsoucna, staly se oblastmi nesmírných rozměrů, jsou vesmírem. On je jako nekonečné bludiště vzájemně se protínajících čar, jež jsou cestami pohybů a dění. V něm nezaobloují jen ten, kdo má kompas zasvěcenosti – poznání a vědění božské.

Kdo hledí na vesmírné rozlehlosti očima pozemských znalostí života, nedokáže přečíst jejich složité písmo. Skrývá se v něm přemnoho tajemství o životech mnohých bytostí i věcí. Začínají svou existenci jak malá seménka, jak nepatrný bod. Rozvíjejí ji, promítají formami různého obsahu. To vše silou skrytou uvnitř sebe. Působí tak mocně, že dokáže stvořit nekonečný řetěz souvislostí jevů mentálních i hmotných. Jimi je ukázán záměr Boha žít a zrcadlit se, rozehrát život do bezpočetných vln, myšlenek, citů i tvůrčí nekonečné fantazie.

Z přečtených životních obrazů vyvstalých v jsoucnu zvlášť výrazně, barvitě a silně, se projevuje život člověka. Jím je možné nahlédnout do velkého tvůrčího procesu, do zrození bytostí, do tvorby té zvláštní podivuhodnosti životního jevu, jímž je tělo. A do toho chci zasvětit ty, kteří mě poznávají, v sobě mě vnímají jako svou moudrost a lásku, svou schopnost žít a být duší nesmrtelnou.

Mnoho forem života vzniklo během velkých vývojových vln, do nichž se nalévaly tvůrčí moci a podstaty života. Jsou známé i neznámé. Některé z nich nepřekročily hranice duchovního jsoucna. Jiné naopak vytvořily dělicí čáru bytí, svou existencí rozdělily jsoucno na světlo a stín a tak hmotnému světu daly pevnou zákonitost.

I Země povstala jako živý obraz jiskřících jisker Božských sil. Byly soustředěny nejdříve v jednom velikém kruhu. Jejich rozdělení dalo vznik malým světům. Země je jedním z nich. Stala se důležitým místem, protože v sobě soustředila všechny formy, které jsou rozloženy ve vesmíru. Proto je také Země obrazem vesmíru. Je v ní zastoupen všemi prvky, silami a energiemi, z nichž je složen, i zákony jejich působností, souvislostí a vztahů.

Živí pozemští tvorové jsou formy života, jež se mohou rozložit celým vesmírem, jej naplňovat, doplňovat, přetvářet a oživovat. Nejvyšší postavení však má člověk. Je to dáno tím, že jsou v něm skryté jiskry již rozhořeny do intenzity světla, že ono může činnost člověka rozvíjet, umožňovat plynulý vývoj a tak přechod na vyšší úroveň vědomí, kde Bůh je prokazatelnou skutečností. Vyspělostí myšlení a celé široké činnosti člověka je umožněna má působnost v oblasti hmotné. V člověku jsem proto Bohem na Zemi, protože on je na ní nejvyšším rozpětím Boží Moudrosti – do míry a hranice, jak bylo předem určeno o poslání pozemského člověka.

Člověk je projevem vrcholné Moci Stvořitele, Síly sil. Vidět však a znát člověka jen tak, jak je znám na Zemi, je málo. Je to nedostačující obraz, nedokonalé chápání jeho života. Člověka si na Zemi v celé plnosti jeho významu vůbec nelze představit. To, co je z něho na Zemi viditelné, je pouhou částí jeho možných projevů; nejen však projevů myšlenkových, ale i toho, co je vnějším rámcem jeho já a tvoří bytostný zjev.

Tělo, ve kterém se na Zemi projevuje, je také slabou ukázkou tvaru a formy veliké duchovní síly, jež je podstatou jeho existence. Člověk se může ukázat v daleko silnější, složitější i krásnější podobě, než v jaké je jeho pozemské, hmotné tělo. Tvar, jaké ono má, je bezbarvou siluetou, pouhou skicou zjevu, jaký je schopna si duše člověka vytvořit pro svou činnost na různých úrovních. Může si vytvořit tvary tak nádherné, o jakých nelze na Zemi vůbec snít a mít tušení. Tvary, v nichž se může zjevit na úrovních jejího domova v Božském jsoucnu, jsou nepředstavitelně vznešené, majestátní, skvělé, zářící, světelné – že zář Slunce, jak oblévá Zemi, je vůči nim slabá.

Možnosti tak úžasných projevů tvořivé síly člověka jsou však vázány na živou a silnou činnost skryté síly, jež je nositelem mne v člověku. Čím je má působnost v něm slabší, tím nepatrnější je všechno, co jí projevuje na straně vnější, to je ve hmotě. Slabým působením v člověku je on jednoduše až stroze formován a tvárněn. Vyšší činnost uvnitř člověka dává celému jeho projevu působivou krásu.

On, jako nejvyšší projev mne na Zemi, je vždy obrazem svého vnitřního stavu a vývojového stupně. Tělo, které nosí, je neobratným nástrojem projevu duševnosti. Duše za stavu vnitřní chabosti nedovede si pro svůj projev na Zemi vytvořit dokonalý a krásný nástroj. Úměrně se svým rozvojem vytváří si nástroje, jimiž se uplatňuje na vyšších úrovních. Vytváří si je jemnější, poddanější a citlivější. Může mít tělo, které je skvělým, všestranně sloužícím, dokonale reprodukujícím nástrojem nejvyšší Inteligence.

Každá úroveň neposkytuje možnost tvárnění. Hmotná sféra jich má ze všech nejméně. Duše, jež v ní je činná, je do velké míry odkázána na tělo při svém uplatnění. Toto tělo je ohraničeným prostorem, malým úzkým rámečkem její inteligence. A jako všechno je vysoce složité a zákonité, tak i formování života člověka. Jiné možnosti jsou zde a jiné tam. Co dokáže člověk vysoké vnitřní úrovně, nedokáže ten, který se teprve probouzí k vyšší vnitřní činnosti, je v jejích počátcích. Rozdíly jsou značné, ale v tom je právě skryté tajemství. Jak vlnovými cestami šly životní síly do jsoucna k vytvoření jevů, tak jsou schopny uplatnění. Jako semena dříve zasetá, jako prvorození matky předstihují ostatní ve svém vývoji, tak je i v oblastech tvůrčích sil a moci. S jejich pronikáním a splynutím se mnou jde souběžně i možnost jejich uplatnění. Síly, které prvně vystoupily z Božství, aby se sta-

ly malými, slabě zářícími jiskrami, vytvořily čas, prostor a v něm pohyb. Staly se dušemi, bytostmi. Vytvořily oddělená těla a život Země.

Po těchto procesech vstupují nyní vrcholné vývoje do silného rozmachu sebe. Od nich proto lze očekávat naplnění poslání, daného jim do cesty a místa působnosti, kde se každá z nich nachází a na něm působí v nesmírné rozlehlosti vesmíru. Koho vidím v tomto postavení, jak se za ním zvedá hora naplněných úkolů, toho mohu čekat na místě určeném za počátek návratné cesty do pokojného, klidného Bytí.

Tyto úvahy vedou daleko a hluboko, až do počátků i konců tvarového bytí, do těch velkých dějů, jimž se říká tvůrčí dny Stvořitele. Jimi jsem přijal jméno Bůh v pojetí, jak je tvoří představa pozemského člověka. Jimi jsem se stal Otcem i Matkou, Duchem i Duší všeho.

Teprve ten, kdo něco učiní, může se nazvat činným. Kdo ukáže sebe, stane se známým. Zformovat Vůli Sebe, dát si tvar, život, jeho formy malé, omezené, i velké, vznešené a nekonečné – je možné jen Nejvyššímu, Jeho tajemné, nevystihlé Moci. A tato Moc byla a je Stvořitel. A Stvořitel je také stvořen.

Odkud a z čeho může být tvořeno? Jen z toho, co je v rukou, myslí, citu, vůli, moudrosti, co je možností a schopností. A Bůh má v sobě jen Sebe, nikoho jiného. Nemá, od koho by dostal něco darem nebo výpůjčkou. Chce-li někde něco dát, dává ze Svého. Proto já, když dávám, sahám do sebe, vydávám-li, vydávám své. Proto vše rozprostřené ve vesmíru jako nekonečné zahrady květů, stromů, zvířat i bytostí i tisícerych věcí, je rozdělená a rozložená Duše má. Jsou to bezpočetné prvky sil, jež jsou její podstatou jako základní principy života.

Jsi proto jako člověk, mé stvoření, něco jiného, než tvůj Tvůrce? Bude-li se kdo hledat jen pod jménem označujícím jeho postavení na Zemi či ve vesmíru a úkol v něm, který by byl jeho vlastní, nenajde se nikdy a nikde. Hleď-li, člověče, sebe jen na Zemi a nikde jinde, je tvůj život pouhý klam: skončíš svou cestu bytím ve chvíli, kdy se tvé jméno vyškrtne ze seznamu živých na Zemi. Jen tehdy přetrváš své vymizelé jméno na Zemi, když budeš vědět, že člověk je něco stojícího také mimo tebe i toho, co vidíš, vnímáš, slyšíš jako svůj hlas, poznáváš jako svou myšlenku, cit a slovo, co je mimo dosah poznávání tělem.

Člověkem promítám své myšlenky myslí úzce vyjádřenou, s malou zásobou poznání, vědění a schopností tvořit si představy o věcech. Bolest a radost jsou stálými průvodci života na Zemi. Obava, tíseň, zármutek, touha, chtění, přání – nejsou to všechno jen stavy vědomí, které tě doprovázejí životem? Za vším tím stojí to, co je něčím jiným, co již nepatří do jména člověk, čemu dávám jméno jiné, protože vyjadřuje mne. Avšak tím, co zde pravím, nesnímám z tebe, člověče, nejmenší část odpovědnosti za všechno, co činíš.

Nechci říci, že jsi jen myšlenka ode mne vyslaná, mnou vždy bezvýhradně vedená, s přesným zaměřením poslaná času a prostoru Země. Samostatnost tvé existence, jež vznikla rozdělením života mého na životy mnohé, byla dosud malá. Malá samostatnost a slabá vůle byly dány člověku také proto, že se šlo stále dál a dál, i hlouběji ke krajním hranicím rozpětí činnosti do okruhů vesmírných cest. Proto bylo nutno omezit samostatnost a tím vůli člověka. Jestliže se dílo budovalo a rozrůstalo, byl nutný přísný dohled nad každou maličkostí, aby lidský život nevybočil, nesešel příliš z určené cesty, která směřovala k vytvoření tak složitých a podivuhodných způsobů života.

Teprve s naplněním úkolů stavby vesmírných forem života bude možné přistoupit k uvolnění skrytých sil uvnitř tvého já, aby ony tě postavily na vyšší místo, k širokým možnostem, kde by se uplatnily jako výrazné jednotky v tvůrčí práci kosmu, měly rozsáhlou iniciativu pramenící z osobité moudrosti. Vlastní a jakoby samostatné tvůrčí činnosti se rozvíjejí teprve na vyšším vývojovém stupni. Ten je dosažen úpornými zápasy s překážkami postavenými proti vývoji, aby byl zpomalován nebo nepříjemně rušen. Zápasy však nejsou na věky, jsou jen malým dramatem, jehož předvádění na jevišti života je věnována sotva hodina vesmírného času, rozloženého do nesmírných věků.

Čas nikdy není absolutním činitelem, mění se s místem, kde je prožíván, vnímán a uznáván za měřítko vývojových epoch. Z místa, kde člověk nyní stojí svou činností, zdá se délka času prožívaných zápasů nesmírně dlouhá. K nespočítání jsou chvíle zasvěcené onomu dramatickému konfliktu setkávání se dvou protikladů, dobra a zla, přinášejících tolik komplikací a těžkostí. Vzdůstají-li těžkosti, je to vždy dobrým znamením, neklamným znakem, že vnitřní síla se vyzvedá nad hranici, pod níž byla stlačena, aby byl vytvořen pozemský člověk omezenosti a slabosti. Je to důkazem, že se vyšší složky, ukryté v jástvi člověka, ujímají vlády nad myslí a posléze i nad citem, že probouzejí vlohy k samostatnému, silně vědomému životu.

Vědomí existence v Existenci Boha v člověku je ideálním pojetím, je vyvinutou moudrostí. Jím započíná cesta návratu z okrajových výsep bytí, jimiž je projevený hmotný vesmír. Jde se do duchovního jsoucna klidu a blaha, Světla bez tmy, dne bez noci. Každý krok, který od této chvíle člověk na Zemi vykoná s vírou ve mne, Boha svého, s vědomím, že jsme v nejhlubší podstatě života, v kořenu vzniku všeho, jedno jediné – přibližuje ono krásné, slavné, jímž je vzkříšení syna-člověka a jeho vstup na Nebesa k pravici Otce, Boha všemohoucího. Na těchto stupních života změní se vše. Co na Zemi bolelo, je radostí, a co srdce potěšilo na Zemi, je slabé jako dým pohasínajícího ohně.

Radosti blažených v Bohu jsou jako vysoké vlny oceánu, když do nich vane silný vítr. A vítr, jenž zvedne vlny radosti těch, kdo s Bohem splynou, je Vůle nejvyšší, jež chce, aby byla radost a zaplnila všechny propasti po žalu, jenž odešel ze života. Tvůrčí ruka na něj čeká, až se vrátí do bezedna Existence všeho. Uměním jen jí vlastním promění tam tíhu a bolest v oslavné hymny ke cti a oslavení znovuzrození všeho v novosti, svěžesti dosud nejsoucí, do krásy nemající nikde vzoru.

Je zcela nové stvoření...

(Původní znění pod názvem *Projev Loga* pochází z roku 1956,
text B. C. upravila v roce 1968.)

Nová hodina času

Část první

Velká úvaha

Čas je nekonečný oceán bytí, jedolitá nepřehledná hladina jsoucná pro lidstvo položená do pojmu život. Nazírá do ní a ji absolutně vnímá, poznává a chápe jen Bůh. To, co si představujeme jako z Boha vyšlé nebo vyzážené životní síly a inteligence pod pojmem lidstvo – člověk, mohou obsáhnout z oné nekonečnosti času vždy jen nepatrný úsek. Jako nelze ze Země poznat a prozkoumat podrobně celý vesmír, ale jen onu část, na niž stačí pozemská technika a myslící schopnost lidstva ji vytvářející a její poznatky dokreslující svou úvahou, nelze ani pojmut do lidského vědomí představu věčnosti bytí, věčnosti Boha, času bez konce, času bez počátku. Moře se vnímá jako mohutná jednota vod, jejich absolutní spojení a slítí v jednu existenci, v jediný jev. Víme však, že je to klam nedokonalého pohledu člověka. I ono má své značné diference, tepelnou rozdílnost i rozdělenost proudů, nestejně výšky, síly a intenzity vln nad hladinou i pod ní.

I mohutné časové roviny mají svá relativní dělení na malé i velké víceméně samostatné okruhy, do nichž je položeno různé, vždy však jedinečně propočtené, vysoce a bohatě účelové dění. I Země je zapojena do určité časové projevenosti plně tajemných a nepochopitelných významů náplně ideové i praktické se vzdáleným i konkrétním cílem. Čas na Zemi má svůj zvláštní, až specifický význam daný posláním života člověka v určitém stadiu jeho kosmického vývoje. Pozemská lidská činnost měla a stále má svá omezení, rámec rozvoje, který nemohl být překročen, protože nemá svou plnou samostatnost uprostřed vesmíru. Souvisí s lidstvu neznámým duchovním i hmotným pohybem věcí v blízkém i velmi Zemi vzdáleném kosmu. Pro tuto kosmickou závislost nelze předbíhat nebo se zpožďovat v práci a úkolech položených do každého staletí nebo desetiletí či jen jedné minuty.

Nedodržením lhůt a hranic úkolů vážně souhra jevů a věcí ve velké šíři času i prostoru. Není-li na Zemi určitý významný jev náležitě poznán, promyšlen a chápán ve své pravé podstatě, ztrácí možnosti uplatnění i v jiné části prostoru, s níž má Země skrytou vazbu. Není dostatečně vybaven myšlenkovými silami, jejichž úžasné energie mohou vyslat obraz věcí do nepředstavitelně širokého kosmu. Proto zaostávání lidského myšlení, nedostatečná znalost věcí vyšších velmi neblaze působí na životní prostor. Stává se i velkou překážkou jeho vývoje.

Až do tohoto času bylo lidstvu dáno rozsáhlé pole činnosti víceméně volné, i když v rámci určených hlavních linií výzkumu objevů, teoretických i reálných experimentů studia hmoty a také základní stavby životních idejí. Tím ovšem bylo lidstvo v neustálých zkouškách duševní i tělesné zralosti. Podle jeho zájmů, snah a představ bylo kvalifikováno. Avšak ona volnost rozletu světského i duchovního myšlení vchází do posledního stadia své působnosti. Pomalu končí čas daný lidstvu k určité relativní samostatné činnosti v promítání možností, jaké si lidská inteligence v ní dovede vytvořit. Další část kosmického Božího programu, v němž lidstvo má tak důležitou úlohu, přináší nové uspořádání věcí, nové kosmické vazby, nový řád vztahů jeho života. Z některých dávných kosmických vazeb bude lidstvo uvolněno, do nových vstoupí.

V krátkém časovém úseku před uvedením v realizaci dalších částí programů zemských a tím i v kosmu na ně vázaných, je lidstvo zavaleno prací. Tato situace se ještě vyhrotí, rozvine svou stejně již komplikovanou problematiku. Mnoho úkolů je ještě nesplněno, některé nejsou ještě vůbec začaty. Ona velká volnost daná pro vlastní iniciativu v očekávání, že se v něm včas ozvou impulzy pro ten či onen projev činnosti mentální i fyzické, dosud ukázala více negativních než pozitivních výsledků. Při vši shledávané nedostateč-

nosti na různých stranách života lidstva není ještě v přímém dosahu tak důrazný zásah Boží Moci, který by naráz změnil celou strukturu života Země. Zkoušky lidstva nejsou ještě zcela skončeny. Ještě do další hodiny světového času, jíž je jedno desetiletí, přenáší se celá nesnadnost, tíže a problematika lidstva. Ještě některé události situace zkomplikují, cestu k řešení zúží. Jen tváří v tvář vyhoceným obtížím, jen v silném tlaku naléhavostí vyžadujících konečné nekompromisní rozhodnutí, je člověk nucen prokázat svou inteligenci, hloubku citu, znalost věcí světských i duchovních, vyvinutou vnitřní moudrost. Především však musí osvědčit svůj vztah k Bohu, chápání boholidské životní vazby, bez níž nelze dále pokračovat v jakékoli činnosti nejen vyhraněně duchovní v rámci náboženství, ale ani té, která uspořádává věci života obvyklým světským způsobem nebo operuje přímo s hmotou.

V čase, kdy zásahy shůry se daly nejskrytější cestou bez vnějšího vědomí člověka, nebylo silného a zřejmého ovlivnění jeho představ o žádné z viditelných věcí. Lidské duševno si mělo samo zpracovávat ideové představy o smyslu, poslání a cíli života. Bylo pro to dostatečně vybaveno rozumovými schopnostmi a vnitřním spojením s vyšší inspirací. Nadto ještě vnější podmínky pozemské působily mocným tlakem na vědomí, že člověk byl pod neustálým utrpením vyváděn z duševní ochablosti a lhostejnosti. Působily zde také hlasy prorocké, učitelské, duchovní vedení ze stran Bohem inspirovaných lidí. Přes všechny možné prostředky zabezpečující vnitřní rozvoj lidstva, není dosaženo určitého a žádoucího výsledku. Čas, který přináší Boží průzkum a přehled vykonaného a dosaženého na lidské rovině, zastihuje lidstvo ještě velmi nepřipravené na ono nové, co má dát již nedaleká budoucnost.

Čas mívá svými dny a hodinami, aniž si lidstvo uvědomuje, co mu odnáší a co mu nese. Jeho důležitost však musí být již připomenuta a zdůrazněna. Zbudování Země a lidského těla pro pobyt v ní se dělo za působení zákonitostí kosmických a pak i těch, které mají své specifikum vzhledem k poslání a úkolům, které Bůh životem Země a lidstva sleduje a stanoví. Tím, že dal Zemi zákonitost času, určil její počátek i ukončení formy, jíž působí. Rozvíjení a uplatnění této formy světil inteligenci člověka. Jí měl předvést před kosmickým jsouncem některé životní obrazy světa, myšlení a citů, a také dosvědčit životaschopnost i hrubých hmotných prvků, možnost jejich tvárnění i úplných přeměn. Po dosažení těchto určitých transformací, kdy hmota se přizpůsobí vůli člověka v jeho tvůrčím umu, po vytvoření ideologie zrcadlící alespoň zčásti život v jeho pozemských hodnotách i kvalitách duchovních, vyčerpává se onen Boží program s lidstvem a Zemí zasazený do rámců času.

Lidstvo však ze své strany nemůže mít dostatečný přehled vykonaného i nehotového díla. Také nemá žádný člověk ve svém vnějším vědomí rozumovém znalost toho, co vůbec tvořilo od počátku osu jeho života na Zemi, co bylo hlavním a zásadním účelem tak doširoka rozkládané činnosti lidstva. Nelze vše vtěšňovat do pojmu trestu za hříchy, do slova pokání, i když širokého, pravdivého a obsažného.

Bůh ve své geniální Moudrosti jedinečně slučuje krásné s užitečným, potřebné s vysoce hodnotným, dobrým a reprezentačně Božským. Hlavní soud však nad tím vším, zda je to takové, jak si přál a přeje mít v životě a jemu náležejícím čase, ponechává výlučně inteligenci a pravomoci své. Lidstvo i ostatní zúčastnění na dílčím i univerzálním díle jen tu a tam zasvěcuje do svých hodnocení a soudů. Pohledy do skrytých stran věcí se umožňují jen za mimořádných situací, kdy se naplní čas daný činností, která má promítat a realizovat některou z hlavních ideologií dobra v jejím střetnutí s podmínkami znemožňujícími proniknout do životních prostorů k vlivu a uplatnění, snesení harmonie, míru a blaha.

Čas, který prošel Zemí, nesl velmi těžké zápasy o realizaci dobra. Celý život lidstva tyto zápasy promítal, jimi vlastně byl. Každé století neslo jeho jiné formy, den ode dne vystupňované napětím a utrpením zúčastněných. Lze očekávat, že tyto zápasy naplnily již dostatečně prostor pohnutým, dramatickým děním, že přinesly hluboké a široké vnitřní rozvinutí lidstva do náležité, žádané, určené výše?

Těžko hledat odpověď u člověka i dnešního času, kdy se zdá, že je schopen přemýšlet, vyvozovat, chápat sebe aspoň zčásti jako bytost kosmickou. Za touto na lidské straně nezodpovězenou otázkou vyvstávají ještě naléhavější, které se ptají na to hlavní:

Je ještě dán lidstvu čas k rozhodnému a konečnému zápasu o dobro obecné a božské účinnějšími prostředky než dosud byly k dispozici? Je naděje, je jistota, že tento negací zatížený, jí proniknutý prostor ještě před ukončením své nynější formy existence nebo proměny v jiné dimenze jsoucna bude odevzdán Bohu transformován do životních rovin míru a lásky, která takto a tímto se vsune až do poslední hloubky nejtvrdějších hmot?

Činnost lidstva

Vědecká a technická činnost lidstva je záležitostí rozumu a možností hmoty. Jejich rozvíjející se kontakty jsou předpokladem i velkou možností naplnění úkolu zpracovat zemské podmínky pro vytvoření lidské i duchovní straně přijatelné vnější životní rámce. V této oblasti lidstvo navrhuje žádanou míru svého úsilí a práce, v některých jejích bodech i předstihuje o maličko čas. Jiná situace je však na druhém břehu úkolů. Ideová formace lidství ztrácí vůči hledně své stejně již nedokonalé kompas, je daleko za stanoveným bodem svého vzestupu a rozvoje. Zůstává poslední v řadě jiných činností lidstva, ač má mít úlohu primární, vůdčí.

Ideologie má dvojí směr. První vede život hmotou, záležitostmi a jevy vnějšími, jimiž dává jednoduchá zacílení každému průměrnému člověku vcelku jasná a pochopitelná. Druhá její linie má však mnohem nesnadnější cestu, protože vede skrytými rovinami duševního života a po průniku jimi vstupuje již do nejvyšších oblastí duchovní existence bytí, tajemna a neznáma. Nelze proto žádat, aby se lidstvo na těchto cestách rychle a snadno pohybovalo, dosahovalo tak zenitu vědění, a toto pak mentální schopností zpracovalo ve vystihující, přesné formulace a tím onen vyšší život přiblížilo obecnému chápání a konečně dovedlo ke spojení se světem jednoduchým, hmotným a pozemským.

S pomalým lidským krokem na duchovních rovinách se počítalo od prvních časů, kdy se nastupovalo do života Země a začala realizace dalekosáhlých programů činnosti lidstva. Proto také byl dán dlouhý čas k jeho výstupu nad hmotný prostor. Operovalo se ne staletími, ale tisíciletími, ne s jednou generací, která šťastně všechny životní záhady vyřeší pro všechny a za všechny, ale s nesčetnými, z nichž každá má svůj podíl na společné pokladnici vyššího vědění a tak vždy posune i celé myšlení o stupeň výš.

Stane-li se však v řetězci těchto souvislostí úchylka a úkol jedné generace není splněn z různých důvodů omluvitelných i neomluvitelných, vnáší se velká porucha do plynutí času a věcí v něm. Proto každé století má své speciální úkoly, nedostává se mu možností vyrovnávat ony nesplněné z minulého času. Tak se postupně stává, že své úlohy a úkoly nesplní žádné století, protože musí stále něco dávat jako splátky na dluhy minulosti, vyřizovat nezaplacené služby jejích generací. Své věci vyrovnat nestačí. Na přelomu každého století nutně pak dochází k určitým menším nebo větším krizím, které se překonávají ne už jen lidskou stranou, ale zvláštními formami pomoci shůry. I pro tu však si musí lidstvo vytvořit předpoklady, podmínky. Zapomíná-li se na to, pak se kritický stav stává dlouhodobým, přenáší se z času do času, rozšiřuje se do širokých polí nesnází.

Pomocí shůry je rozuměn zvláštní, neobvyklou cestou jdoucí příliv inspirujících impulzů k lidskému konání toho či onoho díla zachraňujícího světové, národní i osobní situace. Mimo tuto formu pomoci jsou ještě jiné. Jednou velmi účinnou je dodání mentálních sil do ochabující lidské mysli těžkostmi a utrpením unavené, vyčerpané duše. Ke všem způsobům pomoci však přistupuje Boží strana jen v krajní nouzi a potřebě. Nerada snímá z lidstva jeho vlastní odpovědnost, odnímá velký, avšak zavazující dar samostatné činnosti, řešení, rozhodování, operování s rozumem a iniciativou v možných hranicích.

Boží snaha vychovat člověka k samostatnosti setkává se u něho velmi často s neporozuměním. Člověk tak rád svaluje viny za všechny neutěšené jevy a situace na všechno jiné vyjma sebe. Volá také i Boha k odpovědnosti, vytyká Mu přílišnou shovívavost, lhostejnost i nezájem o ty strašné věci pozemské, které všechny mučí, ztěžují každý krok, berou odvahu žít. Jsou to však dětské hněvy pramenící z naprosté nevědomosti.

To nevysvětlitelné Boží mlčení k těžkému životu lidstva má úžasná tajná pozadí. Je v nich skryt Boží kosmický program člověka, výchova v originální postavení všemi ohni vyzkoušeného, do posledního vlákénka bytí všemi nesnadnostmi prověřeného ducha, jedné vesmírné bytostné inteligence. Každou samostatnou iniciativní činností je člověku, lidstvu otvírána cesta k tomuto postavení, dány předpoklady k plnému a trvalému působení v něm a jím.

Velký problém lidstva

Všechno lidské v pozemské konstelaci věcí je hmotou zdánlivě odděleno od Božských absolutností. Proto je možno v nejednom se mýlit, stavět nedokonalá pojetí, chápat naivně průběh dění a času, navazovat kontakty s ideologií rovněž postavenou na chybných představách ve velmi malé znalosti vyšších příčin světových i osobních událostí. V silné dezorientaci je možno vstoupit do duši i tělu nebezpečných vln, vyvstalých a zvednutých proti vývojovým směrům a tak vytvářet negativní myšlenková zázemí, s nimiž pak nelze operovat v dění světovém i národním jako s příspěvkem žádaným a potřebným k vyrovnání různých krizí. Vstoupí-li se do myšlenkového a názorového bloudění, zastavuje se vývoj onoho jedince a zpomalí se i obecný postup okruhu života, v němž on má své pracovní místo i rodinnou vazbu. Jeho činnost tak nabývá charakteru škůdce. Může se stupňovat do značné míry, velmi znesnadňovat situace, vést k neřešitelným situacím, které stupňovány a prodlužovány mají až katastrofální následky.

Možnost činit dobré i zlé nesmírně život lidstva problematizuje, ztěžuje a komplikuje. Avšak i přes tyto zdánlivé stinné stránky volného postavení lidstva na Zemi Bůh neodvolal své rozhodnutí vložit mu jeho osud do vlastních rukou a ponechat si jen nejvyšší dohled. Všechny usměrňující zásahy posunul do mezních hranic konečných stadií vývoje zemského života, ať přinese, projeví, promítá cokoli a jakkoli. Teprve až lidstvo vyčerpá všechny své možnosti operování s hmotou, úsilí dopátrat se smyslu života, svého poslání pozemského i kosmického, až bude hledat dokonalé vyjádření sebe a Boha, projevovat spontánní, silnou, hlubokou nespokojenost se vším dosavadním, slabým a nevhodným, nedůstojným jména a postavení člověka v Božím řádu věcí, až bude upřímně, silně a vroucně toužit po nejvyšších hodnotách, po stupních života úrovní božských – zásahy Boha vstoupí do lidstva s takovou mocí, že pak události měnící a zachraňující lidstvo a jeho prostor stanou se silným větrem a jako takové přijdou.

Bůh si ponechal poslední slovo, poslední gesto v uzavírané činnosti lidstva starých řádů a systémů s pečeti všech lidských nedokonalostí. Také ovšem soud nad tím, čím byla nejen životu pozemskému, ale všem kosmickým vazbám, v čem přispěla a čím škodila i andělům. V Boží suverenitě je vyrovnat a prominout či dát nové možnosti v jiných rámcích života, činnost dále obrozující a zušlechťující už nejen ty, kteří ještě ani zde na Zemi s tímto procesem doopravdy nezačali, ale všem těm, kteří na Zemi s lidstvem spolupůsobili v jiných formách těl, byli opomíjeným, nevšimavým i pohrdaným světem živočišným. Ani jejich tichý životní projev Zemí a hmotou nekončí.

Můžeme si položit otázku, ne jak se to stane, ale kdy se to stane a zdali čas naplnění je blízky. Díváme-li se na lidstvo i lidi v něm nám konkrétně blízké a životem i skutkem známé, zdá se nemožným dosáhnout u nich silného projevu oné touhy po nejvyšších duchovních hodnotách jako naplnění podmínky pro velké a vše měnící zásahy Boží do života Země. Ze stran ještě velmi zmateného, neklidného, bloudícího, nedokonalého i zcela hříš-

ného lidstva nelze toto ani očekávat. Ještě zápasí na mnoha místech o základní potřeby života, stěží chápe hodnoty jako takové. Jejich rozlišení je možné jen vnitřní moudrostí a ta je na počátku vývoje u většiny lidí.

Jak Bůh bude řešit tuto až tragickou nepřipravenost lidstva, která se v tomto čase už stává problémem kosmickým svým dosahem a dopadem na jiná životní centra vázaná svým vývojem na postup lidstva, celkové poměry Země?

Lidstvo a čas

Bůh vložil v kosmickou existenci hustou síť zákonitostí určující každé věci účel, místo působnosti, čas jejího počátku, délku i hloubku naplňování svými vlivy i konečný vrcholný bod jejich platnosti ve vyměřeném prostoru. Jako dal všem věcem i jevům poslání, dal je i živým činným bytostem. Způsob a formu jeho realizace však nesešněroval příkazy, nepoložil tvrdý jejich krunýř na myšlení, na tvorbu představ. Tvůrčí fantazii dal volnost největší, ale s požadavkem služby dobru. Všechno však volné i poutané zákonitostmi a řády účelností spojil v jeden dlouhý vývojový řetěz, jehož mnohé články se prolínají, ale v menším okruhu prostoru mají svou specifickou životní dimenzi samostatnou natolik, aby mohla určitá činnost tam zavedená ukázat bohaté škály svých forem.

Do života Země bylo těchto možností vyjádření života dáno nejvíce. Tak se stala jakousi zvláštní školou tvůrčích umění, dovednosti práce s těžko poddajným hmotným materiálem. Tato činnost jí dala velký význam a postavila do středu pozornosti kosmu. Avšak právě proto, že je na ni stále upřen pohled ze všech stran, je každé hnutí v ní známo a nezakryto před nikým, kdo je schopen nahlížet, nazírat, hodnotit. Tyto schopnosti mají vyšší kategorie kosmických bytostí, již rozvinuté rozumové inteligence boží moudrosti a lásky nad lidský stupeň. Zákonitá struktura jejich životních prostorů jim dovoluje volnější pohyb i přestup z jejich sídlišť do jiných, takže mají možnost studia oné části vesmíru, která bezprostředně souvisí s jejich úkoly, službou nebo je předmětem zkoumání životních experimentů v ní.

Lidstvo je odedávna předmětem kosmického studia. Promítá protiklady svou činností a tak je vždy nebezpečí, že právě na straně negativních projevů překročí mezní hranice a tak uvede do kritických situací sebe a všechny na ně vázané životy. Proto musí být střeženo jako dítě hrající si s ohněm. Pokud experimenty s hmotou měly lokální ráz, lidstvo žilo celkem jednoduchým až primitivním životem ve vyrovnávání válečných konfliktů a osobních účtů, bylo velmi pohoršujícím případem, nedobрым příkladem i přímým svodem ke zlému – ale ne kosmickým problémem a nebezpečím velkého formátu.

Pokud dobré, kladné stránky činnosti lidstva převyšovaly negativní, potud víra v Boha a duchovní skutečnosti byla živá a vůdčí idejí Země, a proto udržovala lidstvo ve stálém kontaktu s Božími vlivy, silami a mocí Lásky, tlumící a vyrovnávající účiny zla, byl rámec života Země zachovávan a udržován se všemi procesy příchodu člověka na svět a odchodu z něho smrtí těla. Pro vlastní vývoj lidstva to mělo nesmírnou cenu. Jak rozsáhlá a namáhavá činnost, tak i všechny bolestné procesy rozvíjely vnitřní lidské síly, dávaly možnost zušlechtění a duchovního obrození lidstva, velký vzestup inteligence a zrod lásky, a tím zařazení do vyšší kategorie kosmických duchů.

Celé toto dění by se mohlo rozvíjet dál svým pomalým tempem, kdyby zde nepůsobil jeden z hlavních zemských činitelů, onen poněkud nemilosrdný, přísný, nekompromisní velitel, ale jinak dobrý vůdce – čas. Se všemi věcmi danými Zemi jako její tvar, určitá seskupení pevnin a vod, energie jí sloužící i škodící, celý přírodní svět, Bůh počítá, na ně navazuje jak ve své pomoci tak i v případech, kdy je třeba určitého tlaku na lidstvo k zastavení nebo aspoň zabrzdění jeho negativních výbojů. Obecně se tomu říká Boží trest. I když toto slovo je příliš úzké, jednoduché, zdaleka nevystihující pozadí zásahů, je použitelné a hlavně pro lidstvo výmluvné. Jako Bůh operuje s věcmi Země, bere do rukou i čas.

Vzal ho vlastně do rukou dříve než lidstvu dal Zemi za sídliště. Už tehdy jej učinil stěžejním zákonem vši činnosti. Také samozřejmě i vývoje lidstva do stupňů, jaké hmotná struktura Země dovolí a snese.

Z lidské strany nelze znát jeho výši ani požadavky Boží na něj kladené. Lidstvo proto neví, jak dlouhá cesta ještě před ním leží nebo zda je u konečného bodu času poskytnutého za jediné možnou lhůtu pro jeho pozemskou činnost a procesy takzvaného pokání. Tato nejistota ještě více komplikuje těžkou situaci Země. Z jedné strany podlamuje síly a bere naději v možný obrat k lepšímu, z druhé však přímo nutí alespoň ty, kteří o těchto věcech vážně a odpovědně uvažují, ke zvýšení kladné aktivity a úsilí hledat možnosti, prostředky, cesty, východiska, formy služby, pomoc přímou i oklikovou tomuto vrcholně kritickému stavu Země a lidstva. Čas je jak nabroušené ostří břitvy – stačí malý neopatrný pohyb a lidstvo může být nezhojitelně zraněno.

Lidstvo z neznámých stran

Mimo ony strany nebezpečí, které lidstvo obkličují a jsou všem známy jako válečné nebo přírodní katastrofy, vyvstávají ještě jiné, lidmi netušené. Nesmírný tlak na myslivý systém, neustálé negativní citové napětí, strašné a velmi zhoubné síly krajně již vyhraněného, nemaskovaného zla a řada jiných psychických činitelů deformují celou skladbu bytostných složek lidstva. Jeho celá bytostná podstata ochabuje, ztrácí schopnost přenášení impulzů z vnější strany do vnitřní, z duše do mozkového a nervového systému a zpětně do duševního vědomí.

V tomto stavu nekoná dobře svou funkci prostředníka mezi hmotou a duchovní existencí a tak ztrácí význam v celém zemském obrodném procesu lidstva. Tím dochází k velmi těžkým krizím myšlení, v nichž pravý duševní život nemůže mu dodat potřebné síly a podněty k vyšším úvahám a chápání duchovní nástavby bytí a onen člověk se stává tvrdým, omezeným materialistou, v horším případě ateistou. Tím se ocitne v docela slepé uličce svého vývoje.

Dlouhotrvající poruchy tělesné skladby lidstva v jejích vazbách na psychický život a zaviněné deformací myšlení i celkovou činností položenou do negace a zaměřenou pouze na hmotu, jsou hlavní příčinou mravního i duchovního poklesu lidí. Mimoto nastává další nebezpečí, že ona sice očím neviditelná, ale přesto skutečná životní páska spojující tělo fyzické s jemným obalem duše a tím jí samou se za stávajících vnějších tlaků naruší během krátké doby do té míry, že prostě nebude ona podivuhodná symbióza těla a duše na Zemi v této její situaci udržitelná a vůbec možná. Může se to charakterizovat tak, že lidstvo nebo většina lidstva by vymřela na nevyhléditelné nemoci neznámého či dobře neprozkoumaného původu.

Nedojde-li k mimořádným zásahům Božím, situace na Zemi se nezlepší a lidé se neobrátní ke zdroji svých duševních i tělesných sil – k Bohu – je život lidstva v novém tisíciletí ve stávající formě nemožný. K jeho zhroucení by došlo zcela nenásilnou cestou, jen působností zákonitostí kladných a negativních sil, jak je vydává jednak vnější kosmická energie a pak samo myšlení lidstva. Tato nebezpečí existují, jsou v blízkém prostoru.

Absolutní nebezpečí nespočívá ve ztrátě těla. Člověk je má stejně pouze nakrátko. Plyne však z krize vzešlé nenaplněním úkolu, jaký tělesný život lidstva zde má vytýčený Božím programem. I když si naivní člověk představuje Boží všemohoucnost v tom, že Bůh může kdykoli a cokoli činit, tvořit nebo ničit, přece to nemění skutečnost nesmírně přesně vypracovaných i ideových programů pro každé hnutí života. Realizace se žádá a nekompromisně uskutečňuje i přes snad (mohlo by se říci) předčasně zahynulá lidská těla zničená sama sebou, lépe řečeno porušením svého řádu.

Vynořují se proto znovu velké otázky: Je v kosmu místo, kam by lidstvo odešlo ze Země jako do jiného životního prostoru žít? Je na něm vše náležitě seskupeno a připraveno

přijmout člověka, dát mu nové cesty, pokračování ve vývoji od bodu, který svým odchodem ze Země opustil nebo z trestu byl od něho odveden? Člověk přece není ještě dokonalým a moudrým synem božím, jak se na něm žádá. Kde dokonalosti nabýt, k ní dospět? Pouhou milostí, bez osobního přičinění, kterému od věků do věků Bůh žehná a tím dává najevo, že je žádá?

Nelze-li vnést aspoň trochu jasna do těchto problematik, není-li možné mít jiskru jistoty o zabezpečení dalších možností lidstva pokračovat na své i třeba dále nesnadné cestě za svým obrozením a zušlechtěním, za Bohem, cílem vždy konkrétním, ale stále lidstvu unikajícím proto, že po něm neumí toužit a k němu spěchat i přes překážky nepříznivosti podmínek Země a hmoty – pak nemožno jinak než myslet a mluvit o nebezpečí stojícím za dveřmi každého lidského příbytku. Kam s vyhnanecem, který se v rodině dobrých duchů neosvědčil a ona s ním uvolňuje i zcela rozvazuje svazky?

Záchrana lidstva

Lidská strana velmi ochabla ve svých povinnostech vůči své příští existenci, kterou má přenést do vyšších rovin života. Je možné žádat na ní, aby to rychle napravila, že čas naléhá, nešetří nikoho, otvírá již dveře do nových hodin věku a neohlíží se, kolik jich u prahu čeká, a půjde dál? Komu výzvy konkrétně adresovat? Nelze za každým jít, vysvětlovat, připomínat. Vědění hlubších hloubek a vyšších výšek než jaké jsou obecným vlastnictvím průměrného věřícího křesťana jako znalosti duchovních zákulisí života, zůstane i v tomto kritickém čase, který by žádal vyhlášení oněch pravd do celého světa, v opatrování i výsadě malých skupin duchovních lidí. Sami tím prohlédnou, osvobodí se z krunýřů úzké představy o životě, člověku, lidstvu a Zemi. Budou svobodnější, silnější pro vzlet svých myšlení, úvah, meditací. Jejich volnost však bude současně s rozletem ducha do výšin poutána sice jemnými, avšak pevnými pouty nesmírné odpovědnosti za další vývoje situací lidstva.

Tak už Bůh nevyzpytatelně a podivuhodně pracuje, že volí zvláštní cesty z určitých neshod, které v očích lidské strany nemají východiska. On však je najde vždycky. Jedna z nich je vyhledávání několika nebo i více jedinců, kteří dozráli určité vnitřní duchovní výše, projevíli se dostatečně jako chápající, moudří, v lásce žijící a obětavě sloužící kde třeba, a zvláště duchovními prostředky. Tyto vybrané a samozřejmě také důkladně životem v neshodách prověřené jedince pověří mimořádnými úlohami v dramatu doby. Svěří jim zvláštní i jim nepochopitelné prostřednictví boholidské při Božím jednání s lidstvem.

Vstupem do své úlohy stanou se jakýmsi duchovními zástupci, diplomaty ve specificky božích službách, s nimiž pozemské služby ani sebelépe projevené lidskou schopností, nemají vůbec co činit. Ty jsou zase záležitostí jejich osobních postupů a vývoje. Ve službách božích pak tyto pověření zastupují stranu lidskou, za ni a pro ni přijímají, co lze za daných kosmických okolností ze stran Boha dát cestou přímou i vinoucí se sférami andělů a jdoucí přes jejich ruce.

Je to úkol na pozemské rovině neznámý, neslýchaný. Vyžádala si jej mezní hodina času daného lidstvu za osudné přelomy. Nese jeho konatelům a realizátorům nesmírné závazky, velké, ale sladké břímě Kristovo. Uvaluje povinnosti bdít za všechny duchovně spící, pracovat za všechny duchovně slabé, ještě malé boží děti, které sotva a s námahou dosáhnou na poslední kousek Božího stolu, dětsky se modlí, dětsky myslí na život i Boha. Ukládá služby náročné na trpělivost, pokoru a obětavost lásky, na víru přepevnou a absolutní oddanost Boží věci.

Do jejich plnění vkládá možnost záchrany lidstva, protože v jejich životě chce vidět nejen jejich vlastní, ale ten žádaný, jakému otvírá náruč a Otcovský dům. Do jejich vědomí uloží poznání a zasvěcení člověka do kosmických programů času, který přichází v novou hodinu a tím ve vše velké, co připravuje Bůh těm, kteří Jej milují a chtějí s Ním jít živo-

tem na věky. Těmito mluvčími za lidstvo před Bohem a k lidstvu Slovem Jeho, jako přeta-
jemným klíčem, chce uzavřít světy zla a otevřít Království Boží.

Tak, dvoustranný zázračný klíči Davidův, zaleskni se již svým duchovním zlatem, si-
lami a Mocí Krista v rukou, které On sám umyl a posvětil, aby jej směly na Zemi a pro
lidstvo snést!

Část druhá

Přelomy času

Století za stoletím vchází do života Země a vždy široce rozprostírá nové úkoly a je-
jich vůdčí ideje. Vytváří tak možnosti vzestupu lidstva v rovinách myšlení i činu. Přesuny
století jsou vždy důležitými mezníky života, ač si lidstvo neuvědomuje skutečnost, že Bůh
každému z nich vtiskuje zvláštní pečeť originality, jinými nenapodobitelný přínos do vý-
voje. Přechází-li desetiletí jedno ve druhé, přesun mine bez povšimnutí. Pokud je rozpro-
střen dlouhý čas pro nesnadné práce a četné úkoly, nepočítají se úzkostlivě hodiny, nesle-
dují minuty. Chodí se pomalým krokem a s ničím se nespěchá. Jakmile se však lhůta blíží
ke konci a práce hotova není, je vzácný každý okamžik.

Na celé Zemi se obecně ví, že život lidský je až ke kořenům narušen, že je třeba mnoho
změnit, zlepšit, člověku dát aspoň základní stavbu charakteru, když nelze z něho učinit
světce. Všichni se však chovají tak, jakoby na opravu věcí a žádoucí změny byla ještě sta-
letí, čas byl neomezeně k dispozici. Tento omyl je tragickým neporozuměním životu člo-
věka, plánům Božím s ním. Nejen staletí, ale ani desetiletí nemá zajištěno pokojné a ob-
vykle plynulé dění. Nelze proto pomalu se pohybovat vpřed po vývojové cestě. Zvláště
duchovní člověk musí být včas na vyšší úrovni vědění, moudrosti a lásky. On je zajišťová-
ním včasného vzestupu lidstva. S jeho opožděním se hroutí celá, dlouhý věk budovaná
stavba lidství, a pak vyvstane jediné východisko – znovu ji od základu budovat.

Přelomy dřívějších staletí nebyly tak důležité jako jsou nyní přelomy desetiletí. Toto
desetiletí je přímo rozhodující o dalším osudu Země. Nesmírně záleží na jeho naplnění
vším, co ukládá naléhavost a nutnost změn téměř ve všech lidských vztazích i v systémech
uspořádání náboženských věcí. Duchovní svět a život vyšších rovin otevřely dveře do
svých cest. Vstup do nich má však své podmínky, které jsou v plné moci, možnosti a také
dáváním závazkem lidstva k sobě, všem zúčastněným v kosmu a také svému Pánu.

Nesplněné závazky

Země je naplněna tíživým napětím otázek, jak se bude řešit problém lidstva, nebu-
dou-li včas splněny podmínky spojení Země s vyšším prostorem duchovního kosmu. Od-
pověď je tajemstvím Božím, do něhož je zasvěceno jen málo duchovně vedoucích kos-
mických duchů. Je však nutno alespoň malým pohledem postihnout ony tajné možnosti
řešení, aby aspoň někteří duchovní pracovníci zde byli zčásti vybaveni vědomostmi pro
nadházející dobu a mohli podle toho řídit duchovní služby osobních měřítek a pak nade-
vše důležité práce rámce univerzálního. V případě krajně vyhocených krizí lze čekat řeše-
ní dvěma možnými cestami:

Nekompromisní zastavení života Země se všemi důsledky, jimiž by bylo náhlé rozložení
dosavadní skladby těl a zrušení zákonitosti jejich nových vytváření v dosavadní formě.
Odnětím těla však není dáno konečné dořešení problému lidstva, jen jeho přesunutí do
jiného životního prostoru. Duševní deformace nezmezí výstupem z pozemského těla. Trva-
jí i v jiných podmínkách a uvádějí do každého dění a v každém prostoru těžké poruchy.
Vyrovnávání kazů aspoň do částečné normality by žádalo další zásahy, zrušení i jiných
bytostných složek duše, takzvaných těl sférických nebo éterických, které jsou vytvořeny z

jemnějších kosmických látek. Deformace duševní jsou protisknuty až do nich, a to někdy do značné šíře a hloubky jejich celkové struktury. Zrušení i těchto, tělesnému zraku neviditelných, nevnímátných těl, by duši obnažilo až na kořen jejího já, až k samému duchovnímu principu člověka.

Život však má všude své tvarové jsoucno. Každá myslící individualita se do něho vkládá a v něm teprve vytváří životní obrazy. Pokud není určitým tvarem, není projeveným životem, nemá samostatné a plné vědomí. Proto důsledky zrušení dosavadních těl fyzických a éterických by znamenalo ztrátu osobního vědomí a tím vlastně částečný zánik lidských bytostí. I když by znovu vzešlo období jejich obnovy nebo jinak znovustvoření, byl by to návrat do těžkých počátků formování člověka jako bytosti živé a činné. K tomuto řešení však Bůh přistupuje jen za zvlášť nepříznivých situací života, který vyvstal pro krásu, dobro a kladný vývoj tvůrčí, ale byl stržen do chaotických sil kosmu, které nejsou všechny ještě spoutány řádem, a proto jsou ničivou smrtí živým, ne dost pevným a chráněným tvarům.

Druhý zásah do lidské porušenosti jde mírnější cestou, avšak je novým, ještě dost obtížným procesem. Žádá vytvoření vhodných podmínek v jiném prostoru kosmu pro pokračování všezušlechťujícího vývoje lidstva. Žádá jeho přesunutí tam, a to nejen po jednotlivcích, jak se dosud dělo při takzvané smrti člověka, ale hromadně. To ovšem je možné jen za určitých, pro Zemi nenormálních okolností. Ty však nesou děsivé zážitky protiskující do duševního vědomí krajně vzrušující afekty, které také neblaze působí na skladbu jemných těl. Ty se oslabí a nejsou pak delší čas schopny normální reprodukce i inteligence duše v novém prostoru její činné existence. Vývoj pak nepokračuje plynule, nenese zklidnění a mír duším. Znovu zde pak nastupují svou úlohu pomocné prostředky, znovu musí být ukládány přísné řády, termíny a časová rozmezí a různě působící jejich přelomy. Co nedokáže lidstvo na Zemi, těžko dohání i jinde v kosmu, třeba i ve vyšších úrovních.

Jiná situace je za okolností normálních, kdy Země nebo i jiné planety splní svá poslání včas a dobře. I když na nich život jedné chvíle přechází do vyšších rovin, těla se mění do jemnějších struktur a dokonalejších reprodukčních systémů, děje se tak přirozeným, nenásilně plynulým postupem. Přejít z formy do formy nese vyšší stupeň vnímání, zážitky krásné a radostné, jak tomu bývá při vstupu duchovně žijícího člověka na onen svět. Kdyby lidstvo žilo jemným myšlením, dobrem a činností kladnou, jeho přestup do Božího Království byl by jako klidné usnutí po práci, položení hlavy k vědomému odpočinku od všech starostí.

Nesplněné úkoly dobra, opomenuté závazky projevovat Boha na Zemi lidstvím vysoké mravní kvality a ušlechtilé inteligence, nesou nutnost dalších obrodných procesů zde nebo v jiném kosmickém prostoru. Setrváním ve zlu vyvstává nebezpečí náhlých zvrátů Země a lidstva s tragickými následky.

Vazby činnosti lidstva

Země je malým kosmickým prostorem jen rozsahem a obsahem hmoty, která ji tvoří. Velikost a význam Zemi dává myšlenkový svět lidstva. Každá lidská myšlenka zrcadlí vnitřní stav člověka i zemské situace obecné je nesmírně důležitým kosmickým jevem. Jí se navazují nitky zvláštních neviditelných kontaktů s jeho oblastmi oživenými jednající, činnou inteligencí různých kategorií bytostí. Některé impulzy k činnosti Země přicházejí z jejich myšlenkových skutečností naplněných tvůrčí fantazií vesmírných rozměrů.

Mnohé impulzy k činnosti nejdříve se objeví na lidské straně, která je zpracuje, dá jim určitý výraz, podněty k uplatnění. Během těchto procesů lidská mysl ukazuje celý průběh postupů při své tvůrčí práci. Vytváří tím řadu obrazů, které se promítají v prostoru. Pro myšlenkové síly není hranic a tak jejich obrazy pronikají nezadržitelně životním prostro-

rem. Je zachycují, je studují, jimi jsou informovány jiné kosmické inteligence o jevech vnějších i vnitřních, hmotných i duševních.

Vazby činnosti jsou rozsáhlé a zatím byly nerozlučitelné. Vytvářela je zákonitost kosmických jevů určitých časových rozmezí, nutných pro přehled všeho vykonaného, kontrolu toho a možné změny a zásahy do vln krizí. Některé kosmické vztahy spolupůsobily při úpadku lidstva, znesnadňovaly vývojové procesy, vnášely pro lidstvo nevhodné formy náboženství primitivních projevů a představ. Jiné naopak zvedaly lidský život nad hrubý hmotný rámec a dávaly dobré inspirující podněty k činnosti ušlechtilé hlavně v oblasti umění.

Závislost lidstva na mnoho jemu neznámých stranách pohybu života je mu velkou polehčující okolností, k níž přihlíží Pán při hodnocení věcí Země a člověka a z níž také vychází mnoho Jeho shovívavé odpouštějící milosti. Jako z jedné strany částečně snímá z lidstva absolutní břímě odpovědnosti, tak z druhé jí zase stonásobně více uvaluje. Činí člověka odpovědným i za zdar díla mimo Zemi, za dobrý i velmi nedobrý příklad chápání života, úkolů a práce, za odklonění se od řádů lásky, které je největším proviněním všude, kde k němu dochází.

Přicházející čas nese zásahy i do těchto kosmických vazeb, značně poutajících člověka s negativními a nízkými světy. Některé uvolní, jiné, přinášející blahodárné vlivy a dosud neprojevené, uvede v platnost. Takto bude dána nesmírná pomoc lidstvu ze strany Boží, další možnost vstupu v samostatnější rozlet po všech věcech dobrých a také ovšem – zlých. Rychlý dobrý vývojový postup je proto uskutečnitelný.

Z jedné strany je možný rychlý vzestup, splnění závazků třeba v poslední minutě, avšak stejně tak nemá zabezpečujících zábran hluboký nový pád lidstva, protože některé vazby chránící lidstvo se přenášejí z této konkrétní současnosti až zase na budoucí cesty pokračujících obrodných procesů, bez nichž se lidstvo neobejde, nedokáže-li se vědomě obrodit dobrovolným, spontánním a účinným úsilím v nejkratším čase, ponejvíce v nové hodině času, jak Boží strana nazývá nové desetiletí.*

Část třetí

Programy desetiletí

Do důležitého období nového desetiletí jako možného obratu věcí Země mají vnést přínos pomoci všechny strany zúčastněné na záchranných akcích pro lidstvo. Největší přínos a nejvyšší kvality s nejvýraznějším účinem mohou samozřejmě dát strany, které lze zahrnout pod jednoduchý, ale vystihující pojem – Boží svět. I on je diferencován formami činnosti a možnostmi zásahů. Ty jsou závislé na moci, kterou jim propůjčí Kristus; pak také na přísunu sil, jimiž se operuje v celém procesu obrody člověka – lidstva a časové hranici, do níž je rozložen. Mimo to ještě na různých jiných dispozicích souvisejících s golgotským mysteriem a jím vydobytých zvláštních milostí Spasitele.

Tato cesta pomoci však zůstává za vším jiným a nade vším jiným jako nejzazší prostředek pro situace nejkritičtější, když se vyčerpají všechny prostředky k záchraně a člověk je již vydán následkům svého stavu na milost i nemilost. Pokud ještě zůstává malá jiskra naděje, že člověk nepromarnil vše mu dané k jeho záchraně v rámci samostatného snažení a přímých vlastních akcí, není sáhnuto do hloubky pokladnic nejvyšších hodnot Obětí Krista, aby z nich bylo dáno vše jen z čisté milosti, bez zásluh zemského člověka. Zákonitost věcí totiž nekompromisně žádá vysokou míru aktivity člověka v celém problému a procesu jeho obrody a zušlechtnění.

* Sedmdesátá léta 20. století. (pozn. red.)

Úžasně hodnoty Božských obětí směřují dál než k cíli spásy, jak se jí na Zemi rozumí. Z nich se vytváří celý nový životní prostor onoho vesmíru, kam má být vložena budoucí tvůrčí dílna samého Logos, který po svůj bok v těch netušených úžasných situacích chce postavit člověka.

Nejvyšší rozhodnutí

Záležitost lidstva vstoupila do rozhodujícího období. Jedná-li se o věc tak dosažitelnou, že lze mluvit o kosmických souvislostech, pak se nemůže ponechat dohledu a kontrole žádné z andělských hierarchií funkčně sebevýše postavených. Přechází do rukou ústřední kosmické a tím i pozemské autority s celou šíří problematik Země v jejím rozporném a vrcholném zmatku, s úkoly, které měly být splněny před staletími, ale dosud nejsou začaty, a ty, které jsou v proudu dění, nenesou zdar a úspěchy proto, že jsou vzaty za nepravý konec a ještě slabýma rukama vnitřně nezralého lidstva. Vstupuje do pravomoci Krista.

Ten vystupuje z dosavadního pozadí – lépe řečeno z neprojevenosti přímé – ze všech inkognit, kterými se kryla Jeho úžasná mentální i skutková činnost pro blaho lidstva realizovaná skutečnostmi na Zemi zjevně nepostřehnutelnými a známými jen duchovním pohledům na život – těm, kteří je mají zde na Zemi a v prostorách jiných. V tomto zjevném přihlášení se k lidstvu v nejvyšších funkcích vedení odpovědnosti absolutní a k tomu dané moci, spočívá něco tak nesmírného, velikého, nekonečného, Božského, že není slov k jeho vyjádření a hodnocení. Je v tom budoucnost lidstva i kosmu.

Nejvyšší vedení je i nejvyšším rozhodnutím. Je-li v pravomoci tak absolutních kvalit, pak lze i v nejtěžších krizích osobních i všelidských dál stát i dál pracovat v jistotách, které dají sílu nadlidskou, trpělivost andělskou, statečnost dokonalou.

Přínos strany lidské

Na lidské straně se žádá co nejdříve vytvořit pevnou základnu pro působnost, vlivy a zásahy stran Božích, které jsou připraveny začít s úkoly, jak je vytyčuje Kristus v rámci záchranných misí a přímých akcí pro věci lidstva. Strany Boží, zasvěcené do šíře programů a přímo pověřené jejich realizací, soustřeďují se nyní ve velkém kruhu kolem Země. Hledají nejschůdnější cestu do myšlenkových prostorů lidstva, kde je určené těžiště jejich práce.

Tento prostor je však pro ně takřka neprostupný, je uzavřen přítomností a velmi zhoubnou, rozkladnou působností strašného smrtícího zla, které tvoří neviditelný, ale skutečný krunýř kolem Země. Na lidské straně je, aby zvláštní operací duchovními silami, které dává k dispozici Kristus výhradně pro tento úkol otevření Země a lidských srdcí Jemu, tuto situaci a stav věcí změnila, vytvořila předpoklady pro ně mimořádně danou pomocí Boží, delší čas pečlivě připravovanou a programovanou, nyní přísně a přesně organizovanou do všech podrobností její realizace.

Seznámení lidské strany s ní a zasvěcení do ní není záležitostí lidského rozumu a jeho myšlenkové nebo představové spekulace. Je možné jen přímou informací shůry. Je dávana osvětlením, věděním vlitým spontánně silně a mohutně do vědomí toho nebo těch, kdo mají velké, důležité a odpovědné úkoly na lidské straně v celém podivuhodném a ještě tajném procesu proniknutí Země Kristovou Silou, Mocí, Moudrostí a Láskou v míře, jakou lze dát této hodině kosmického času pro pomoc bloudícímu, trpícímu a nebezpečně vychýlenému lidstvu z jemu určených cest a řádů života.

Programy strany lidské

Stěží lze slovem formulovat požadavky, jaké klade nová hodina času a Boží strana svou činností na stranu lidskou, aby jejich splněním umožnila včasný přísun duchovní pomoci Zemi. Je však nutností se s nimi v jejich lidsky srozumitelné formě seznámit. Je nezbytné si uvědomit, že je třeba:

Zesílit a rozšířit aktivity duchovního života osobního i v každém větším nebo malém duchovním sboru, shromáždění, hnutí, ve skupinách nebo velkém církevním společenství.

Zvýšit, prohloubit a zkvalitnit úsilí o dokončení stavby charakteru člověka a její rychlá realizace.

Zvednout lidské mravní základny do rovin, v nichž není hrubých přestupků ani proti společenským normám obecného soužití, kde je naprostou samozřejmostí úcta, kázeň, ohleduplnost, ochota a laskavost, šetření každého života, respektování názorových diferencí.

Stále stupňovat snahy o vnitřní zušlechtnění a celkové zjemnění vystupování a jednání v každé situaci i provokaci.

Zvýšit a prohloubit náboženské vědění a uskutečnit jeho přestup za známé hranice do nových rozměrů a dalších skutečností.

Hledat cesty k odkrytí dosud neznámých příčin dění v psychice člověka i v jeho osudových problematikách osobních i světových.

Rozvíjet zájem o pravou a čistou mystiku a dosahovat její osobní realizace, proměnit ji ve skutečnost.

Navazovat spojení s každým duchovně myslícím člověkem kontakty osobními i v rámci náboženských celků a jejich organizací jakékoli formy dobré i nevhodné.

Sloužit duchovními výklady a poučováním těch, kdo o ně žádají nebo projevují aspoň částečný zájem o duchovní vědy a pravdy známé i dosud utajené.

Zaměřit celý životní styl na duchovní rovinu, na jemný, vysoce ušlechtilý a přitom nevtíravý, nenásilný, neokázalý lidský projev.

Nově pojímat Boha i člověka v jejich tajemných a podivuhodných vazbách na život, všechno dění pozemské i vyšší.

Nově, daleko zasvěceněji přistupovat k mysteriím křesťanství.

Nově chápat Krista v Jeho kosmických funkcích a poslání, u lidstva zvlášť.

Promlouvat k Němu nové slovo z lidských prostorů v přiznání se k Jeho cestě, životní Moudrosti i zákonům Lásky, které vytyčuje pro současnost i budoucnost.

Dosahovat hlubších a dokonalejších vnitřních i vnějších způsobů zbožnosti.

Přejít do činnosti vyhraněně kladné, nesoucí mír, lásku lidskou i univerzální, bohatství poznatků vyšších skutečností, rozvíjení psychiky ušlechtilou a moudrou činností.

Odstranit překážky dorozumění a míru národů a ras.

Vybudovat hustou pevnou síť ze sil a myšlenek duchovních, rozprostírat ji na místa, kde je ohrožen mír a víra v Boha, narušován vztah k Němu.

Pracovat a obětovat, nač stačí duševní síla a tělo.

Připravovat ze svého místa a dosažitelnými prostředky lidskými i duchovními nový život lidstva.

Vyšší formou a dokonaleji vyjadřovat sebe v myšlení i slovu, celý smysl života lidství obecně i v jeho vztahu k Božství.

Přesunovat duchovní život z chrámových center do denního života ke každé činnosti, do všední práce, k myšlení, citu, slovu i k vnějším projevům lásky.

Vytvořit duchovní společenství bez vnějších organizací, jen s hlubokou, bohatou náplní programů pomoci lidstvu duchovní cestou.

Provádět intenzivní činnost modlitební nejvyšší úrovně myslitelské, formulační i reprodukční.

Vytrvale a důsledně, přísně sebou i druhými kontrolovat plnění dobrovolných duchovních i lidských závazků, položených zcela do služeb Kristu.

Programy strany Boží

Boží strana vede, řídí, kontroluje a rozhoduje. Její řeč je proto přísná, strohá a jasná. Je oznámením skutečností, faktů, které jsou nebo se připravují jimi se stát. Boží strana má nejvyšší dispozice pro každý zásah, čin, realizaci. Její chtění je současně jeho uskutečněním; vyhlášením požadavku zaslíbí jeho splnění. Její podpora věci, na níž záleží a o níž jde, je jediným absolutním předpokladem realizace každého záměru, plánu, programu, který kdekoli a jakkoli stanoví.

Do programu nového desetiletí* Boží strana vkládá:

Své vlivy nesmírných účínů na život lidský i život kategorií nižších v rámci Země a její hmoty (celé zemské stvoření).

Působení zvláštní milostí pomáhající a zachraňující.

Čas možné a nutné obnovy duchovního vědomí člověka při zachování jeho dosavadního tělesného zjevu a všech současných podmínek pozemského života.

Nekompromisní požadavek plného respektování Božích řádů života, jejich přijetí a realizování aspoň jednou třetinou lidstva.

Upřesněné, správné a vystihující formulace definic a pojmů dobra a zla, aby nastalo jejich rozlišení a tím možnost spravedlivého soudu života lidstva i ze stran pozemských.

Hodnocení výsledků činnosti lidstva v jejím kladu i záporu navršených za dobu pěti tisíciletí.

Určení rozsahu záchranných akcí, které mají udržet život na Zemi v kritických až zkázonosných chvílích nebezpečí přicházejícího z kosmického prostoru i z nitra Země a také od lidstva, které překračuje hranice dovolených, na Zemi možných experimentů s hmotou.

Rozdělení lidstva do tří hlavních skupin:

věřící – nevěřící – lhostejné k duchovním kvalitám a Bohu.

Roztřídění věřících do tří kategorií:

věřící začátečníky, přecházející teprve od nevěry k víře –

věřící nižšího i vyššího průměru –

duchovní myslitele, mystiky, naplňovatele cest lásky a moudrosti

ve všech jejich aspektech a také vědomého spojení s Kristem

některou z možných či daných forem charismat.

* Je třeba si uvědomit, že novým desetiletím – sedmdesátými léty dvacátého století – byl tento proces započat. V jeho průběhu byl naplněn jen v některých bodech zcela, v jiných zčásti a v jiných dosud jeho naplňování trvá, neboť je začátkem programu celé nové epochy. Nakolik se co naplnilo nebo naplňuje, nechť posoudí čtenář sám. (pozn. red.)

Rozdělení nevěřících na:

filozofy v mezích rozumu – vcelku neškodné skeptiky –
přímé a tvrdé popírače duchovní existence a Boha.

Rozdělení lhostejných na:

duše ještě nevědomé – slabé myslitele – nenapravitelné hříšníky.

Rozhodnutí o dalších možnostech i nemožnostech jejich postupu nebo zařazení
do budoucí činnosti rámců kosmických s odstupňovaným významem úloh a úkolů.

Vymezení prostoru duchovní působnosti na Zemi lidem k tomu pověřeným
přímou Mocí Boží shůry.

Určení míst ke shromažďování lidu za účelem zvláštních zbožností a projevů víry
a úcty k Božství, aby tato místa mohla být pronikána duchovním Světlem
a lidé jím byli ozáření, posvěceni.

Vytvoření stálého i přechodného sídla pro andělské mocnosti v nadhmotném prostoru
Země i přímo uprostřed lidí k řízení záchranných akcí i kontrole a dohledu nad každým
pohybem ve hmotě i v myšlenkovém světě lidstva.

Vybudování ústředního centra, do něhož se soustředí síly a moci autority Krista,
sestupujícího z nejvyššího duchovního jsoucnu k prostoupení celého hmotného kosmu,
které začíná od Země a člověka a odtud se poline dál a dál jako paprsky
jednou zažehnutého světla do velkých září.

Přeskupení různých sférických (hvězdných) vlivů na život lidstva, omezení jejich zásahů
do povahové skladby jednotlivců i celých národních skupin předznamenávajících jejich
osudy neblaze, rušivě, tvrdě.

Zřízení neobvyklé technické kosmické služby, kterou vykonávají jí pověřené
inteligentní bytosti Zemi blízkých planet, aby chránily obyvatele Země a usnadňovaly
jim přestupy, přechody do jiných životních prostorů.

Velké rozvinutí psychické stránky lidstva.

Uplatnění zatím jen zčásti známých duševních schopností a duchovních vloh člověka,
které pronikavě změny dosavadní představy o životě, dají vyšší vědění sahající
ke kořenu nejednoho tajemství.

Zvýšený zájem o duchovní vědy všech obsahů na celém světě.

Poslední střetnutí pravdy s pravdami neúplnými, relativními i zcela klamnými,
s nesprávným pojetím a výkladem věcí života, duše i těla.

Zesílení úporných zápasů na všech polích ideologií formujících život Země
do určitých systémů, řádů, významů a důležitostí.

Vyrovnaní velkých majetkových diferencí.

Odnětí moci zlatu.

Nezdar všem nečestným spekulacím.

Omezení přílivu lidí do Země zrozením se v ní dosavadním fyziologickým postupem
a zákonitostmi biologických vývoje.

Přesné určení počtu lidí, kteří se mají a smí do Země zrodit i z ní v blízké době odejít.

Začátky proměn hmoty ve sférické spektrální energie úžasné tvárivosti, nosnosti
i podivuhodných zákonitostí proměn svých podstat i nástavby.

Přenesení vědomí z fyzického těla do těla z éterických hmot, které se vytvářelo,
budovalo celá tisíciletí a dochází ke stadiím konečné formové i funkční stabilizace
dané na další věk života člověka v jemnějším tvarovém jsoucnu.

Silné náporů na myšlení lidstva různými, dříve neznámými jevy a událostmi, které jsou znamením kritického a rozhodujícího času, přelomu epoch, předzvěstí nových kultur, nových náboženství.

Ukončení vědeckých experimentů s hmotou za účelem ničení.

Uzavírání posmrtných očišťů jako již nevhodné formy řešení lidských vin a nedokonalostí, chyb a omylů.

Rychlý až okamžitý dopad následků zlých činů na jejich strůjce i realizátory; trestné sankce nelze vsunovat do žádného jiného prostoru a času, protože každý má být jako nový a dokonaleji uspořádan láskou a mírem.

Neplatnost starých náboženských kultů a uctívání Božství přes hmotné předměty.

Navršení a tím ukončení lhůty dané člověku pro pokání, očistu, obrodu a částečné posvěcení jednoduchými pomocnými prostředky.

Přenesení soudu nad člověkem v kritické chvíli jeho výsunu z těla z vyšších míst, kde se dosud odehrával, přímo do prostoru, kde onen člověk působil, jednal, hřešil nebo vytvářel životní hodnoty.

Rozsáhlé přípravy na všech místech Zemi blízkého kosmu k přesunu lidstva do jiného prostoru existence.

Přísnou kontrolu vši dosavadní duchovní služby církví a všech náboženských společností.

Přísnou kritiku vši nedokonalosti i přímé škodlivosti nesprávných ideových náboženských výkladů i práce.

Překonání úzké dogmatiky všude, kde působí a uzavírá do dětských představ rozumu i srdce člověka, omezuje pohled do univerzální říše jeho existence.

Velké vnější změny v organizaci křesťanství.

Ústup od vyhraněných názorových diferencí se slabým obsahem vědění.

Rozvolnění dosavadních forem projevu víry a zbožnosti i pojmových struktur jejich vyjádření.

Určení rozsahu duchovní moci kněžské a kazatelské konané pod určitým jménem a v určitém místě v příznivých i nepříznivých podmínkách a s přihlédnutím ke stavu těch, jimž se duchovní funkcí slouží a pomáhá.

Zanikání vysokých duchovních úřadů a titulů náboženského charakteru pro nemožnost přesunutí jich do nového času a s novým řešením záležitostí lidské duše a celkového duchovního postupu člověka.

Odevzdání každé pozemsky laděné duchovní autority do rukou autority jediné – Krista.

Přenesení odpovědnosti za náboženské myšlení, představy a způsob projevu víry na každého věřícího osobně a k samostatné manipulaci s vlastními problémy a vnitřním stavem.

Výchovu k vlastní vnitřní vyspělosti osobním přičiněním i přímým působením na každého jedince vlivy jeho vyšších duchovních strážců a učitelů a nejvíce Učitele nejvyššího – Ochránce a Božského rádce každého člověka – Krista.

Nekompromisní požadavek Boží strany, který stanoví:

Ukončení válek křesťanských národů.

Uklidnění všech různě laděných rasových revolt.

Vymizení všech revolucí.

Utišení bouří všeho hrubého zla.

Zastavení ničení všech hodnot mravních, náboženských i hmotných.

Vypracování nových řádů soužití, nových programů lidstva.

Vypracování nových systémů, které je uskuteční, uplatní a připraví tak další vývojové etapy lidstva v kosmickém čase a prostoru nadhmotném.

Program Boží Moudrosti

Program Boží Moudrosti přináší jako dar a milost nové hodině času:

Uvolnění myšlenkových sil z centra jejich zdrojů v Bohu.

Vydání jich lidstvu pro rozvinutí jeho myšlení a tím vzestup inteligence a vývin vnitřní vyšší moudrosti.

Příliv inspirací k myšlenkové činnosti, která dokáže zpracovat neobvyklá témata dotýkající se tajemství skladby života člověka, Země a kosmu v jejich duchovních skutečnostech.

Možnost navázání spojení s vyššími světy ještě hmotnými, ale s jemnější strukturou zákonitostí a dokonalejší skladbou prvků a látek životně důležitých, které tvoří základní i vyšší stavby buněčných systémů těl více produhovněných než je tělo lidské, pozemské.

Předpoklad pro navázání vyšších dorozumění s bytostnými inteligencemi vyšších sfér.

Rozvinutí technických kosmických úkolů lidstva.

Rozšíření celkového vědění do značné hloubky, která umožní pozdější spojení obydlených kosmických světů v jednu velkou životní říši vesmírných rozměrů s jednotnými systémy a řády soužití.

Prostupování každého člověka a pak postupně celé živé přírody duchovními aspekty života, které všechno zjemní a zušlechtí, zdokonalí tvar a zpevní jeho skladbu pro jeho trvání delší než jaké má.

Osvícení rozumu do té míry, aby byl schopen a hoden přijímat rozum Božský, Ducha Svatého, který vede, řídí malá i velká centra vesmírné činnosti kladné a v idejích lásky.

Dobudování tělesných složek, které budou i nadále pevnou kostrou bytostného tvarového jsoucna i pro nový tvůrčí věk.

Postavení víry ve skutečnost Boha na nejvyšší místo v myšlení, cítění, slovu i činu.

Poznání Boha jako programu všech věků, cíl nejbližší i vzdálený jako tajemství Bytí, jako skutečnost bezčasé Věčnosti.

Program Boží Lásky

Program Boží Lásky přináší:

Rozproštění nesmírných možností k vzestupu člověka do rovin andělství a z nich pak ke zbožštění, které se rozvíjí do stupňů nekonečných.

Světlo na cestu těm, kdo volí cesty nesnadné, k vysokým horám Moudrosti Boží, k pramenům božsky projevené Lásky.

Vedení všech, kdo chtějí být vedeni Boží radou, Boží Láskou, Boží pravici.

Rychlé zušlechtění každému, kdo si je vědom lidské nedokonalosti a touží upřímně a vytrvale být dokonalým v Kristu duší i tělem.

Pomoc v každé nesnadnosti, v problému osobního života, je-li zaměřen na pomoc všem a službu Kristu.

Poskytnutí uplatnění v práci na duchovním poli značných šíří a velkých významů.

Překonání nemocí těla za předpokladu pevné víry, duchovního vnitřního života a nevyhledávání prostředků pomoci cestou jinou.

Prožitky mystické, krásné a oblažující celé vědomí skutečnosti a blízkosti Boha.

Vnitřní síly, které klidní, dávají možnost mnoho vykonat a bez umdlení dlouhý čas pracovat.

Odstranění příčin tělesného strádání, hladu, útisku, ponížení i velkých utrpení.

Mírové soužití tam, kde se o to lidé všestranně přičiňují, hledají smír a bratrské vztahy.

Utišení bouří na moři beze škody na životech a věcech, oddálení všech jiných pohrom pro onen čas, kdy lidstvu je dána zvláštní milost posečkání na jeho dobrovolné, vědomé návraty mysli, srdce i všeho vnějšího konání do lásky lidské i Lásky Boží.

Programy Krista

Programy Krista mají strohou, jasnou řeč Pána, který dovede mírně a jemně připomenout povinnosti, závazky a úkoly, ale také pronést nekompromisní rozhodnutí o záležitostech člověka a tím i dalšího bytostného života, kdekoli je tísněn, narušen nebo znevážen nedůstojným programem.

Program Jím narýsovaný určuje:

Délku času života lidstva na Zemi i jinde.

Obsah jeho činnosti dobré a kladné.

Každý rámeček životního prostoru lidstva; jeho přesné místo v kosmu jako dějišti velkých vývojových procesů, tvůrčích aktů a proměn věcí.

Počet lidstva na Zemi i jinde.

Jeho rozdělení do přesně diferencovaných kategorií kvalit vnitřních i vnější výkonnosti ve službách obecných i specifických.

Hodinu jejich započetí a ukončení.

Nejvyšší kontrolu nad nimi.

Konečný a absolutní posudek jejich výsledků.

Šíři souvislostí života lidstva s kosmickým děním jiných specifík poslání a ideových obsahů.

Množství kosmických bytostí vázaných na pozemské dění.

Vývojové postupy člověka jedince i celků jako jsou národy a rasy.

Hierarchické stupně vyšších i nižších řádů andělů zapojených do mesiášských akcí na Zemi, do velkého díla Spasitele pro vesmír.

Snížení moci zla, které svírá Zemi a provokuje k násilí, působí mravní zkázu.

Hranice činnosti negace za kritických situací, jaké přinesl tento čas; možnosti, cesty, způsoby, formy a všechny prostředky, jimiž se zachraňuje pobloudilý i hříšný svět sám svou, i když shůry danou a inspirovanou vše obrozující aktivitou, a ty jimiž duchovní světy se svými vůdčími inteligencemi ze svých stran dávají zvláštní pomoc tomuto času a situacím lidstva v něm.

Vzestup lidstva, jeho výši a promítnutí jí do času a prostoru, do dění vnitřního i vnějšího v obraze zjevné činnosti, v mysli a srdci.

Výši a šíři odpovědnosti stran účastných obrodného procesu na Zemi,
v člověku, pro něho a s ním v čele i na konci.

Místo i čas k naplnění nedokonaných pokání, očist i celkového zušlechtění lidstva.
Hloubku nového možného pádu do propasti (trestu) nicoty a zmaru všeho krásného
a ušlechtilého, vznešeného a moudrého, budovaného tisíce let nebo i jeden celý
kosmický tvůrčí věk.

(1971)

Oslovení národa

Osudy národa

Národe mučedníků a bojovníků za Boží pravdu,
ve vznešeném, slavnostním patosu Boha chci s tebou hovořit, i tak jednoduše a přímo, jako mluvívá člověk k člověku o společných problémech, tíživých i krásných věcech života. Slyš mne ve slovu Otce svého i Pána svých cesta a života, i v laskavosti své nebeské Matky. Spojili jsme se v jedno jméno, které je sluncem tvých dnů i zářivou hvězdou, jdeš-li nočním setměním a v prostoru hledáš orientaci.

Kristus je toto jediné jméno Boha.

Tys v tomto jménu křtěn a jím a v něm uveden v život, nad nímž se tyčí kříž i zmrtvýchvstání Syna. Proto ti náleží vše, co Bůh dává životu v těchto posvátných znameních: díl Boží Lásky, Moudrosti a vědění. Nadešel čas, kdy toto velké a svaté, co Bůh dává, má ti být odevzdáno, vloženo do vědomí duše a část z toho i do tělesných schrán.

Pro tento jedinečný úkol se k tobě přibližuji, a to velmi blízko: hledím na tě takřka tváří v tvář. Pravicí se dotýkám čel tvého lidu v celém počtu, kolik se jich v tobě nalézá. Začínám nejdříve s požehnáním jich všech bez rozdílu, jsou-li či nejsou přede mnou skloněna k požehnání, dychtivá mých doteků. Nevyjímám ani ta, která se dávno i nedávno ode mne odvrátila v jinou stranu, aby jediná myšlenka nezatoužila spěchat za mnou a ke mně dojít s modlitbou a pokornou prosbou, když osud tíží, svět všechny hroznými zbraněmi léká, tělo nemocí slábne a z pozadí se přibližuje na dosah ruky stín smrti.

Znám každého z tvého lidu, odkud přišel do zrození se v národním soužití a společenství, jak dlouho v něm žil a kam z něho odešel, když jeho tělu došla životní látka. Víím, kdo byl kdy komu otcem a matkou, blízkou i vzdálenější rodinou, kruhem přátel věrných i těch, kdo zrazují a klamou. Víím, jakou ten či onen prošel výchovou a životní školou zkušeností, měl-li kolem sebe dobré vzory, anebo byl hosen na okraje společnosti či žil jako strom, jemuž vichřice vyvrátila z půdy jeho druhy a on stál na výspě sám. Proto v nahlížení do spleti tajných příčin hnutí v duších jsem ke všem stále laskavý a všem žehnám. Ještě jsem neřekl ani bláhovému posměvači Boha, ani pyšnému na svůj lidský um, ani popírači Božích skutečností, nevěřícímu, ani těm ve velkých pochybnostech, že je nechci vidět, že je odmítám a vypovídám do těžkých trestů nebo mám pro ně připravena muka pekelným bran. Ještě svou shovívavost rozšiřuji, milost prohlubuji a vynalézám pro ni nové formy; ani odpuštění hranici neuzavírám.

Ke komu jsem však takto neomezeně milostivý? Ke všem, kdo velmi hřeší a propadají temnotám? O tom ti chci dát poučení, národe velkého a tobě nesmírného poslání, a proto zvláštního postavení, jímž jsi vyňat až po tuto chvíli z trestných zákoníků příčin a následků. V čem spočívají tato jedinečná a vzácná privilegia? Má odpověď ti bude těžká k pochopení, avšak jiná není možná.

Tvé cesty nemají všední a běžné pozemské zbarvení, ač každý tvůj příslušník je jako člověk vybaven duší a tělem, rodí se, žije lidsky a za čas mu tělo ochabne a umírá. Nad tebou však jasně září tajné znaky výlučnosti, vynětí z obecných hodnocení a souzení pro nedokonalost a viny platnými měřítky. I tento soudní čas to respektuje a ponechává mi tě v rukou bez námitek, abych rozhodoval o tvé současnosti i budoucnosti vlastním úradkem.

Tvé cesty a osudy se vším jejich děním jsou předem stanoveným, a proto předurčeným dramatem s přesně vyznačenými úlohami se širokými kontexty. Hlavní a vedlejší jejich myšlenky s přesnými záměry a vysokým zacílením vyvstávají v mé mysli, když Moudrostí uvažuje a rozmýšlí, jak postavit, jak ohraničit, jakým děním naplnit zápasy o člověka a jeho postupy. Všechny dramatické události a děje ve tvé hranici a životě lidu tyto ideje v malé kostce zrcadlí jak studánka hvězdné nebe. Rozkládají je na tmavá i bílá pole, která se

protínají a překrývají, jak ten či onen historický moment dává zvítězit myšlence dobra nebo ustupuje vládě myšlenek negativních. Osudy jedinců i rodů v těchto ohniscích promítané nejsou jen záležitostmi těch, kdo je prožívají.

Přiznávám v této chvíli významné pro celé zemské stvoření, že jsem v tvých dějinách ve zvláštním zpřítomnění a přivtělení k životu lidu a nejvíce v každém jeho utrpení a útisku zlem. Jsem jako rozdělen v množství jeho duší a více či méně zabydlen, a přece mimo ně sám a nade vším svým Duchem. Toto úžasné a fantasticky znějící je tajemstvím Boha. Vy-dává Sebe do Svých synů. Jimi žije a pro ně a v nich se Sebe vzdává. Až dorostou v Něm do zralosti, vyjímá z nich Svě Já, aby se jevíli jako samostatné individuality mající už vlastního tvůrčího ducha.

Takto jsem vychovával od věčnosti boží syny a tento systém i nadále ponechám. Ti, jež vyvolují k této boholidské symbióze a do jednoty cesty životem, jsou tímto mystickým poutem na každém místě své existence vzácní a výluční. Vnější strana je neliší od prostředí, odlišní jsou stranou vnitřní. Do ní nahlížím jen já a pak jen ti, kterým přes rameno dovolím podívat se do knihy s pečetěmi tajemství, do níž kreslím, píši o osudu světů a z ní je předcítám a oznamuji, co se má stát ve jménu Boha.

Každý národ má své místo a v něm roli v dějinách světa. Její důležitost a rozsah si neurčuje sám. Ukládá je rozsudek soudu Boha, jak jej vyřkl v čase pokažení lidstva před potopou světa. Rozhodnutí bylo přísné a neodvolatelné. Některé národy poslalo do říší temna a vydalo do zajetí odpůrce programů, jež vytyčuje Láska. Těla zahynula, ale to, co je činí živými, žije a bude žít dál. Duch člověka neumírá.

Národe, k němuž mluvím tato silná slova, tobě je přiřknuta složitá, nesnadná, avšak vzácná a krásná úloha – zachovat za všech okolností:

- duchovní světlo –
- víru v Boha –
- lásku srdce, myslí a slova –
- statečnou obranu dobra –
- obhajobu spravedlnosti a pravdy –
- křest v Kristu –
- život křesťana –
- moudrost a vědění –
- sílu, odvahu a vzlet ducha –
- úctu k Matce Krista –
- oběť za spásu lidstva.

Pro zdar tvého díla a neochvějné setrvání v něm je do tvého lidu vložena má silná duchovní myšlenka, žádnou vlnou odporu a zmaru všeho spjatého s Božím jménem nevyvratitelná. Pro její zakotvení, upevnění i rozvinutí postavil jsem v tobě stolec dobrého knížete míru a šlechtnosti – Přemysla (myslitele). Byl povolán do své funkce od pluhu na znamení, že posláním jeho a založeného rodu a pak z něj vzešlého národa, je práce zúrodnující místa, kam má být vložena vzácná setba, kde má vzejít její úroda. Tato služba a práce pro život je odevždy mou činností. Proto jsem šel k národu hned po boku Přemysla. Jeho mírná tichá vláda byla úvodem mého vstupu do života národa. Tím jsem hned na počátku národním dějinám dal tajnou pečeť mysteria.

V této době však už Země byla pod vládou onoho zlého ducha, jemuž lze dát jméno ne-hodného bratra Abelova – Kaina. Ten rozprostíral své vlivy do každého národa, šířil v něm myšlenky nešlechtné i činy zla. Přemoci jej a vypovědět za hranice národa a pak celé Země bylo a je jen v moci lásky a dobra. Láska mocné, silné velikosti ještě tehdy ani nyní nesídlí v duši člověka. Byla z ní po jeho pádu vyňata a vložena zpět do mne. Byl bez ní slabý jak nalomená třtina a zcela bez možnosti překonat vlivy, nástrahy a mohutnost zla. Tak začal zápas lva s beránkem a vlka s ovci.

Tento obraz tragických skutečností se v nahuštěné koncentraci promítal i v rodu Přemyslovců a od něho se vinul dál do rozrůstajícího se národa. Práce s pluhem Přemyslovým byla proto velmi těžká. Měla zúrodnovat, zušlechtovat tvrdé půdy myslí a srdce lidí zrozených do pozemského života, poslaných vytvářet společenství vlasti a v něm domov svůj i pro mne, po čas mé účasti na zápase s temnými duchy zla. Zabydleli se v Zemi, a proto jsem na ta místa musel přijít s nimi bojovat. Jaký to byl boj a čím byl projevován na půdě národa, v němž byl koncentrován a veden, je historií jeho dějin. Chci k tomu říci:

Národe se mnou tak podivuhodně, tobě až k nepochopení spjatý
zástupným obětním osudem –

národe mající ve znaku pluh místo meče a jméno přemýšlivého dělníka
životních polí, oráče půd lidského myšlení –

národe duchovních Přemyslů a Libuší –

národe se znamením velkých proroctví pro jejich naplnění,
a proto ještě před vložením do kolébky pro ně posvěcený:

Každý, kdo práci s pluhem ducha konal v tobě rád, kdo pro ni trpěl tím,
že ona sama o sobě je tvrdá a mozolná, i proto, že každou píď půdy
pro zúrodnění myslí lidu musel nejdříve vybojovat na celém pluku
černých andělů, kteří ji vlastnili a do ní seli semena zla –

každý, komu krvácelo srdce v utrpení vlastním i nad celým národem –

každý s čistým štítem dobra v zápase s úklady a zradou zabodnutou
jedovatým šípem do těla národa –

každý, kdo volal ke svornosti, jednotě a bratrství uprostřed rozepří
a rozpálených hněvů –

každý, kdo byl hlasem volajícím na poušti: čiňte k pokání k příchodu Pána –

každý, komu nedošla trpělivost ve vyčkávání, až Mocí a Láskou Krista
přejde vláda věcí národa do jeho rukou –

každý, kdo položil oběti za vlast v nepočítání kroků s jejich kříži
a všech utrpených ran, příkoří i vyhnanství –

každý, kdo byl mučedníkem a trápen vlastním národem v nepochopení
i ve zlé vůli vnuknuté ďábelstvím –

každý, kdo nebral zbraně k řešení sporů, křivd a ohrožení sebe –

každý, kdo se zachoval jako bratr i ve středu nepřátel –

každý, kdo se zasvětil duchovnímu stavu z čisté lásky a touhy po Bohu –

každý, kdo se vynucených bitev nezúčastnil s myšlenkou zabít a zničit –

každý, kdo se uměl dělit o hmotné statky, vítat hladové, osířelé, ponížené
a pronásledované ve svém domě a zval je ke stolu –

každý, kdo žil jako můj následovník mé cesty pro pomoc všem –

každý hloubající nad Písmem v úctě a lásce k mému Slovu –

každý modlící se za spásu všech i hovorem své duše se mnou –

každý velmi trpící, velmi ponížený v chudobě hmotné –

všichni žebráci pokorně prosící u prahu –

všechny vdovy a sirotci –

všichni rodiče opuštění, zapomenutí nevděčnými dětmi –

všechny děti opuštěné otcem nebo matkou, trápené či přehlížené zlou macechou,
příliš bité nehodným otcem –

všechny stařenky a starci v neschopnosti kroku a opatření sebe –
všechna srdce rozrytá bolestmi duše i těla –
všichni praví národní buditelé –
všichni osvícení a šlechetní obránci mateřské řeči –
všichni u oltáře a na kazatelně sloužící Slovem Božím lidu a Kristu
vyznáním Jeho díla spásy pro lidstvo, Zemi a vesmír –
všichni nadšení, pro čistý vysoký ideál zanícení studenti –
všichni moudří učitelé národa v jeho mladých pokoleních –
všichni nezištní a obětaví lékaři –
všichni tiší a vroucí myslitelé –
všichni dobří pastýři starých časů –
všichni výborní a pilní dělníci –
všichni bdělí hospodáři nad úrodami i nad chovnými zvířaty –
všichni hluboce a věrně milující –
všichni statečně vytrvalí na těžké Kristově cestě v pokorném přijetí údělu kříže –
všichni pokorní a doufající, nesoucí své srdce na dlani
jako matka chléb svým dětem –
ti všichni jsou Kristus v národě.

Jsou Jeho skrytou cestou životem člověka, v něm a s ním po boku i za něj, aby nemusel dlouho jít těžkou cestou a sám – jsou Jeho prodlouženým utrpením – jsou pokračováním Jeho Oběti – jsou Jeho slávou.

Národe mnou oslovený – jako jsem ti dával pít po tisíce let z kalicha svého utrpení, tak ti dám ze všeho, co následuje po kříži:

vstup do života přečisté krásy a mocné lásky,
hluboké moudrosti a dokonalé vůle, do míru Boha.

Tak se stalo. Proto, moji nebeští pomocníci, konejte přípravy, ať toto ještě neviditelné rychle se změnilo ve skutečnost i pro oči člověka a Země.

Volání národa

Národe boží, volá tě Kristus:

Vyjdí ze stínů, které tě obklíčily a zatemnily cestu!

Vystup z nízkostí lidského pádu!

Zastav každou řeku nešlechetného myšlení a slova!

Osvobod se ze zajetí hmoty!

Očisti své čelo z prachu země!

Setři za sebou neblahé stopy!

Přikryj minulost milostí Krista, mocí lásky ji učin čistou a bílou!

Překonej poslední překážky k vítězství dobra!

Konej skutek ze všech nejlepší: odpuštění a smír!

Pomoz všemu stvoření Země!

Vstup v osvětlení Duchem!

Vydej Zemi Boží Světlo do tebe vložené!

Postav se na stranu Boží pravice!
Vstup na prahy Království Krista!
Otvírej si brány Nebes!
Uzavři knihy bolesti a smrti!
Služ láskou a mírem!
Naplň své duchovní poslání!
Spoj se s anděly!
Vezmi z rukou Krista klíče k vesmíru!
Žij život v Bohu!
Pojď s Kristem do budoucnosti!
Přijmi jméno národ vykoupený, prvotina všech!

Požehnání národu

Žehnám ti, národe, ve tvém lidu.
Žehnám tvým cestám, dnům a každému kroku.
Žehnám tvému dílu ve službách lidství i Bohu.
Žehnám tvé oběti nesčíslné pro její ovoce mnohé a mým ústům sladké.
Žehnám tvým ženám a mužům, tvým matkám a otcům, bratrům a sestřím.
Žehnám tvým dětem a rodinám.
Žehnám tvým chrámům i modlitebnám.
Žehnám všem shromážděním lidu v dobrých šlechetných myšlenkách.
Žehnám setkáním v modlitebnách a bohoslužbách.
Žehnám tvým polním setkáním, zahradám a čistým vodám.
Žehnám všechny ruce pracující pro dobro národa.
Žehnám všechny myšlenky míru a lásky.
Požehnání mé pomoz tobě!
Požehnání mé tě chraň!
Požehnání mé tě naplň svorností a mírem!
Požehnání mé buď s tebou na věky...

(1972)